

Tháng 8, 2019

Những “Người Không Còn Trẻ Nữa” Sống Vui Sống Khỏe

Thứ Bảy 8-24-2019 vừa qua, vợ chồng chúng tôi cùng với một số hội viên Hội Cao Niên Oregon đã đến tham dự buổi picnic ngoài trời tại công viên Rose City Park do Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức từ 12 giờ trưa đến 5 giờ chiều.

Thật là vui khi được gặp lại những người bạn đã từng sinh hoạt cộng đồng với chúng tôi từ bao năm qua vì bây giờ chúng tôi ít khi sinh hoạt ban đêm vì "tuổi không còn trẻ nữa" nên không dám lái xe ban đêm. hay lái xe xa lộ nữa. Cũng đành thôi!

Đến nơi tôi đã thấy một bàn tiệc dài đầy đủ những thức ăn ngon lành, hấp dẫn, hợp với khẩu vị Việt Nam: com chiên, gỏi, mì xào, bánh pate chaud, chả giò, bánh bèo và đặc biệt là món sườn nướng hấp dẫn ngon lành. Những miếng dưa hấu đỏ thắm một màu tươi được xếp bên cạnh những chùm trái nho màu tím, làm tăng thêm nét tươi mát cho buổi trưa hè tháng 8 ở Portland.

Thế là có màn chụp hình bên nhau. Đặc biệt là có màn phát bằng tưởng lệ và tri ân cho các hội đoàn cá nhân đã đóng góp công sức vào các sinh hoạt cộng đồng, được xem là một hình thức cảm ơn của Ban Chấp hành CĐVNOR đến những người đã chung tay góp sức cho CĐVNOR trong mấy năm qua. Năm nay Hội Người Việt Cao Niên Oregon và vùng phụ cận cũng nhận được một bằng vinh danh. Người viết đã đại diện cho ông Hội Trưởng Phú Nguyễn vắng mặt hôm nay để lên nhận bằng vinh danh này cho Hội Cao Niên Oregon.

Riêng cá nhân vợ chồng người viết cũng đã nhận 3 bằng tuyên dương năm 2011-2012-2013 do các ban chấp hành CĐVNOR tiền

nhiệm vinh danh vì đã bỏ nhiều công sức để xây dựng và phát triển cộng đồng.

Thật là một duyên may khi người viết vẫn có thể tiếp tục làm việc công tác xã hội cộng đồng sau 8 năm làm việc ở Bộ Xã Hội trước đây trong lãnh vực cứu trợ nạn nhân chiến cuộc, kể từ ngày tôi ra trường QGHC cho đến năm 1975. Có thể người viết đã thừa hưởng ý thích làm việc xã hội cộng đồng của ba má tôi vì ba má tôi rất tích cực trong việc giúp đỡ người thân kẻ lạ, làm việc thiện lành trong mọi hoàn cảnh và khả năng cho phép.

Buổi picnic rất vui vì mọi người vừa được gặp bạn bè để hàn huyên tâm sự, vừa được ăn ngon, vừa được ngắm nhìn các đội banh nữ trẻ đang tập luyện đá banh ngoài sân cỏ, được tham gia ca hát nhảy múa, được tham dự các trò chơi nhảy bao bố, kéo co, nhảy dây, v.v.

Đặc biệt trong buổi picnic năm nay, cô cháu ngoại tí hon 3 tuổi của “ông ngoại” Hoàng Tiên Phương thuộc gia đình Hội Ái Hữu Quân Cán Chính VNCH Portland và vùng phụ cận đã trình bày hai bản quốc ca Việt- Mỹ hay tuyệt vời, được tất cả quan khách tham dự vỗ tay khen thưởng. Hỏi ra mới biết bé hát hay như thế là nhờ ông bà ngoại huấn luyện vì ông bà ngoại là ca sĩ nòng cốt của Hội AHQCC Oregon này.

Xin cảm ơn ông Từ Đức Tháo, Chủ tịch và Ban Chấp Hành CĐVNOR, ban tổ chức cùng thiện nguyện viên tổ chức buổi picnic tiệc cảm ơn này để các đồng hương Việt Nam có được một ngày vui đầy tình thân ái hôm nay.

Xin mời quý vị xem hình ảnh buổi picnic này do Mrs. Mary Nguyễn, thủ quỹ Hội Cao Niên Oregon và là nhiếp ảnh gia nổi tiếng phục vụ cộng đồng đã chụp. Xin cảm ơn Mrs. Mary Nguyễn.

Hình ảnh ghi nhận buổi tổ chức Picnic tiệc cảm ơn vào thứ bảy, ngày 24 tháng 8 năm 2019 tại công viên Rose City Park qua link đính kèm:

<https://photos.app.goo.gl/ddCty9a2RfMUkz5h9>

Vợ chồng người viết cũng đã tham dự buổi dã ngoại đi viếng Mt. Tabor ở vùng SE Portland ngày thứ Năm 15 tháng 8 năm 2019 do Nhóm Sinh Hoạt Người Việt tổ chức dưới sự hướng dẫn của hai nhân viên Cường Nguyễn và Amanda Vũ thuộc Trung Tâm Sức Khỏe Và Dịch Vụ Châu Á (AHSC) tổ chức. Phái đoàn đã đi xe Max và chuyển sang xe bus thông thường để đến công viên ở Mt. Tabor. Có khoảng hơn 30 hội viên “tuổi không còn trẻ nữa” tham dự cuộc đi bộ này. Ủi chào! Chúng tôi phải leo 96 bậc thang dốc cao để đến tận đỉnh núi ngắm nhìn thành phố

Portland xinh đẹp dưới chân núi. Một số hội viên đã chọn con đường tráng nhựa đi vòng lên núi đỡ mệt hơn hoặc là bỏ cuộc ngồi đợi phía dưới vì leo không nổi nữa. Vợ chồng người viết cũng “ai sao tôi vậy” ráng trèo lên núi để thử sức của mình ra sao? Thế rồi chúng tôi cũng leo lên hết 96 bậc thang lên đến tận đỉnh núi. Một nán thở nhưng rồi cũng xong thôi. Không khí trong lành với hàng cây cao bóng mát trên đỉnh đã làm cho chúng tôi hết mệt. Thật ra, bạn có thể chạy xe lên bãi đậu xe rồi đi bộ theo đường vòng quanh núi cũng được. Nhưng leo núi thì vẫn oai hơn và mệt hơn!

Đi vòng vòng trên đỉnh núi khoảng 20 phút, chúng tôi lại hạ sơn xuống núi. Bận xuống nhanh và dễ dàng hơn bận lên nên chúng tôi xuống núi xong vẫn còn hớn hờ vui vẻ chụp hình kỷ niệm chung với nhau trước khi đi xe bus về lại trung tâm ăn cơm trưa. Thật là một ngày đi bộ và leo núi vui vẻ. Xin cảm ơn anh Cường và cô Amanda đã hướng dẫn buổi đi chơi vui vẻ này.

Mời xem Youtube Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland leo núi Mount Tabor ngày 8-15-19

Hồ Leo Núi! Đô Ta! Đô Ta!

Nhóm Sinh Hoạt Người Việt Portland
Sương Lam

<https://youtu.be/xVPQ85VgZMw>

Nhóm Sinh Hoạt Người Việt chụp chung ở dưới chân núi Mt Tabor

Chúng ta ai cũng muốn sống khỏe, sống trường thọ

Người viết xin mời quý bạn đọc tài liệu dưới đây, nếu muốn sống trăm tuổi nhé.

“Con người muốn sống trăm tuổi, ăn uống điều độ chiếm 25%, những cái khác chiếm 25%, Tâm Lý Cân Bằng chiếm những 50%!”

”Áp Lực Hormone” sẽ làm tổn thương cơ thể.

Lý giải như thế nào về việc Tâm Lý Ổn Định ảnh hưởng tới 50% tuổi THỌ? Chúng ta nên làm thế nào?

”Áp lực hormone” gây tổn thương cơ thể
Nhà nghiên cứu tâm lý học chỉ ra:

Một người nổi giận đùng đùng, áp lực hormone tăng sinh, đủ để giết chết một con chuột.

Vì vậy, áp lực hormone, còn gọi là hormone độc tính. Y học hiện đại chỉ ra: ung thư xơ cứng động mạch, cao huyết áp, loét hệ tiêu hóa, kinh nguyệt không đều, 65-90% triệu chứng có liên quan tới áp lực tâm lý.

Vì thế, bệnh này còn gọi là bệnh tâm lý.

Nếu con người cả ngày không yên, hay cáu gắt, lo lắng, khiến áp lực hormone luôn ở mức cao, hệ thống miễn dịch sẽ ngăn chặn và tiêu diệt, hệ thống máu huyết hoạt động quá nhiều trong thời gian dài dẫn đến mệt mỏi. Khi vui, não bộ tiết ra hormone hưng phấn.

Hormone hưng phấn khiến con người thoải mái, cảm giác vui tươi, toàn thân rơi vào trạng thái tốt, giúp điều tiết các cơ quan trong cơ thể cân bằng, khỏe khoắn.

Thế thì, trong cuộc sống, chúng ta nên làm như thế nào mới có thể có được hormone hưng phấn, giảm hormone áp lực?

1. Có mục tiêu rõ ràng, nỗ lực đạt được.

Nghiên cứu mới nhất cho rằng, cảm giác đạt mục tiêu càng mạnh càng giúp cơ thể khỏe khoắn.

Bởi vì trong cuộc sống, đam mê quyết định tâm thái con người, quyết định trạng thái sống.

Người nỗ lực đạt mục tiêu não bộ trong trạng thái thoải mái phát triển, vì thế, thường dùng não bộ sẽ thúc đẩy hoạt động não, đẩy lùi tuổi già.

Người trung lão niên sau khi nghỉ hưu có thể đọc sách, khiêu vũ, vẽ vờ, giúp não bộ luôn trong trạng thái hoạt động.

2. Giúp đỡ người khác làm niềm vui có tác dụng trị liệu tốt..

Nghiên cứu chỉ ra, giúp đỡ người khác về vật chất, có thể giảm tỉ lệ tử vong xuống 42%, giúp người khác ổn định tinh thần, có thể giảm tỉ lệ tử vong dưới 30%. Bởi vì tốt với người khác, hay làm việc thiện, sẽ có cảm giác vui tươi và tự hào, giảm hormone áp lực, thúc đẩy hormone hưng phấn. Chuyên gia tâm lý và tâm thần học nói: duy trì thói quen giúp đỡ người khác là phương pháp phòng và điều trị trầm cảm.

3. Gia đình hòa thuận là bí kíp sống lâu..

Hai nhà tâm lý học người Mỹ công bố nghiên cứu trong vòng 20 năm: trong số các nhân tố quyết định tuổi thọ, đứng số 1 là "quan hệ người với người". Họ cho rằng, quan hệ con người với con người quan trọng hơn rau củ hoa quả, việc thường xuyên luyện tập và rèn luyện trong thời gian dài.

Liên hệ người với người không chỉ bao gồm bạn bè còn bao gồm quan hệ gia đình. Vì thế, gia đình hòa thuận, bạn bè tốt là một trong những yếu tố quyết định tuổi thọ con người.

4. Cho đi điều thiện sẽ nhận lại điều thiện.

Khi chúng ta cười với người khác, người khác cũng sẽ cười lại với chúng ta. Bất luận là ở cùng bạn bè hay là cùng những người bạn cũ trò chuyện, hãy nhớ luôn giữ nụ cười, cho đi niềm vui.

"Tinh thần không thoải mái, sẽ dẫn đến bệnh gan."

Có người từng làm thực nghiệm này:

Sau khi tách nội tạng động vật, giữ nguyên liên kết tĩnh mạch gan và động mạch bụng, tim lập tức co bóp mạnh và tĩnh mạch máu bắt đầu lắng lại, động vật chết từ từ, có thể thấy gan có liên kết chặt chẽ trong việc điều tiết lưu lượng máu. Tinh thần không thoải mái, khi tức giận, sẽ ảnh hưởng tới hoạt động gan, dẫn đến tình trạng khô gan và khô máu ở gan.

"Không tức giận, không sinh bệnh"

Tinh thần là thể năng của con người, nhưng trong cuộc sống bận bịu lo toan, áp lực tinh thần tự nhiên sẽ gia tăng, thế là các áp lực tinh thần sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe con người.

"Hiện nay, thống kê của bộ y tế thế giới, trên 90% bệnh đều có liên quan tới tinh thần. Chỉ cần chúng ta giữ tinh thần thoải mái, thì sẽ không mắc bệnh, không mắc bệnh nghiêm trọng, ít bệnh, muộn mới mắc bệnh."

"Tâm phải TĨNH, Thân phải ĐỘNG"

Dưỡng tâm, an tâm, cải tâm, giữ tinh thần thoải mái, là một cách dưỡng sinh, có thể không được mọi người quan tâm, vì thế mới xuất hiện "những bệnh tiêu hóa khó chữa", "bệnh viêm cả đời không khỏi"...
Tâm Tĩnh thì Thân An, thân an thì khỏe mạnh, tâm an bách bệnh tiêu trừ.
Hoạt động có thể sinh dương khí, dẫn thông âm khí, giúp tuần hoàn máu, cơ thịt phát triển, khỏe gân cốt.
Tâm phải Tĩnh, Thân phải Động, giữ cân bằng, đó là tam đại pháp bảo của bất cứ môn phái dưỡng sinh nào.

Thực tế, quyết định tuổi thọ con người không chỉ là ăn uống và vận động, còn là tâm tính vui tươi, tâm thái tích cực cũng vô cùng quan trọng!

(Nguồn: Email bạn gửi; Không thấy đề tên tác giả. Cảm ơn anh Phong Trần.)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 479-ORTB 899=82819)

NỖI LÒNG MẸ THÁNG TƯ

Mẹ ngồi đốt mớ bông bong,
Mong con mong mãi vẫn không thấy về.
Xa xôi muôn dặm sơn khê,
Con đi từ dạo giặc về làm than.

Tháng Tư gầy sừng tan hàng,
Nước non lâm cảnh điêu tàn vì ai?
Xír xa con có đêm ngày,
Quyết tâm quang phục một mai trở về?

Con ơi hãy nhớ lời thề,
Chấp tay Mẹ nguyện ngày về không xa.
Tháng Tư đã đến lại qua,
Còn bao lâu nữa nước nhà an vui?

Phamphanlang

TÌNH HỒ!

(Trích tuyển tập SÀU TÌNH.)

*

Hèm phở xưa nước đọng
Bây giờ lứt chung dòng.
Con dốc cũ chung bóng
Bây giờ ai thông dong?

Những tình thư nhận, gửi

HỮU DUNG, VÔ HẠNH!

(Trích tuyển tập SAO MÀ TỘI NGHIỆP!)

*

Nghe "Đẹp như tiên nữ!"
Ta thử lại gần bên
Buồn lòng người xa xír:
Không kiệu mà cô... kên!

Cô lai căng thái quá
Lắm lời ngợi khen tà,
Không dịu dàng, trang nhã,
Lại chẳng yêu Quê Cha.

Họ so sánh, xếp hạng
Cô "được" đứng đầu trang
Giữa lẳng lơ, lơ là
Xếp lớn nhỏ, bộn bàng.

Tim hạnh kết vàng đá
Yêu thương dân thật thà
Cô ngôn vô hạnh quá
Ta nhìn cô ra... ma!
Á Nghi, 29.8.2019

Dị Hợm

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

Thuở yêu nhau đầu đời
Vẫn nằm yên chờ đợi
Bốn bàn tay quen hơi.
*

Anh đi đâu có nhớ?
Người sầu lan ra thơ
Nhu trông Mẹ về chợ
Chờ đợi đến đại khờ!

Sao anh quên cho được
Một người không được quên?
Vui bên bạn bao bước
Bước nào nghe buồn rên?
*

Sao nguôi lòng nỗi nhớ,
Tim lạnh này ai hơ?
Kẻ đi quên người ở
Nắng nào hong tình hờ?
Á Nghi, 22.8.2019

Diệu Dược

(Trích tuyển tập TỰ NHẮC.)
*

Thuốc hoàn tử chưa sinh
Lấy gì thay phúc đức?
Cuối cùng cũng cần **Minh**
Mới duy trì nội lực!

Gần gũi người chân thành,
Tránh xa kẻ vờ vĩnh,
Tập gieo nhiều thiện lành,
Xa lánh phường xu nịnh.

Cội bồ đề vun trồng
Đi ngang, Bạn đừng vấp!
Chớ khuấy nước đang trong
Mạch nước ngầm tu tập!

Thương vạn loại hữu tình,
Tim thầy lạnh, bạn tốt
Đưa nhu cầu tâm linh
Cặp bến bờ giải thoát.

Ngày nhìn sóng triều lên
Học hỏi thiện tri thức

*

Nhiều chuyện, miệng mồm tan tưởi quá!
Đi hôi thùng rác bảo sao thơm?
Chuyện người giấu kín, khoe thiên hạ
Than trách chỉ khi bạn hữu gờm!

Rõm!

Ý Nga, 25.8.2019

HỎI TÊN VIỆT GIAN

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU)

*

Bị bắt buộc, ông đông dài kẻ lẻ
Cười hề hề, điều đáng nể chưa ra
Chuyện người ta vay, trả, chuyện làm quạ
Chuyện tôi hỏi: sao đã vay, không trả?

Nhả!

Ý Nga, 23.8.2019

Tháng Tám Buồn Mưa

(Tình khúc mưa số 57)

*Lá vẫn xanh, sao bay đầy lối!
Thu về chưa mà vội buồn mưa
Xôn xao nỗi nhớ sang mùa
Khung trời băng lãng buồn chưa hồi người?*

*Mây giăng kín, nỗi sầu lướt lướt
Thu trở mình, mưa lướt thướt rơi
Gió đưa cây cải về trời
Cho hồn tro trống nhớ người hắt hiu.*

*Nơi đây nắng sớm mưa chiều
Hỏi tình ngày ấy có nhiều vấn vương?
Mà sao ngân ấy tiếc thương
Mùa thu đập lá cho tương tư sầu.*

*Nụ hôn vội vã tình sâu
Nợ nhau một mảnh thiên thu ước nguyện
Em về nặng gánh truân chuyên
Đêm đêm túi phận hồn duyên kiếp người.*

*Đôi theo chiếc bóng bên đời
Nghe mưa thức giấc rã rời từ ly
Biệt nhau mộng vỡ xuân thì
Lệ tràn gối chiếc còn gì ước mơ.*

Hết rồi chiếc lá bơ vơ

Kiến thức thật mông mênh
Ôi từ bi, trí lực!
Diêu Từ (Ý Nga), 21.8.2019

*Lìa cảnh biết có còn chờ đợi ai
Gom từng nỗi nhớ thu phai
Vào tim mỗi độ mưa bay lạnh lùng.
Ngọc Quyên*

Mấy hôm nay lang thang ở quán Cà phê cầu Mát, tui bị nhỏ Vĩnh Xuân gọi tui là "Bà Chị Cà Phê". Đừng tưởng tui là dân ghiền cà phê nghen. Tui thỉnh thoảng cũng có uống nhưng không thuộc thành phần dân ghiền cà phê và thích ngồi đồng ở mấy quán vỉa hè.

Sở dĩ em nó gọi tui như vậy là vì tôi một thời yêu hoa cà phê. Các bạn có bao giờ đến vườn cà phê vào mùa hoa cà phê nở chưa? Thật tuyệt. Nhà tui, nguyên một khu đất vườn trên ba tôi trồng cà phê.

Vào mùa hoa cà phê trở bông, mảnh vườn trên của nhà tui như trải một màn tuyết trắng. Những hoa cà phê trắng muốt điểm dài theo nhánh cây. Những hoa ấy sẽ tàn phai để trái cà phê phát triển. Hoa cà phê bát ngát mùi hương, mùi hương đó ngát ngậy thơm không thể diễn tả. Lạc vào vườn cà phê buổi sáng ta có cảm tưởng như ta đang vui đùa với những nàng tiên áo trắng thấp thoáng bên những vạt áo màu xanh.

Tui nhớ mấy câu thơ tui viết trong một bài ở bích báo Xuân ở trường hồi năm:

*Đóa hoa sen tôi dâng lên Phật ngự.
Hoa Cà phê tôi dâng tặng mẹ hiền.
Hoa Pensé cho giấc mộng thân tiên.
Hoa Phượng Vĩ gói trọn thời áo trắng.*

Má tui không lãng mạn như tui, má tui chỉ chờ trái cà phê chín. Vì là vườn nhà nên tui không đeo gùi lên nương hái trái như mấy cô sơn nữ. Tui xách cái thúng và đi từng cây tước trái bỏ vào trong. Hái cà phê thì cũng gian nan lắm vì kiến đen nằm phục sẵn ở nhánh cây bởi trái cà phê rất ngọt. Trái đem về rửa cho sạch những vết đen của kiến rồi mới tính chuyện lấy hạt.

Mấy năm đầu má tui cứ để nguyên trái vậy mà phơi. Phơi thật khô mới giã để sàng hạt ra. Sau rút kinh nghiệm vì trái tròn khó giã, cứ tọt ra hoài. Má tui giã tươi cho đập vỏ trước khi phơi. Phải phơi khô, giã cho hạt cà phê ra khỏi vỏ mới sàng lại lấy hạt. Mỗi khi làm, bụi từ vỏ cà phê bay ra bám vào người rất dơ và ngứa.

Sàng lọc nhiều lần mới lấy được hạt cà phê sạch sẽ. Sau đó đem ra phơi lại cho thật khô.

Đến đây mới là giai đoạn ăn tiền. Phải rang thế nào cho cà phê thiệt tới, thiệt thơm. Ba tui hàn một cái thùng dài, có nắp để đổ cà phê vào và lấy ra. Một đầu thùng hàn dính vào cây sắt được gát lên một trụ. Một đầu là cây sắt có tay quay. Ba tui đốt than và bỏ cà phê vào rang. Khi cà phê đã thơm, ông đổ bơ (butter) vào cho ngậy mùi. Cà phê vườn nhà pha lên không đen như cà phê tiệm vì mình rang vừa

cháy tới. Mỗi lần rang, ba tui làm ra vẻ bài bản lắm (mà nói thiệt tình nghen, cả đời ba tui không vô bếp. Cho nên đừng tới củi lửa, ba tui và cả nhà coi đó là chuyện trọng đại nhất trong đời. Có tính cách biểu diễn nhiều hơn thực hành.)

Má tui nói: "Ba mày làm thiệt là rườm rà, bắt cả nhà nhào đô phục dịch". Mấy câu này má nói nhỏ nhỏ sợ ba tui nghe. Bởi vì má vừa lo nấu cơm trong bếp, phải vừa quạt than, lãng xăng để phụ ông.

Cà phê rang đúng kiêu dưng rồi cũng hết. Ba tui hết hứng làm hoài (dù chỉ để phục vụ một mình ba tui). Má tui rang cà phê mình ên theo kiêu của bà. Má bắt chảo cho nóng và rang từng mẻ nhỏ. Đúng chảo cho thật đều tay. Khi cà phê trở màu và tới, má tui cho bơ vào và quậy liên tục. Cà phê thơm lừng bốc mùi lên tới nhà trên chỗ ghé dựa ba tui nằm. Ông hít hít và khen: "Cà phê thơm quá".

Cà phê rang xong, má tui đem xay nhờ ở tiệm cà phê của chị Ba tui rồi đem về cất vào hũ đậy thật kín để giữ mùi thơm.

Má tui tuyệt đối không uống cà phê. Bà cũng không gọi là cà phê, mà gọi "cà phe" đôi khi dùng từ "Cà phe cà pháo" ám chỉ cái tội uống cà phê nhâm nhi tốn thì giờ của ba tui. Má tui dùng kềm to cọng, uốn một cái vòng tròn, có quai nắm. Xong bà lấy một miếng vải thô trắng may dính làm cái phễu. Cứ thế mà bà lọc "Cà phe". Điều kỳ lạ là bà không bao giờ nếm thử mà ba tui lại bảo "Chỉ có má mày là pha cà phê ngon vừa ý tao". Không biết lượng đường, lượng sữa là bao nhiêu. Hỏi má, má chỉ nói: "Tao đo bừa, có đo lường gì đâu, ai biết sao ông lại chịu". Thiệt là kỳ, không ai hiểu nổi.

Sau này khi đã có bình lọc, "cái nồi ngồi lên cái cốc". Má trịnh trọng làm một tô nước sôi, ly có sữa để vào trước và bình lọc cà phê có nước sôi để lên trên. Làm xong bà để trên bàn, bên cạnh bình trà có hình trái dừa khô. Má tui gọi lớn: "Ông ơi! Ra uống cà phe."

Khi con bão nổi tháng 4 về, nhà không tiền mua thuốc lá thơm từng gói cho ba tui. Má mua nguyên bánh thuốc đem về vắn cho ba tui để dành hút. Có lần theo má đi chợ, thấy má thử thuốc rê cho Ba, tui thương má vô cùng.

Má hút cả mấy loại mới chọn một cây vừa ý ba tui. Má mua cả cuộn giấy quỳn, đem về xếp, rồi rọc, rồi ngồi vắn từng điều thuốc cho ba tui.

Thuốc má vắn rất khéo, nhanh và đều đặn. Má xếp vào một cái hộp. Đi đâu ba bỏ vào túi quần, thế là cũng sang như ai. Cứ sáng sớm là má lại mở hộp và chất cho đây. Thuốc má tui vắn không dán bằng hồ, bằng nước mà bà dán bằng le lưỡi liếm. Có lẽ nhờ vậy mà thuốc ngon đối với ba tui. Tui nghĩ chắc bởi có hương vị tình yêu bằng nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Cả cuộc đời má tui gắn liền với bốn phận làm dâu, làm vợ, làm mẹ. Mà bốn phận nào má tui cũng làm một cách xuất sắc. Làm dâu ngoài lo phục vụ ăn uống chăm sóc mẹ chồng, má tui còn phải lo cái mục trâu cau thuốc xia. Mà thuốc xia của nội tui phải khác thuốc hút của ba. Tui không hiểu khác ở nặng nhẹ ra sao. Chỉ thấy thuốc xia nội để riêng, thuốc ba tui hút để riêng. Lộn là hai người biết liền.

Chiến tranh đến hồi khốc liệt. Khu vườn trên trồng cà phê của nhà tui bị Việt Cộng pháo kích, rồi bị hỏa châu của lính Mỹ rơi xuống cháy rất nhiều. Từng lỗ pháo đào sâu ở vườn nhà. Những cây cà phê cháy xém ngọn. Gia đình tui phải bỏ nơi đó đi tạm cư nơi khác. Cà phê thiếu người chăm sóc khô cằn, trái thừa thớt và chết dần. Má tui không còn rang cà phê chạo cho ba tui nữa. Má mua cà phê tiêm về pha cho ba tui uống. Ban đầu ông cũng chê, nhưng riết rồi quen: "Cà phê uống cũng được, nhưng không ngon bằng cà phê má mày rang." Đó là lời ba tui nói. Lời khen khiến má tui đỏ mặt, tím tím cười sung sướng. Bởi cả đời phục vụ, nấu ăn lo lắng cho ba tui, có đời nào ông khen lấy má tui một câu nào đâu. Chỉ có cà phê chạo là ông chịu đền và khen. Cũng lạ!

Quần áo má tui chỉ giặt sạch sẽ rồi xếp để một nơi. Nhưng quần áo của ba tui má ùi đàng hoàng, treo lên móc hay đặt cẩn thận trong tủ. Mỗi lần ba tui tắm, má pha nước ấm, khăn mặt và quần áo sẵn sàng. Mỗi bữa cơm cho ba tui là lên mâm lên bát nghiêm chỉnh. Chỉ ba tui ngồi ăn còn má tui vẫn còn lúi húi trong bếp. Mỗi lời ba tui nói là hiệu lệnh, má tui không bao giờ cãi hay lớn tiếng trước mặt con cái. Má thương yêu chăm sóc tất cả các con của ba bằng trái tim người mẹ.

Ngày má tui mất, ba tui không khóc nhưng ông buồn rất nhiều. Ông trầm tư và gầy hẳn đi. Trong ông có một cái gì ân hận sâu thẳm không thể nói với ai. Cả cuộc đời má tui là cái bóng đi theo ba tui và tận tụy với chồng. Bà đã cho ông cả tuổi thanh xuân, tuổi già, cho đến ngày chết. Bà phục vụ ông như một con sen với ông chủ quyền uy. Những ngày cuối đời vẫn dặn con cái nấu cho ông từng bữa ăn ngon, từng ly cà phê nóng.

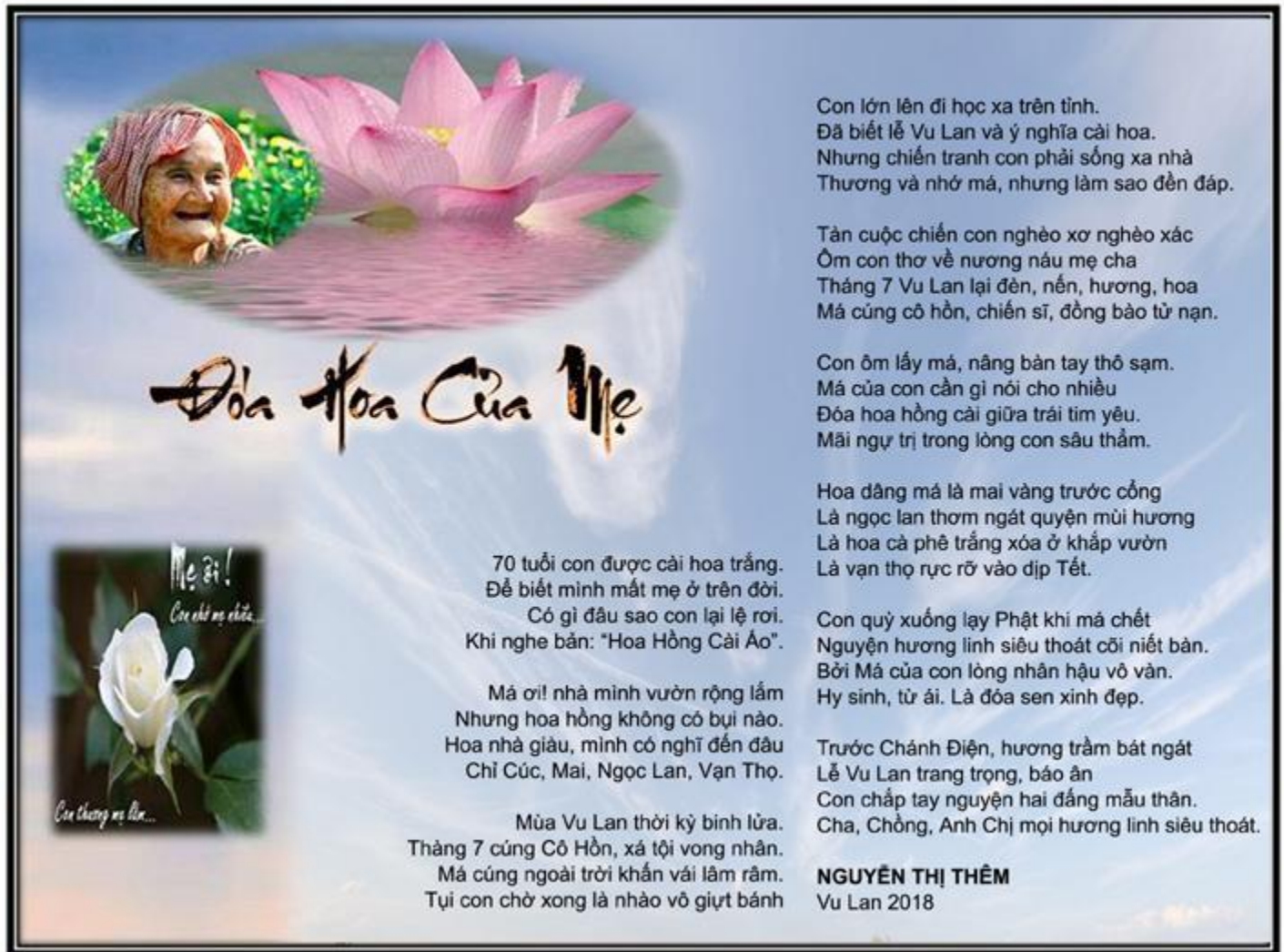
Tình yêu bà hiển dăng không hề đòi bù đắp hay hơn thua. Vắng má tui căn nhà như lạnh thêm ra. Mất nguồn sống, mất sinh khí. Dù bà chỉ là một cái bóng nhỏ bé, gầy nhom ít nói, nhưng sự hiện hữu của bà là điểm sáng để khơi ngọn lửa gia đình ấm nồng.

Tình yêu không thể đem lên bàn để cân, đong, đo đếm. Tình yêu không là vật thể để mình trông thấy và sờ mó. Tình yêu bằng bạc trong từng hành động tuy rất nhỏ nhặt nhưng là tất cả tâm tư. Tình yêu không phải là câu nói văn hoa bóng bẩy hay những món quà đắt tiền. Tình yêu là sự cho ra không tính toán, đòi hỏi hay phân biệt. Má tui đã có một tình yêu như thế với ba tui. Và đến giờ phút này, tuy đã 70 nhưng tui vẫn thấy thua má tui nhiều lắm.

Sáng nay con gái pha cho mẹ một ly cà phê. Tôi lại nhớ má tui quá chừng chừng. Bởi vì tui, đứa con gái độc nhất của má, chưa bao giờ pha cho má được một ly trà hay ly cà phê nóng. Bởi vì bà vốn không thích cà phê và uống trà.

Dù nhà tôi có cả một vườn cà phê và vườn trà. Bà hái trà, phơi trà, đập trà, ướp trà với hoa lài, hoa sói. Bà pha trà với nước thật sôi, ly trà thật thơm. Bà hái cà phê, rang cà phê, và pha cà phê thật ngon. Tất cả chỉ để phục vụ cho một người. Đó là ba tui. Mà oái oăm thay, ba tui ngoài má tui lại có thêm hai bà vợ nhỏ và một bầy con riêng.

Người ta không tin vào tình yêu. Nhưng theo tui. Quả có một tình yêu hiển dăng, tha thứ và hy sinh như vậy.

Đóa Hoa Của Mẹ

Con lớn lên đi học xa trên tỉnh.
Đã biết lễ Vu Lan và ý nghĩa cài hoa.
Nhưng chiến tranh con phải sống xa nhà
Thương và nhớ má, nhưng làm sao đền đáp.

Tàn cuộc chiến con nghèo xơ nghèo xác
Ôm con thơ về nương nấu mẹ cha
Tháng 7 Vu Lan lại đèn, nến, hương, hoa
Má cúng cô hồn, chiến sĩ, đồng bào tử nạn.

Con ôm lấy má, nâng bàn tay thô sạm.
Má của con cần gì nói cho nhiều
Đóa hoa hồng cài giữa trái tim yêu.
Mãi ngự trị trong lòng con sâu thẳm.

Hoa dâng má là mai vàng trước cổng
Là ngọc lan thơm ngát quỳên mùi hương
Là hoa cà phê trắng xóa ở khắp vườn
Là vạn thọ rực rỡ vào dịp Tết.

Con quý xuống lạy Phật khi má chết
Nguyễn hương linh siêu thoát cõi niết bàn.
Bởi Má của con lòng nhân hậu vô vàn.
Hy sinh, từ ái. Là đóa sen xinh đẹp.

Trước Chánh Điện, hương trầm bát ngát
Lễ Vu Lan trang trọng, báo ân
Con chấp tay nguyện hai đấng mẫu thân.
Cha, Chồng, Anh Chị mọi hương linh siêu thoát.

NGUYỄN THỊ THÂM
Vu Lan 2018

70 tuổi con được cài hoa trắng.
Để biết mình mất mẹ ở trên đời.
Có gì đâu sao con lại lệ rơi.
Khi nghe bản: "Hoa Hồng Cài Áo".

Má ơi! nhà mình vườn rộng lắm
Nhưng hoa hồng không có bụi nào.
Hoa nhà giàu, mình có nghĩ đến đâu
Chỉ Cúc, Mai, Ngọc Lan, Vạn Thọ.

Mùa Vu Lan thời kỳ binh lửa.
Thàng 7 cúng Cô Hồn, xá tội vong nhân.
Má cúng ngoài trời khăn vải lâm râm.
Tụi con chờ xong là nhào vô giết bánh

Mẹ ơi!
Con nhớ mẹ nhiều...
Con thương mẹ lắm...

NHỮNG CON HÈM, ANH VÀ EM

Những con hèm, anh và em,
Chúng mình chung bước đã quen lối rồi.
Anh đi con hèm mồ côi,
Anh về giấc mộng thành đôi em chờ.

Chàng đi xe vòng qua vòng lại mấy ngõ hèm và bối rối tự trách mình đã không hỏi Vân cho kỹ để bây giờ phải mất công suy đoán. Hình như Vân nói hèm nhà Quê Hương nằm gần nhà thờ hay chùa gì đó.

Chàng quẹo vào một con hèm và vừa đi vừa hỏi thăm nhà cô Quê Hương tuyệt nhiên không ai biết, chàng liền chìa sổ nhà ra hỏi thì một người nói số nhà này nằm trong con hèm xóm chùa.

- Vậy đây là hèm gì hả bác?

- Hèm xóm nhà thờ. Hèm chùa phải đi thêm một khúc nữa. Nhớ đừng đi quá xa là... sang con hèm khác nữa đó. Chàng nhìn túi xách trong đó có bịch dâu tây Đà Lạt tươi ngon. Hy vọng sẽ đến đúng nhà và làm quà cho người đẹp của lòng.

Chàng lại vừa đi vừa hỏi thăm, lần này chàng quẹo vào đúng ngõ chùa, đi qua chùa thì thấy gò mả đá ong, vài cái cao thấp như lồi Vân kể thế là chàng vui mừng đã thoát nợ những con hẻm. Từ đây chàng chỉ việc quẹo trái là vào hẻm nhà Quế Hương, một hẻm ngắn có chừng hơn hai chục căn nhà lẽ nào chàng tìm không ra. Muốn chắc ăn chàng hỏi lũ trẻ con đang leo trèo chơi đùa trên gò mả:

- Các em có biết nhà chị Quế Hương trong con hẻm này không?

Vài đứa nhao nhao lên:

- Cái tên lạ hoắc, tụi em không biết chị này.

- Anh đi lộn hẻm rồi, hẻm tụi em không có chị Quế Hương.

Chàng cố kẻo nài:

- Các em thử suy nghĩ xem biết đâu chị Quế Hương ở con hẻm nào gần đây chẳng?

- Bảo đảm với anh là không.

Trẻ con chạy nhảy chơi đùa khắp xóm cả ngày mà không biết chị Quế Hương hàng xóm của chúng kể cũng lạ. Không lẽ chàng vẫn đi lạc hẻm?

Chàng dắt xe quẹo trái vào con hẻm để dò tìm số nhà xem sao. Số nhà đây rồi, là căn nhà thứ năm ngay trước mặt chàng, nhưng chàng ngại ngừng do dự chưa dám gọi cổng ngay vì lời lũ trẻ đã khẳng định không có chị nào tên Quế Hương trong hẻm này.

Một bà bán hàng lớn tuổi tay bụng thúng vừa đi vừa rao:

- Ai bánh chung, bánh dày giò không...

Chàng liền hỏi:

- Thưa bác, cho cháu hỏi thăm nhà cô Quế Hương..

Bà già đáp ngay không cần suy nghĩ:

- Quế Hương nào ở đây? Tôi chịu thua...

Chàng lại chìa tấm giấy ghi địa chỉ ra làm bằng chứng:

- Đây bác, đúng là căn nhà này số 95/3.

- Ôi giỏi, anh lắm to rồi. Nhà này chỉ có con bé Tẹt thôi, tôi là hàng xóm lại bán hàng quà rong xóm này mười mấy năm còn lạ gì nó, nó thường ăn hàng của tôi, khi thì bánh chung khi thì bánh dày giò.

- Bé... Tẹt?

- Chứ còn gì nữa, mẹ nó gọi yêu thế từ khi còn bé vì... mũi nó tẹt.

Chàng nhớ đến gương mặt xinh Quế Hương, rõ ràng là sóng mũi nàng cao, vậy là địa chỉ này có sự nhầm lẫn chẳng?

Ngay lúc ấy một cô gái đi tới, cô là con của bà già:

- Anh ấy hỏi mẹ gì thế?

- Anh ấy tìm nhà cô Quế Hương nào đó.

Cô gái hiểu chuyện, trách mẹ:

- Cô ấy lớn rồi mà mẹ cứ gọi là bé Tẹt. Thật ra trong nhà này có bé Tẹt thuở nhỏ nhưng cô tên là Thoa, chứ không phải Quế Hương mà anh đang tìm kiếm.

Chàng chán nản thất vọng:

- Cả hai tên bé Tẹt hay Thoa đều xa lạ quá. Thôi, cảm ơn bác và chị.

Hai mẹ con bà bán hàng kia đi khỏi chàng còn đứng ngẩn ngơ, tiếc công mình từ sáng đến giờ đi tìm qua mấy con hẻm.

Ngay lúc ấy cánh cổng nhà 95/3 mở toang, cô gái bê thùng rác ra để ngoài sân:

- Anh làm ơn đứng xích ra, chỗ này nhà em để... thùng rác.

Chàng quay lại nhìn cô gái và mừng rỡ kêu lên như sợ nàng biến mất, chìm khuất mất trong những con hẻm rắc rối này:

- Quế Hương, Quế Hương đây rồi....

Nàng ngơ ngàng nhìn chàng:

- Ồ... anh đi đâu đây, sao anh biết nhà em?

Chàng phàn nàn:

- Tìm con hẻm nhà em đã khó, tìm được Quế Hương còn khó hơn. Anh sẽ trả lời câu hỏi của em sau. Để anh hỏi em trước đã, tại sao đã tên bé Tẹt lại là Thoa mà không là Quế Hương? Vậy tên nào là tên thật của em?

- Dĩ nhiên là tên Quế Hương vì khi mang thai em, mẹ em ốm nghén thích ngửi mùi quế nên tên em mới lạc điệu...

Chàng ngo ngác chẳng hiểu gì:

- Lạc điệu?

- Vâng, vì tên các anh chị của em đều bắt đầu bằng TH, thế nên bố mẹ đặt em tên Thoa để gọi ở nhà cho vẫn điệu với tên các anh chị. Còn tên bé Tẹt...

Chàng sốt ruột ngắt lời:

- Anh đã biết lai lịch tên bé Tẹt rồi. Bà bán bánh chưng, bánh dày cho em đã khai với anh lúc nãy.

Nàng hơi vênh mặt chắc là để khoe chiếc mũi cao cao:

- Dù mũi em cao dần theo thời gian khi em lớn lên như bây giờ nè, thế mà hàng xóm cứ quen miệng. Vâng, hàng xóm chỉ biết em với hai tên ấy thôi, tên Quế Hương trong khai sinh ít ai biết đến. Mà anh tìm em... làm gì? Bây giờ chàng đâm ra lúng túng với túi xách đựng dâu trên tay:

- À... anh... mới đi Đà Lạt về có mua ít dâu tươi ngon mang... tặng em. Bởi thế anh mới xin Vân địa chỉ nhà em đến đây... gấp kéo... dâu héo mất.

Cô bé bắc kỳ mới 17 tuổi nhưng thừa hiểu ý đồ anh muốn đến làm quen vì hôm gặp anh ở nhà Vân anh luôn tìm cách chuyện trò với nàng, Quế Hương giả vờ ngây thơ và khách sáo:

- Anh làm em ngại quá, chỉ vì mấy quả dâu tây mà đường xa vất vả.

Nàng mời chàng vào nhà, bước qua cánh cổng có giàn hoa giấy đỏ, đi qua khoảng sân loáng thoáng những lá mít khô chắc từ nhà bên cạnh bay sang vì cây mít to cao ló đầu trên bức tường thấp giữa hai nhà.

Chàng và nàng nói chuyện, nghe chàng kể đã đi lộn vào hẻm nhà thờ, Quế Hương cười giải thích:

- Hẻm nhà thờ cũng đến hẻm chùa được mà anh, tại anh là khách lạ nên không biết đường đi.

Chàng vội nắm lấy cơ hội:

- Vậy hôm nào em rảnh đưa... anh đi thăm hết mấy con hẻm xóm em nhé, để lần sau nếu có đi lạc anh còn biết đến nhà em.

Nàng kể cho chàng nghe tên những con hẻm xóm mình. Hẻm “cổng thành” vì đối diện với xưởng Lục Quân Cơ Khí. Hẻm “Nhà Thờ” vì gần ngay nhà cha xứ và dẫn vào nhà thờ. Hẻm “Xóm Chùa” có lối vào cổng chùa, tuy tràn tục vây quanh, trẻ con nghịch phá, người lớn thường cãi nhau ỏm tỏi, nhưng ngôi chùa nằm đầu con hẻm vẫn ngày ngày vọng câu kinh tiếng kệ.

Nếu đi về hướng khác thì lại có những con hẻm mang tên khác nhau cũng dẫn vào xóm, hẻm “Mộng Thành” vì có quán cà phê Mộng Thành, hẻm “Bún Riêu” vì hàng bún riêu ngon có tiếng của bà Tư ngự trị nơi đây, v.v. Nhưng dù đi hẻm nào, vào trong trận đồ bát quái ấy cũng vẫn có thể quẹo ngang quẹo dọc, đi tới đi lui, đến nơi mình muốn.

Chàng suýt xoa:

- Nghe em kể anh thấy thương... tất cả những con hẻm xóm em. Ước gì ngày nào anh cũng được đến...

Nàng hóm hỉnh:

- Đền làm gì? Chẳng lẽ ngày nào anh cũng... có dâu Đà Lạt tặng em?

Quế Hương là bạn học cùng lớp với Vân.

Hôm sinh nhật Vân, đám bạn Vân đã ngồi cùng bàn với đám bạn anh trai của Vân, cả bàn cùng nói chuyện vui như tết. Chàng ngồi đối diện Quế Hương, nói chuyện với Quế Hương nhiều nhất, khi ra về còn xin địa chỉ, nàng kiêu kiêu từ chối lý do là nhà em trong xóm có nhiều con hẻm anh không thể nào tìm ra đâu.

Thế mà hôm nay chàng đã tìm ra.

Chàng chăm chỉ đến nhà Quế Hương, chỉ vài tháng quen nhau tình cảm hai người đã trở nên thân mật, lúc rảnh rồi nàng dẫn anh lang thang xuyên qua những con hẻm trong xóm. Vừa đi vừa nói chuyện và triu mến kể về những người hàng xóm, cứ làm như anh muốn quen nàng thì phải... quen tất cả hàng xóm của nàng.

Có hẻm dài quanh co, nhà nhô ra thụt vào, có hẻm nhỏ tối sâu hun hút ngại ngừng cả bước chân, có hẻm ngắn dẫn đến những lối rẽ nếu là người lạ sẽ phân vân chẳng biết lối nào đi...

Hai người cùng ăn nhiều món quà hàng rong trong xóm. Anh thân thiện gián dị cùng nàng ngồi hàng bún riêu bà Tư và khen là bún riêu ngon hơn nhiều nơi khác anh đã từng ăn. Con hẻm mang tên “Bún Riêu” cũng không ngoa.

Nàng dẫn anh đi vòng quanh ngôi nhà thờ, chỉ cho chàng biết góc sân kia là nơi dựng hang đá mỗi mùa lễ Giáng Sinh. Thuở bé nàng đã say mê đứng ngoài hàng rào song sắt cổng nhà thờ nhìn ngắm hang đá ấy mà không biết chán.

Nàng dẫn anh vào thăm chùa lễ Phật và hái hoa Ngọc Lan trồng ngoài sân chùa khi ra về, hương Ngọc Lan thơm tho quấn quýt cả hai người.

Chàng đã quen thuộc nhiều con hẻm trong xóm, nhưng thân nhất vẫn là con hẻm xóm chùa nhà nàng, mỗi lần anh đến lũ trẻ con chơi đùa trên gò má đá ong đầu hẻm cũng riu rít chào anh, coi anh như một người thân của xóm.

Một hôm anh đến và hai người cùng đi lang thang trong xóm như mọi lần, nhưng lần đầu tiên anh hỏi nàng về quán cà phê “Mộng Thành” Nàng ngạc nhiên:

- Hôm nay anh thích uống cà phê ở con hẻm xa lơ xa lắc ấy hả?

- Anh thích cái tên “Mộng Thành” của nó. Có phải là những giấc mộng sẽ thành sự thật không em? Thí dụ như mộng thành... đôi.

Nàng chạnh chạnh:

- Nhưng .. “Anh ơi nếu mộng không thành thì sao?”

- Mặc cho người ta hát hò thê. Chúng mình sẽ khác.

Hai người vào quán cà phê hẻm “Mộng Thành”. Anh buồn buồn báo tin:

- Anh sắp đi du học rồi. Đây là kế hoạch của cha mẹ và của anh từ trước khi anh quen em. Anh du học tự túc ở Mỹ, bậc trên đại học....

Chàng nắm lấy bàn tay nàng, tha thiết:

- Anh yêu em ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ hôm chúng ta ăn sinh nhật nhà Vân. Sắp phải xa em anh buồn lắm, nhưng cả hai chúng ta còn quá trẻ. Em chờ đợi anh nhé.

Nàng run run cảm xúc:

- Vâng em sẽ đợi anh. Chúc anh học hành thành đạt.

- Anh cũng chúc em sẽ thi đậu đại học ngành nghề mà em yêu thích. Chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Chàng đi xa, nàng bắt đầu mộng mơ nhớ nhớ thương thương nhưng vẫn không xao lãng chuyện học hành. Đầu năm ấy nàng thi đậu vào đại học sư phạm.

Hai người vẫn thường xuyên liên lạc nhau qua thư từ và cả hai cùng hứa sẽ học hành thành đạt cho ngày tái ngộ tròn vẹn niềm vui.

Còn vài tháng nữa chàng sẽ trở về và nàng sẽ tốt nghiệp cô giáo

Bỗng đâu một bà bạn của cha mẹ nàng hí hửng muốn giới thiệu nàng cho một chàng trai mà bà rất ưng ý. Bà suýt xoa nói với mẹ nàng:

- Tôi mà có con gái thì gả cho anh ta ngay, chẳng dại gì giới thiệu cho ai, đẹp trai học giỏi, gia thế giàu sang.

Mẹ nàng hoan hỉ thủ thỉ với nàng:

- Quê Hương đồng ý tìm hiểu đám này con nhé? Anh ta du học ở Mỹ và sẽ trở về nay mai.

Quê Hương kiêu hãnh khoe:

- Con cũng quen một anh đang du học ở Mỹ thua kém gì anh này đâu.

Mẹ nàng sa sầm nét mặt:

- Có phải là anh chàng từng đến nhà mình mấy lần không? Đừng thả mồi bắt bóng, cò đến tay thì phất, đám này bạn mẹ biết rõ gia cảnh, tính nết chàng trai. Con trông đợi gì lời hứa hẹn của một người mới quen và đã đi xa?

Nàng biết nói sao cho mẹ hiểu, tình yêu ấy cho nàng một niềm tin anh sẽ không thể quên nàng, anh sẽ trở về.

Quê Hương tìm cách hoãn binh:

- Mẹ thư thả vài tháng nữa để con ra trường xong hãy bàn đến chuyện “ra mắt” người mà bạn mẹ mai mối.

Chàng đã trở về. Những con hẻm nhà nàng lại rộn rã bước chân chàng.

Cha mẹ Quê Hương thấy chàng đứng đắn đẹp trai có ăn học nên đã chấp nhận cho con gái và chàng tìm hiểu nhau thêm trước khi quyết định đi đến hôn nhân. Họ vẫn thầm tiếc rẻ khi phải từ chối lời mai mối của bà bạn dù chưa biết mặt mũi anh chàng kia sa sao..

Thiệp cưới đã được phát đi quanh xóm, các nhà hàng xóm bây giờ mới biết con “bé Tẹt” hay “cô Thoa” tên thật là Quê Hương.

Mẹ con bà bánh chưng dày giò bảo nhau:

- Từ giờ trở đi mẹ mất mồi bán bánh chưng, bánh dày giò cho bé Tẹt rồi.

- Ấy chết, mẹ đừng gọi “Bé Tẹt” nữa. Từ giờ chúng ta gọi cô ấy là Quê Hương.

Nhận tấm thiệp mời đám cưới. Bà bạn của mẹ nàng đã phát hiện ra một điều kỳ lạ, bà sững sờ nói với mẹ Quê Hương:

- Trời ơi... chàng rể tương lai nhà chị chính là chàng trai mà tôi định giới thiệu đấy. Hóa ra chúng nó đã quen nhau trước.

Mẹ nàng cũng ngạc nhiên và vui mừng:

- Nó có khỏe với tôi quen chàng đang du học ở Mỹ. Ai ngờ hai chàng chỉ là một.

- Nghĩa là duyên số nhà chị nhất định phải có chàng rể này rồi. Chúc mừng nhé.

Trong khi đó chàng và Quế Hương cũng phát hiện ra điều kỳ lạ này.

Nàng mở to mắt ngạc nhiên nghe chàng kể. Khi chàng sắp về nước, mẹ chàng đã báo trước là chàng sẽ đi xem mắt một cô gái xinh ngoan nào đó, chàng vâng dạ cho xong. Chỉ qua lời mai mối của bà bạn thân mà mẹ chàng đã thích mê, tin rằng cô gái ấy vừa xinh đẹp, giỏi giang vừa con nhà nề nếp, là mẫu con dâu mẹ chàng mong muốn.

Nàng dí dỏm trêu chọc:

- May quá anh đã không đi xem mặt cô gái ấy mà... bỏ em....

- Thì ra cô gái ấy là em. Anh đã chọn trước khi mẹ anh chọn. Chúng ta có duyên nợ với nhau sâu đậm quá, đã yêu nhau lại được người quen biết cả đôi bên gia đình chúng ta nhiệt tình đòi mai mối.

Giọng chàng trở nên mơ màng:

- Anh đã đi tìm em trong những con hẻm...

- Em biết anh muốn nói gì rồi. Những con hẻm thật dễ thương, có anh và có em...

- Đúng thế, và mai sau dù cuộc đời có trở ngại quanh co như những con hẻm rắc rối của xóm em thì chúng mình vẫn không bao giờ lạc mất nhau em nhé....

Nguyễn Thị Thanh Dương

Hư Không

Khoảnh khắc đi qua không thấy lại
Thời gian đâu có để mượn vay
Tất cả vô thường hơn một thoáng
Vô tình bỗng chốc vụt tằm tay.

Hư không là khoảng không gian ấy
Hạn hữu không là tựa bóng mây
Ai giữ ai cầm ai bắt được?
Để rồi hờ hững một vòng tay...

Kỷ niệm không còn trong ký ức
Một ngày đời đến tuổi hư không
Nhớ nhớ quên quên thời gian ảo
Bây giờ ta biết... để mai không!

Hãy nói với nhau lời muốn nói
Khi còn tri thức với mắt trông
Một mai từ già đi về cõi
Tình thương đâu có... gọi hư không...

Để ngày từ già với tay không
Thiên thu - trần thế... không xa lắm
Trước mặt đường đi vô hạn hữu
Sau lưng còn lại... một hư không...

Thu Hương

(Ý tưởng đến trong những ngày ngồi cạnh... nhìn mẹ...
những ngày Mẹ bị stroke "ngày đêm ngủ say yên lặng không
tỉnh dậy".)

THÁNG TÁM MỘNG HỒ

Anh vội vã đi hôm tháng tám
Biết lấy ai nương nấu muộn phiền
Bóng anh khuất - Em nơi triền dốc
Ngắm mây trời - Mộng chẳng bình yên.
Đời ngả nghiêng tình xa, bước vội
Biển mịt mờ không thấy lối về
Bóng đen phủ đời em hoang phế
Hồn còn mang nặng nợ cuồng mê!

Đâu đây hương cũ xanh xao đá
Thu về xác lá lấp đường đi
Thêm một lần sầu dâng tháng tám
Giọt lệ nào còn đọng ướt mi...

Anh có biết mưa dài suốt tóc
Nghe thanh âm tiếng khóc vang trời
Em gọi mãi...giữa miền chẵn gối
Xa vắng rồi - Tháng Tám bơ vơ!

Phạm Thị Minh-Hưng

HƯ VÔ NƠI ĐÂU

Bài thơ này viết gửi hư vô
Gởi gió gởi mây cõi mơ hồ
Biển bồng bênh miền man sóng vỗ
Đêm buồn vơi vơi ánh trăng mờ

Gởi chút tình gió thoảng mây bay

ĐỎ KHOE GIÀU!

(Trích tuyển tập **VỌNG VỀ CỐ QUỐC.**)

*

Những “*cậu Ấm, cô Chiêu*” con cán bộ
Ăn chơi nhiều, tiêu rộng, có quan tâm
Dân quê mùa, đói khát vẫn âm thầm
Cày xới đất vun mầm rau, trái, gạo...?

Bọn con đảng gấn râu ria, mũ mũ
Nhà sang cao vênh váo với đồng bào
Ngày lễ trà không đủ bữa muối rau
Đêm húp cháo, bỏ công nuôi chúng... chén.

Chúng tưởng tượng, thao thao khoe trơ trên
Chẳng thấy gì ngoài những chuyện nhỏ nhen
Đua ăn chơi, ham trụ lạc thấp hèn
Không biết thẹn, còn tuyên truyền trơ tráo?

Sống gian xảo, ồn ào trò kiêu ngạo
Cha luôn sâu chỉ giáo con trèo cao
Vàng bạc đâu cứ rộn rã ra vào?
Quen lếu láo, tưởng ai cũng khờ khạo?

Ý Nga, 16.8.2019

*Thiếu gia, tiểu thư con nhà đảng.

Chút hương cỏ dại thoáng men say
Gởi hư vô giấc mơ huyền ảo
Chiều thu vàng - lá úa sầu mây

Chút tình không, gởi đến hư vô
Hững hờ ảo ảnh chẳng mong chờ
Lá rụng xạc xào bên ngõ vắng
Hiu hắt tình thu sầu bơ vơ

Hư vô ở chốn nào biết chẳng
Bâng khuâng hiu quạnh giấc mong manh
Biển sóng chập chùng mây bay mỗi
Ý thơ sầu lắng mộng tàn canh...

Phạm Thị Minh Hưng

Thu Say

Lá rụng vàng thu thương nhớ ai.
Lành lạnh heo may gió hiên ngoài
Mây hơi có về phương trời ấy
Nhắn gởi lời yêu, chút nợ vay.

Hồ thu liễu rũ dáng sầu lay
Trăng mờ sương ướt lạnh đôi vai
Hương thu thấp thoáng ru bờ mộng
Tình thu lắng đọng, ý thu say!

Phạm Thị Minh Hưng

GỬI NGƯỜI... THIÊN THU

Tú vừa đọc xong bài tùy bút của một anh bạn mới gia nhập vào nhóm "Đời Sống Vui" trên Net. Thấy anh tả cô giáo dạy văn suốt những năm Trung Học Đệ Nhất Cấp lâm ly quá. Tình yêu của những cậu con trai mới lớn dành cho cô giáo đẹp đài trang, quý phái, có nụ cười hút hồn khiến Tú đã cười dòn và đặt câu hỏi với anh bạn: "Thế cô giáo đẹp nghiêng nước nghiêng thùng của anh bây giờ ra sao rồi?" Chưa có hồi âm thì Tú đã thấy vầng trăng, cặp mắt nặng trĩu. Con buồn ngủ ập đến. Nàng để máy y nguyên, đứng lên vào phòng ngủ, định ngã lưng một tí rồi trở ra tiếp tục. Từ khi về hưu, mỗi ngày liên lạc với các bạn khắp năm châu bốn biển trên mạng là cả một thú vui không thể thiếu. Nó mang lại cho Tú những tiếng cười, những xúc động dạt dào, những tiếc nhớ băng khuâng khi cả bọn nhắc lại chuyện xưa. Cái thời còn mài đũng quần trên băng ghế nhà trường. Tiểu học, Trung học rồi Đại học. Cả kỷ niệm của những người bạn mới quen cũng khiến nàng xao xuyến như của chính mình. Ngày xưa ngày xưa, con bạn thân tên Thảo đã phán: "Mày nhạy cảm, hay thương vay khóc mướn như thế, cuộc đời sẽ khổ dài dài đấy em ạ." Đã biết, nhưng trời sinh ra tao như thế. Biết làm sao hơn!

Bây giờ đang giữa mùa đông. Ngoài trời tuyết đang lát phát bay. Những cây thông phủ đầy tuyết, cảnh vật đẹp như tranh. Trong nhà sưởi ấm, nhưng phòng ngủ một phần nằm trên nhà xe nên hơi lạnh hơn những phòng khác. Tú chui vào lớp chăn êm, nhắm mắt và cảm thấy khoan khoái. Nhất là cái lưng mấy hôm nay đau nhức. Giấc ngủ đến êm như ru. Nhưng quái lạ, cơn mơ của nàng kèm với những giọt mưa thánh thót. Mưa chứ không phải tuyết. Tú thấy vợ chồng nàng đi ăn với một cặp bạn từ xa đến chơi. Cộng thêm một người bạn già rất thân, ở cách nhà nàng không xa. Vợ chồng nàng xem anh Nam như ông anh trong nhà. Thả anh Nam và Tú xuống trước cửa, chồng Tú lái xe đưa cặp bạn về nhà người bà con của họ. Không hiểu sao Tú lại không đi theo họ nhỉ? Trong giấc mộng thường có những chi tiết lạ lùng, không thể giải thích được. Thì là mơ mà!

Anh Nam đòi đi bộ nhưng Tú bảo để em lái xe đưa anh về. Trời còn mưa anh đi bộ sẽ ướt hết. Cả hai đi vòng bên hông nhà để ra sân trước, nơi chiếc xe của Tú đậu trên driveway.

Tự nhiên Tú thấy anh Nam và nàng đi bên hông một căn biệt thự lạ rất đồ sộ. Con đường rộng thênh thang. Con mưa đã dứt và mặt đất mịn như nhung. Cây cối từ trong biệt thự vươn ra ngoài, sum xuê. Đây là cây dừa lá xanh tươi hơn hớn. Những cành bông giấy quấn quýt quanh thân cây màu xám trắng, hơi nghiêng cao vút, lật lờ những chùm bông đỏ tươi. Tú đứng lại trầm trồ chỉ cho anh Nam xem. Còn than sao cây bông giấy nhà em mãi không trổ bông. Đây là cây vú sữa khoe những quả màu tím bóng đong đưa, đong đưa. Thấp hơn là những tàu lá chuối non. Ôi, cái màu xanh đọt chuối Tú vẫn còn mê tít cho đến tận bây giờ. Đi sóp, thấy áo màu đọt chuối là Tú sẽ cảm lòng không đậu! Đi một đôi, nàng không thấy xâu chìa khóa. Tú nhớ đã lấy nó ra khỏi xách tay rồi mà. Nàng nói anh Nam cứ đi trước và quay trở lại nhìn xuống mặt đường tìm xem có rớt ở đâu đó không. Nhưng buồn cười là nàng tìm thấy hai cái cắt móng tay trước khi thấy xâu chìa khóa. Tú quay người tiếp tục đi, nhưng có một người đàn ông tay xách cặp da vượt qua mặt nàng. Bỗng ông ta quay lại, cười: "Cô bé bỏ lớp học đi chơi đấy à?" Tú cười dòn: "Tôi không nghĩ là mình còn trẻ đến như thế đâu!" Tiếng cười trong veo, dòn tan như thủy tinh khiến nàng kinh ngạc. Rồi như một phép lạ, Tú bỗng thấy mình mặc chiếc áo đầm màu xanh cầm thạch, may ở tiệm Đức Hạnh, trước trường Marie Curie năm Đệ Nhất. Chiếc áo đầm kiểu đơn sơ, trang nhã, có cái nơ to trước ngực. Và mái tóc ngắn kiểu Sylvie Vartan. Mặc hôm Noel năm đó, chị Tố, chị con bạn thân cùng lớp đã khen: "Trông Cẩm Tú rất xinh."

Anh Nam đã mắt hút, Tú thấy mình đi song song với người đàn ông. Ông ta nói: "Hôm nay tôi đi làm. Lâu quá không đến Quốc Hội." Tú thấy mình kêu lên: "Ô! Thì ra ông là một Dân Biểu" (thật buồn cười. Thấy cả ông Dân Biểu trong giấc mơ. Đã nói trong mơ thường có những chi tiết kỳ quái không thể lý giải được!) Đột nhiên ông Dân Biểu dừng lại: "Cho tôi ngắm cô bé một chút được không?" Sao không? Tú thấy mình đứng tựa vào bờ tường. Một chân co lên, trong tư thế như người mẫu chính hiệu. Đúng là xem tạp chí mãi cũng nhập tâm. Ông ta ngắm Tú và nàng cũng ngắm lại ông ta kỹ hơn. Bỗng dưng Tú cảm thấy chới với. Khuôn mặt đó, khuôn mặt người đàn ông đi song song với nàng, nói chuyện với nàng này giờ mang đường nét của ai đó, rất quen. Cái người đã làm con tim non nớt của nàng tan nát ngày nào. Sơn! Phải rồi. Người đứng đối diện với nàng, trong bộ complet màu sáng, cắt khéo, tay cầm cặp da chính là Sơn của những ngày tháng cũ. Sơn trong mộng của con bé lớp Đệ Tứ ngây thơ (mà hình như của cả đám nữ sinh thời ấy). Nhưng khoảng cách tuổi tác đã không cho chàng cúi xuống nhìn những con bé ranh (lời của chàng ngày đó) đang thầm yêu trộm nhớ ông Trưởng ty Kinh tế trẻ tuổi (ngoài ba mươi. Cái tuổi thu hút những con bé choai choai như nam châm hút sắt), đẹp trai. Vì thế Sơn yêu chị Xuân, bà chị họ góa chồng rất sớm của Tú. Chị Xuân đẹp mơ màng với làn da trắng muốt, thân hình gái một con nẫy nở khêu gợi và cặp mắt trữ tình ướt rượt, cộng thêm cái đồng tiền nhỏ xíu bên khóe miệng khiến nụ cười chị thêm thập phần duyên dáng. Anh chị yêu nhau đắm đuối. Nhưng gia đình anh dưới Sài Gòn không cho phép họ lấy nhau. Anh là con trưởng, học hành thành đạt và đẹp trai như Phan An Tổng Ngọc. Ăn nói lại duyên dáng, thu hút người nghe (nhất là phái nữ). Tú tin rằng bà mẹ anh thế nào mà chẳng có vài mối đã ngắm sẵn cho cậu con trai cung. Những cô con gái Bắc kỳ yêu kiều, yếu điệu và tinh khôn. Nhưng anh đã yêu chị Xuân của Tú. Một gái góa Nam kỳ. Đẹp nhưng ăn nói lại mộc mạc, thật thà như ruộng, như vườn miền Nam thấm đẫm phù sa nơi chị đã sinh ra. Tình yêu khó mà lý giải tại sao?

Năm đó chị Xuân hăm sáu và Tú mười lăm. Những chàng trai cùng lứa đối với Tú cũng là những đứa nhãi ranh, giống như bọn Tú trong mắt anh Sơn. Những cánh thư xanh đỏ đã bị con bé xé nát không thương tiếc. Những lời tỏ tình ngây ngô chỉ được đáp lại bằng ánh mắt lạnh tanh và nụ cười ngạo nghễ. Không phải Tú yêu anh Sơn vì những túi kẹo, chocolat anh mua từ Thái Thạch Sài Gòn, hồi lộ để con bé chuyển thư từ và những lời hò hẹn của hai anh chị. Bởi vì "Biết làm sao định nghĩa được tình yêu. Có nghĩa gì đâu một buổi chiều..." Con bé yêu anh Sơn vì thấy tim mình đập rộn ràng mỗi khi gặp anh. Một lời khen vu vơ: "Hôm nay Tú xinh quá. Màu áo thật hợp với Tú. A, Tú vừa cắt tóc phải không? Đẹp lắm..." cũng khiến mặt con nhỏ hồng lên vì hạnh phúc và nó có thể nhớ mãi câu nói ấy rất nhiều ngày trong niềm vui tuyệt vời. Đôi khi ngồi trong lớp Tú phóng tầm mắt qua cửa sổ, nhìn mông lung và cười ngu ngơ khiến con Thảo ngồi bên cạnh phải thốt lên: "Nhỏ này sao vậy? Mày điên à. Sơ Marie đang chiếu tướng mày kia." để kêu réo hồn phách Tú đang bay lạc đâu đó trở về hiện tại.

Những lời kể lể của chị Xuân về anh Sơn, nhất là sau những lần hò hẹn, được Tú lắng nghe trong sự thích thú lẫn khổ đau. Con bé ước gì mình già hơn vài tuổi. Biết đâu, ừ biết đâu nhỉ? Tú ngây thơ quá. Không sành điệu và hấp dẫn như chị Xuân. Tú từng bắt gặp những tia nhìn đầy ham muốn của cánh đàn ông ném lên người chị Xuân. Gái một con trông mơn con mắt. Thảo nào! Nhưng Tú không ghét chị vì đòi chị thật bất hạnh. Mới lấy chồng được năm năm thì anh tử trận, để lại chị một mình với đứa con vừa lên ba. Chị đi làm ở Tòa Hành Chánh

mới gặp anh Sơn. Anh chị vẫn yêu nhau đắm đuối và con tim non nớt, mới biết yêu lần đầu của Tú vẫn tiếp tục thổn thức vì anh. Chừng như không ai có thể thay thế được.

Bỗng một hôm, chị Xuân kêu Tú ra sau vườn, chị khóc nức nở khiến Tú linh cảm có chuyện không hay. Con bé tái mặt hỏi dồn: "Có chuyện gì vậy chị? Anh Sơn bị gì hay sao?" Chị Xuân nói trong nước mắt: "Chị có bầu rồi Tú ơi. Anh Sơn về Sài Gòn nói cho bố mẹ anh biết để xin cưới chị. Không ngờ hai ông bà nổi trận lôi đình, càng phản đối quyết liệt hơn. Mẹ anh nhờ người chạy chọt ở Bộ Kinh Tế để đổi anh về Sài Gòn. Bà còn dọa tự tử nếu anh Sơn lấy chị. Anh ấy cũng đang khổ tâm lắm!" Tú nhìn chị Xuân khóc mà lòng đau như cắt, nhưng đầu óc còn quá ngây ngô trước những chuyện éo le của cuộc đời, Tú chỉ biết nghe và an ủi, chứ biết lời nào để khuyên chị đây? Tú giận anh Sơn lắm. Tình yêu là như vậy sao? Anh yêu mà không dám nhận trách nhiệm à? Tú hẳn học lên án anh, nhưng chị Xuân cắt ngang: "Gia đình anh có tiếng tăm. Giá như chị còn con gái thì không nói chi em à. Chị đã có con riêng, bây giờ lại..." Chị không đủ sức nói hết lời khiến Tú càng sôi máu, chỉ muốn chạy kiếm anh Sơn để mắng cho một trận nên thân. Chị Xuân lau nước mắt, cười héo hắt: "Đàn bà thiệt thòi vậy đó. Tú nhìn gương chị rồi rắng mà giữ thân nha." Đúng. Sau này Tú cũng nghiệm ra rằng, khi một cuộc tình tan vỡ, chỉ có đàn bà là thiệt thòi! Như chị Xuân của cô. Chỉ còn biết ngậm ngùi!

Sau khi anh Sơn rời nhiệm sở để về Sài Gòn, chị Xuân tự ý phá thai mà không cho anh hay và đau một trận thừa sống thiếu chết. Bao nhiêu thư anh Sơn gửi lên, chị đều trả về hết. Không đọc bức nào. Chị muốn đào sâu chôn chặt mỗi tình đây bắt hạnh vào quá khứ. Nhưng Tú thì không thể quên anh. Trong lòng con bé, hình bóng anh Sơn vẫn tràn đầy. Vẫn giận và vẫn yêu quyết liệt. Cả những năm sau này. Mười sáu, rồi mười bảy, mười tám... Tú vẫn không yêu được ai ngoài anh Sơn. Một hôm, bức ảnh anh Sơn chụp chung với chị Xuân và Tú hôm đi picnic ở Paradise, từ quyền Vạn vật rớt ra. Thảo nhanh tay lượm được. Sau khi xem xong, nó nhìn Tú trân trân, miệng lắp bắp: "Tú, mày vẫn... mày vẫn..." và Tú đã buồn bã gật đầu: "Ừ. Tao vẫn chưa quên!" Thảo nhìn Tú bằng cặp mắt thương hại, thở dài: "Mày điên quá. Chắc anh ấy lấy vợ từ lâu rồi." Tú cũng cười héo hắt như chị Xuân ngày nào: "Ừ, chắc tao điên thật!"

Vậy mà nàng đã gặp lại anh Sơn. Lúc Tú xuống Sài Gòn học năm chót Tú Tài. Một hôm cuối tuần lang thang một mình ở phố Lê Lợi, nàng đang định ghé vào tiệm sách Khai Trí thì gặp anh đi ngược chiều. Vẫn dáng dấp đó. Mái tóc bông bênh, đôi mắt sáng toát đầy vẻ thông minh, nụ cười với hàm răng trắng đều vẫn lôi cuốn. Và cái cằm chẻ như tài tử ciné Rock Hudson. Tú lúng túng khi gặp lại anh. Minh đang mừng hay đang giận nhỉ? Tú thấy mình đang mừng hơn là giận. Anh Sơn nhìn Tú trong tà áo dài tơ tằm óng ả, tấm tắc: "Ra dáng tiểu thư lắm rồi đây." và anh cười, đôi mắt ấm áp. Tú muốn tỏ ra giận dữ, hoặc ít nhất cũng lạnh lùng, nhưng con tim phản chủ lại reo vui và đôi má lại hồng lên niềm hạnh phúc. Y chang như thuở còn là một con bé ngu ngơ khờ dại. Tú giận mình nhưng không ngăn được nụ cười đang tự động nở trên môi. Nàng e ấp nhìn anh: "Lâu quá mới gặp lại anh Sơn." Anh vồn vã mời Tú ghé tiệm kem gần đó với anh. Nàng ngần ngại nhưng cuối cùng cũng nhận lời. Yên vị rồi anh Sơn mới nói: "Anh chỉ sợ Tú không thèm nhìn mặt anh nữa chứ!" Tú cười mím chỉ không trả lời, nhưng than thầm: "Đúng. Đó là điều đáng lý em nên làm. Nhưng trời ơi, sao con tim không chịu nghe lời của khối óc vậy nè? Nó mất quyền điều khiển rồi chẳng? Chị Xuân ơi, tha lỗi cho em".

Tú thật sự ngạc nhiên khi nghe anh nói vẫn chưa lập gia đình. Ngạc nhiên và hài lòng. Ít nhất anh không đến nỗi "gian ác" như Tú nghĩ. Bắt đầu từ đó nàng nói chuyện với anh cởi mở và thoải mái hơn. Khi biết chị Xuân đã tái hôn với một sĩ quan trợ y từ trong Nam đổi lên làm việc trên đó, đôi mắt anh thoáng buồn, nhưng tỏ ra mừng cho hạnh phúc của chị. Tú hỏi sao anh chưa lập gia đình? Anh Sơn nhìn Tú, cười lấp lánh: "Vì anh chưa gặp được người có thể làm con tim anh... thức dậy." Tú nhìn anh, hỏi khê khàng: "Anh vẫn chưa quên chị Xuân em?" Anh nhìn xuống ly kem, như cố tìm một hình ảnh nào trong đó. Anh không quên Xuân. Nhưng dù gì thì chuyện đã qua, nhớ chỉ đau lòng. Anh cố quên để sống em ạ." Anh Sơn chọt ngược lên nhìn Tú, cười cười: "Thời đừng nhắc chuyện của anh. Kể anh nghe về Tú đi. Ba năm rồi chắc có nhiều thay đổi phải không?" Tú ngượng ngùng: "Em vẫn vậy. Ăn và học. Học rồi ăn. Chẳng có gì thay đổi cả". Anh Sơn cười hớn hớn: "Vậy thỉnh thoảng anh vào Ký túc xá đón Tú đi chơi nhé. Phải thay đổi chứ. Ăn rồi học mãi cũng chán phải không?" Thật tình Tú không biết mình nên nhận lời hay từ chối? Cái đầu bảo từ chối, nhưng con tim lại phản đối kịch liệt. Nó bảo nàng phải nhận lời. Thấy Tú có vẻ ngần ngại, anh Sơn tấn công: "Tú ngại gì? Anh chẳng từng là... anh rề hự của em hay sao? Anh còn có bốn phận phải chăm sóc Tú nữa đây. Không lời thôi gì cả. Chúa Nhật tới anh đến đón Tú đi ăn, rồi đi Ciné. Bây giờ anh có việc phải đi. Tuần tới nhớ chờ anh lúc 11 giờ đây nhé".

Thế là nàng không có cơ hội từ chối. Mà thật ra, Tú có ý muốn từ chối không nhỉ? Nhìn theo dáng Sơn xa dần, Tú bỗng thấy xót xa, thương cho mình. Hình bóng anh vẫn còn đầy ắp trong tim. Chỉ là nàng đã khóa nó lại tạm thời. Giờ có cơ hội chúng ta ra không kịp giữ. Tú tự trào "Đúng là tình thiên thu!" Ôi chao là cái lương, là

ngốc, là điên... nhưng khổ nỗi không sai mấy may. Tình đầu là tình thiên thu! Một nhà thơ nào đó đã nói như vậy. Vì thế những cuối tuần, dù không muốn, nhưng trong lòng con bé vẫn có chút mong đợi người ấy... đừng quên!

Những lần đi chơi với Sơn thật vui, nhưng về lại lưu xá thì buồn thê thảm. Tú lo lắng. Mẹ biết được thì chết chắc. Anh Sơn chẳng phải là tên tội đồ đối với gia đình nàng là gì. Sự phản bội của anh khiến chị Xuân suýt chết. Đối với bà, đàn ông Bắc kỳ đồng nghĩa với... đều cáng. Bà không thích Tú quen với con trai Bắc. Biết Tú yêu anh Sơn thì... Nàng không dám tưởng tượng tới hậu quả chẳng có gì sáng lạn!

Có lần anh Sơn hỏi sao không thấy Tú mặc đầm? Nàng ra Mỹ Châu mua một khúc đũi mềm màu xanh cảm thạch. Nhờ cô bạn cạnh phòng, học Marie Curie dẫn ra tiệm Đức Hạnh may. Kiểu áo giản dị, cổ tròn rộng, sát nách, phía dưới hơi xòe và trên đầu gổ một gang tay. Có cái nơ lớn nằm ngang ngực. Lần đầu anh Sơn nhìn thấy đã tròn mắt, thốt lên: "Tú xinh như mộng." Tú vừa thẹn thùng vừa sung sướng. Nhưng sau đó đã dẫu phăng chiếc áo không bao giờ rớ tới, khi Hằng, cô bạn cùng lớp vô tình phê bình: "Mày mặc áo này giống như mới mười sáu tròn trắng". Trời đất! Coi chừng anh Sơn cũng nghĩ như vậy thì hỏng bét. Tú muốn già đi chứ có muốn trẻ ra đâu? Từ đó Tú chỉ đóng vai cô gái Việt thuần túy trong tà áo dài tha thướt. Tú vẫn đi chơi với anh Sơn và vẫn muộn phiến, lo lắng. Biết chắc rằng rồi cũng sẽ chẳng đi tới đâu (dẫu anh Sơn có mở cửa trái tim lần nữa để đón Tú vào), nhưng còn biết làm sao? Làm sao? Đôi khi nàng cảm thấy yếu đuối đến hụt hơi. Hụt hơi dù mới ngấp nghé mười chín tuổi! Tuổi của mộng của mơ, của những tràng cười như pha lê vỡ, thế mà tâm hồn Tú đã hao gầy như cành khô thiếu nước!

Tháng 8-73 anh Sơn báo tin Bộ cho anh sang Úc tu nghiệp hai năm. Hôm đến rủ Tú đi ăn bữa cuối trước khi lên đường du học, anh đón nàng bằng xe hơi, thay vì xe gắn máy như thường lệ. Hôm đó anh săn sóc Tú đặc biệt. Thấy nàng ăn như mèo anh đã đùa: "Tú ăn nhiều vào, vì phải chờ hai năm mới được anh đãi lần nữa đấy nhé." Nhưng Tú làm sao nuốt cho trôi? Nàng đã quen sự có mặt của anh rồi. Tú cố pha trò: "Hai năm là một trăm lẻ bốn lần không được ăn tiệm! Buồn!" Sao Tú lại không có can đảm nói: "Một trăm lẻ bốn lần không được gặp anh nhỉ?" Anh cười: "Đừng buồn. Thời gian như vó câu qua cửa sổ, Tú chưa nghe à?" Tú nhìn anh, buồn rười rượi: "Vó câu cho những người không muốn thời gian trôi mau. Những người già chẳng hạn." Anh Sơn không nói gì, lắng sang chuyện khác.

Xe ngừng trước cửa lưu xá, Trước khi xuống xe, anh Sơn đưa cho Tú một túi to đầy bánh ngọt, kẹo, chocolate mua ở Thái Thạch. Anh nói: "Cho Công Chúa ăn suốt thời gian anh vắng mặt. Thôi vào đi. Anh về nhé." Tú nghe trong lòng như có cái gì đó vỡ toang. Nàng nghẹn cứng không thốt thành lời, chỉ gật đầu, cổ không chảy giọt nước mắt nào trước mặt anh.

Hai tiếng "Công Chúa" đã theo Tú suốt cuộc đời. Anh Sơn không có cơ hội trở về chốn cũ. Khi Miền Nam rơi vào tay Cộng Sản, anh đã ở lại Úc Châu và Tú theo gia đình sang Canada. Cũng xong một đời. Chỉ có điều, đến phút cuối chia tay năm 73, Tú vẫn không biết tình cảm anh Sơn đối với nàng ra sao. Nhưng cần gì, Tú yêu anh là được. Yêu là yêu, không cần so đo tính toán. Nếu không thì đó chẳng phải là tình yêu.

Những lo toan, những công việc tất bật hằng ngày khiến Tú không còn thì giờ để nhớ, hướng hồ để nhớ, dù đó là mối tình đầu, mối tình để lại nhiều vết chém đậm sâu. Nàng đã hầu như lãng quên người ấy. Bỗng dưng hôm nay, trong giấc ngủ trưa chập chờn, nàng thấy lại mình trong chiếc áo đầm xanh của tuổi mười tám và người ấy bỗng đâu nhảy ra từ vô thức. Tiếng chuông điện thoại đã kéo nàng ra khỏi cơn mơ. Tú nằm đó, trong chăn ấm, lười lỉnh và nuối tiếc. Nếu không có tiếng chuông bắt chợt, cơn mơ sẽ tiếp tục dắt nàng đi về đâu? Nhưng về đâu thì cũng thế thôi. Chỉ nghiệm ra rằng "Tình Đầu là Mối Tình Thiên Thu. Phải, Thiên Thu!"

Tiểu Thu

ĐỒ KHOE GIÀU!

(Trích tuyển tập **VỌNG VỀ CỐ QUỐC.**)

*

Những "*cậu Ấm, cô Chiêu*" con cán bộ
Ăn chơi nhiều, tiêu rộng, có quan tâm
Dân quê mùa, đói khát vẫn âm thầm
Cày xới đất vun mầm rau, trái, gạo...?

Bọn con đảng gắn râu ria, mũ mào

CHƠI VỚI TƠ TRỜI

Mong manh sợi mỏng tơ trời
Tình ơi vương vấn u hoài nhớ nhung
Đâu rồi giấc mộng tương phùng
Trời cao gió lộng chập chùng mây bay
Tình xưa phút ấy nồng say
Chiều nay vò võ ai hay nỗi sầu
Rưng rưng hạt nắng phai màu

Nhà sang cao vênh váo với đồng bào
Ngày lễ trà không đủ bữa muối rau
Đêm húp cháo, bỏ công nuôi chúng... chén.

Chúng tưởng tượng, thao thao khoe trợ trên
Chẳng thấy gì ngoài những chuyện nhỏ nhen
Đua ăn chơi, ham trụy lạc thấp hèn
Không biết then, còn tuyên truyền trợ tráo?

Sống gian xảo, ồn ào trò kiêu ngạo
Cha luôn sâu chỉ giáo con trèo cao
Vàng bạc đâu cứ rộn rã ra vào?
Quen lếu láo, tưởng ai cũng khờ khạo?

Ý Nga, 16.8.2019

*Thiếu gia, tiểu thư con nhà đảng.

ANH NGHĨ KHÔNG RA?

(Kính tặng quý anh luôn quan tâm đến nỗi buồn của người thương.

Trích tuyển tập SÀU TÌNH.)

*

*Anh đáo để, tầm thường. Em độc đáo!
Từ bao giờ em khiếm khẩu? Ôi chao!
Anh hỏi gì cũng chẳng nói, tại sao?
Vợ thủ khẩu? Chồng thông minh, khờ khạo?*

*Trời không gió, em ơi đừng tạo bão!
(Xưa nhà lao, bạn hữu giữ ngọt ngào
Dẫu lao đao vẫn tỉnh táo, tự hào
Cộng "cái tạo", bọn anh tự... cãi*, tạo).*

*Em yêu dẫu, cũng đồng bào, đồng đạo
Có làm sao không... cãi loạn cào cào?
Minh tâm giao em cứ việc khóc gào
Phải tự... tạo ồn ào, anh mới hiểu!*

*Ngoan đi nhé! Xin em đừng nhõng nhẽo!
Ôm tong teo, người yếu, bé, uột èo
Ăn như mèo còn bỏ bữa, choắt choeo
Mai: tí tẹo, nhăn nheo như hoa héo.*

Á Nghi, 15.8.2019

*Cãi (dấu ngã): dùng lời lẽ mà chống lại

Hồn hoa héo úa nát nhàu tâm tư!
Tinh hồng giá lạnh bơ vơ
Cung tơ lạc phím hư vô đất trời
Đêm trắng mộng寐 chơi vơi
Tuổi xanh sầu lắng phận đời xót xa
Tinh theo ngày tháng phôi pha
Hững hờ mái tóc nhạt nhòa mộng xưa
Mật mờ kỷ niệm đong đưa
Làm sao níu lại sợi tơ ảo huyền?

Phạm Thị Minh Hưng

CẢNH HOA TRẮNG VU LAN

Ba một năm Mẹ về cõi Phật
Mộ phần lạnh lẽo giữa hoang sơ
Những đêm cô tịch trắng huyền ảo
Con nhớ vô cùng thuở ấu thơ...

Ngày xưa mỗi độ chớm thu sang
Ngọn gió heo may rụng lá vàng
Tháng bảy ngày rằm mùa xá tội
Những linh hồn lạc giữa trần gian!

Mẹ dắt con, nghiêm trang áo trắng
Đường lên chùa cũ dấu rêu mòn
Chấp tay trước Phật con cầu nguyện
Soi sáng tâm hồn kẻ sắt son...

Trên ngực áo con một nụ hồng
Mẹ cười mẹ hỏi có vui không?
Mỗi năm vào dịp Vu Lan hội
Mẹ sẽ tặng con một đóa hồng.

Thế rồi... ba một mùa mưa nắng
Đằng đẵng bao trăng chết cõi lòng
Bóng mẹ hiện trần gian khuất dạng
Hoa hồng đâu nữa... để mà mong!

Tháng bảy Vu Lan lại đến rồi
Áo cài hoa trắng đời mờ cõi
Con buồn nhớ mẹ lòng ray rứt
Tủi phận bơ vơ giữa chợ đời!!!
Nguyễn Phan Ngọc An – 2019

HAI CHA CON

Bữa cơm chiều hôm đó vắng mặt thằng Tuấn, nó nói đến nhà bạn học bài, và sẽ về trước giờ ăn. Nhưng ngoài trời đã tắt hẳn nắng, thành phố lên đèn đã từ lâu rồi, mà Tuấn vẫn biệt tăm. Mọi người bắt đầu sốt ruột, không

hiều đã xảy ra chuyện gì. Ông Bình cứ đi qua, đi lại trong phòng cả chục lần. Sau cùng, khi chuông đồng hồ gõ tám tiếng, không thể chờ đợi lâu hơn, ông ra lệnh cứ ăn trước. Mọi người cầm đũa một cách uể oải, mặt người nào cũng lộ vẻ lo lắng. Thường thì bữa cơm chiều là lúc vui nhất, cả nhà quây quần bên bàn ăn, kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện xảy ra trong ngày. Nhưng hôm nay, mọi người đều im lặng, nhai, nuốt chậm chạp, mặc dù đồ ăn rất ngon. Thăng Cường, con Dung thường ngày nói tía lia, ồn ào nhất nhà, bây giờ cũng chỉ cúi đầu ngồi ăn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cha mẹ với vẻ sợ sệt, làm như chính chúng là kẻ có lỗi. Không khí trong phòng ăn có vẻ nặng nề, chỉ nghe tiếng lách cách của chén đũa, và tiếng máy lạnh chạy ù ù.

Ông Bình hỏi vợ:

- Đạo này nó hay vắng nhà, mà bà có biết nó đi đâu không?
- Làm sao biết được? Bà Bình dè dặt trả lời, thấy nó nói là đến nhà bạn học bài, tôi nghe vậy thì chỉ biết vậy, chứ làm sao kiểm soát?
- Hừ! Bà là mẹ thì phải để mắt đến con cái chứ?

Sau cùng, gần 9 giờ, khi bữa ăn sắp chấm dứt, mọi người sắp sửa dùng đến món tráng miệng, thì có tiếng xe dừng ngay trước cửa nhà, một đứa bạn của Tuấn đưa nó về. Bà Bình vui mừng đứng dậy, toan lấy thêm thức ăn, nhưng Tuấn lắc đầu nói:

- Con ăn ở nhà bạn rồi.

Nói xong, nó đi một mạch lên lầu, không nhìn ai cả. Ông Bình nhìn theo con, chăm chú quan sát một hồi, rồi cau mày nói:

- Nó nói dối, đến nhà bạn học bài mà sao không đem theo sách vở chi cả? Thăng này hỏng, phải phạt nó mới được, tôi sẽ không mua xe cho nó như đã hứa.

Nói xong ông cũng lên lầu, nhưng vào phòng riêng của ông, chứ không vào phòng Tuấn. Bà Bình ngạc nhiên, rồi thở ra nhẹ nhõm. Tự thở giờ, ông Bình vốn có tiếng là một người cha nghiêm khắc, bà chờ đợi một con thịnh nộ của chồng sẽ bộc phát dữ dội, nào ngờ chỉ có thế.

Đạo này, báo cáo của nhà trường cho thấy điểm số trong học bạ của Tuấn tụt xuống một cách thê thảm, gần như đội sổ. Mặc dù Tuấn làm ra vẻ siêng năng, hay đi sớm về khuya, lúc nào cũng nói là đến nhà bạn để học nhóm. Nhưng bà biết là Tuấn nói dối, linh tính của một người mẹ cho bà thấy là Tuấn đang có điều gì lo nghĩ, trông nó có vẻ chán đời, mà bà không hiểu tại sao.

Năm nay Tuấn mười bảy tuổi và đang học lớp 12. Ở Mỹ, mười tám tuổi là có thể sống độc lập, nên nhà trường và phụ huynh tiếp tay nhau sửa soạn cho học sinh vào đời. Ngay từ lớp 11, nhà trường đã bắt đầu dạy học trò tập và đi thi bằng lái xe. Nhiều đứa bạn của Tuấn đã được cha mẹ sắm cho xe hơi riêng, Tuấn cũng vừa mới đậu bằng lái xe, và được cha hứa sẽ mua cho một cái xe hơi cũ vào cuối học kỳ này. Cả ba anh em nó đều háo hức, và Tuấn đã hứa sẽ cho các em đi kè. Nhưng bây giờ thật là hết hy vọng, Cường và Dung tiu nghỉu, chúng lên vào phòng anh, báo tin chẳng lành. Tuấn chỉ nhếch miệng cười nhạt:

- Cam đoan ông già sẽ không phạt tao đâu. Ông chỉ dọa vậy thôi, không sao đâu, đừng lo! Rồi tụi bay coi, ông sẽ phải mua xe cho tao mà.

Hai đứa nhỏ nhìn nhau ngờ ngác, không hiểu gì cả, chúng cho rằng anh chúng nói ngông. Nhưng Tuấn vẫn cười một cách tự tin:

- Tao không xạo đâu, chúng mày cứ chờ coi.

Vì sao Tuấn có thể nói một cách quả quyết như thế? Thật ra cũng chẳng có gì khó hiểu cả, chỉ vì Tuấn tình cờ biết được bí mật của ông bố. Từ đó, cậu đâm ra xem thường, không còn kính phục cha như trước nữa.

Số là hôm đó, ông Bình có việc phải đi vội, và bỏ quên điện thoại di động ở nhà. Tuấn đang ngồi học bài, tiếng điện thoại reo liên tục làm cậu bực mình vì bị chia trí, đến lần thứ năm, thứ sáu... thì cục chẳng đã, cậu phải bóc điện thoại lên nghe. Những tiếng nói ở đầu giây bên kia làm cậu giật nảy mình, ngồi thẳng người lên:

- A lô, anh Bình đó hả? Em, Diễm Thu đây! Anh khoẻ không? Lóng rầy bị mẹ vợ già kiểm soát chặt chẽ lắm hay sao, mà không thấy gọi cho em? Bận gì thì bận, cũng phải nhắn lại cho em vài lời chứ? Sắp đến sinh nhật em rồi đấy, liệu mà chuẩn bị quà cáp gửi về cho em. Còn cái vụ căn nhà đã đặt cọc, anh phải lo tiến tới đi chứ, chủ bán cứ dục phải trả nốt, mà em thì làm gì có tiền?

Tuấn há miệng kinh ngạc, không nói được lời nào. Cậu còn đang bàng hoàng, thì tiếng nói bên kia lại tiếp tục, lần này đổi qua giọng nũng nịu, vò vĩnh:

- Tết này mình về với em được không? Nhớ quá, có người yêu ở xa, buồn chịu không nổi. Hay là mình ly dị phút con mụ khộm già ấy đi cho rồi? Thu xếp công việc xong, về Việt Nam ở luôn với em... Chịu không cung? Kia, sao không thấy anh nói năng chi cả?

Bấy giờ Tuấn mới mở miệng được, lạnh lùng:

- Tôi không phải là Bình.

Ngờ ngàng một giây, rồi tiếng người đàn bên kia đầu giây vội vã:

- Ô xin lỗi, tôi gọi nhầm số.

Lập tức bà ta tắt máy nghe cái cụp, Tuấn cũng đặt điện thoại xuống, bàng hoàng như người vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Ngồi một lát, chờ cho tim bớt đập, Tuấn dò theo số điện thoại, và đọc được nhiều tin nhắn cũng của người đàn bà tên Diễm Thu ấy, toàn một giọng tình tứ lả lơi, và sau cùng là... nã tiền. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là cha cậu đã có nhân tình. Sau khi bình tâm nhớ lại, suy xét, và phối hợp mọi sự kiện, bây giờ thì cậu hiểu cả, cậu hiểu vì sao dạo này cha cậu hay tìm có đề về Việt Nam nhiều như đi chợ. Ông viện đủ mọi lý do: khi thì thăm người nhà đau yếu, khi về xây mộ ông bà, khi về nghiên cứu tình hình, để sửa soạn cho một cuộc kinh doanh trong tương lai... Bà và các con nghe vậy, thì chỉ biết vậy, chứ chẳng ai nghĩ tới việc tìm hiểu xem ông nói thiệt hay là nói dối.

Gia đình Tuấn thuộc loại khá giả, ông Bình là chủ nhân của hai tiệm buôn vải vóc, quần áo phụ nữ và một trung tâm băng nhạc khá đông khách, lợi tức đủ để gia đình sống một cách thoải mái, lại có cửa ăn, cửa để. Ông Bình vừa chẵn sáu mươi, bà Bình mới ngoài năm mươi tuổi, ông bà có ba người con: hai trai, một gái, Tuấn là lớn nhất, đang học năm chót của trung học, hè tới sẽ thi vô đại học. Ông Bình là một doanh gia thành công trên thương trường, con cái đều ngoan ngoãn, chăm học. Người ngoài nhìn vào, ai cũng nói đây là một gia đình hạnh phúc, chính mẹ cậu cũng thường hãnh diện khoe với mọi người, rằng bà có ông chồng đàng hoàng, đứng đắn. Ngờ đâu bà đã làm, cũng như mọi người đều làm, có ai ngờ con người trông đạo mạo, nghiêm trang kia, thật ra chỉ có cái vỏ bề ngoài, che dấu một tâm địa thấp hèn ở bên trong. Còn đâu hình ảnh của một người cha đạo đức, mẫu mực, mà cậu vẫn tôn kính? Những lời giáo huấn nghiêm trang cha cậu vẫn răn dạy con cái chẳng qua chỉ là diễn xuất mà thôi, như người đóng kịch trên sân khấu. Khi bức màn nhung đã buông xuống, son phấn đã rửa sạch, bộ mặt thật của diễn viên mới lộ ra, khác hẳn. Tuấn đau lòng nhận thấy bi kịch của gia đình cậu không phải mới xảy ra lúc gần đây, mà thật sự đã bắt đầu từ hai năm về trước. Sau chuyến theo bạn bè đi du lịch Việt Nam về, Tuấn thấy cha có vẻ hơi khang khác, ông có vẻ lo ra, và luôn luôn than phiền dạo này làm ăn thất bại, tiền chỉ có ra, mà không vô. Ông nói dạo này kinh tế xuống thấp, thất nghiệp đông, hàng hoá ít được tiêu thụ, phải giảm giá mới có người mua, vì vậy những nhà buôn không kiếm ra lời, cứ phải ăn vào vốn. Ông nói vậy để giải thích cho bà vì sao tiền để dành trong chương mục tiết kiệm của gia đình cứ hao hụt dần. Ông nói sao thì bà hay vậy, không hề nghi ngờ, bà vốn tin chồng, và thật ra lời lẽ rất khó mà kiểm soát. Nghe vậy, cả nhà đều lo lắng, nào ngờ ông đem tiền cho gái...

Từ lúc tình cờ khám phá ra những bí mật của cha, cậu thiếu niên mười bảy tuổi, chưa bao giờ nhìn thấy mặt trái của cuộc đời này, đâm ra thất vọng nào nê. Từ nhỏ, cậu đã coi cha như một vĩ nhân, tượng trưng cho tất cả những gì cao đẹp nhất. Bây giờ ông vĩ nhân đã tự hạ bệ, Tuấn thấy ông sao tầm thường quá, cậu xót xa nhận thấy lòng kính trọng của cậu đối với cha không còn được như xưa. Tuy trong tâm bất bình, nhưng Tuấn vẫn giữ kín, không hé môi cho ai biết, cậu không muốn thấy cảnh một gia đình đang đầm ấm, yên vui, bỗng dưng bị xáo trộn, cậu cũng không muốn thấy mẹ buồn. Nhưng lòng cậu lại buồn vô hạn, vì đã mất hết niềm tin vào cuộc đời. Trong tâm trạng hoang mang, chán nản đó, Tuấn bị lũ bạn xấu rủ rê, và cậu đã buông thả, theo chúng bạn tập tành con đường ăn chơi, để trả thù đời.

Ông Bình, qua lời kể của cô nhân tình, cũng đoán biết là Tuấn đã rõ những bí mật của ông, nên trong lòng ông cứ bứt rứt không yên. Ông hay lén rình xem thái độ của con, và nghĩ bụng nếu nó cũng bắt chước ông, đi vào con đường hư hỏng sớm như thế, thì nguy quá, phải cứu vãn tình thế mới được. Ông chờ dịp bà vắng nhà, qua tiểu bang khác, thăm ông bà nhạc, mới gọi Tuấn vào phòng riêng, cho ông nói chuyện.

Chẳng cần thông minh, Tuấn cũng biết ngay là chẳng có chuyện gì ngoài chuyện cha có bồ nhí. Không hiểu ông sẽ thanh minh, thanh nga thế nào để chối tội? Hay là ông định hỏi lộ cho cậu một món tiền, để cậu khỏi mách mẹ? Một ý nghĩ làm cho Tuấn mỉm cười, nhân dịp này tổng tiền ông già cho bồ ghét? Nhưng rồi cậu lại gạt ngay ý tưởng đó, dù sao cậu thiếu niên mới tập tành hư hỏng này cũng chưa đến nỗi đánh mất nhân cách. Cậu chỉ muốn nhắc nhở cha thôi, rằng ông đang là tấm gương để con cái noi theo mà bắt chước, rằng con cái nên hay hư là tùy tư cách của người cha. Nghĩ thế, cậu chuẩn bị thái độ, và ung dung vào phòng, ngồi đợi. Ông Bình mở đầu câu chuyện bằng một giọng tra hỏi, nhưng không có vẻ gì gay gắt:

- Tối qua, con đi đâu mà quá nửa khuya mới về?

- Con đến nhà bạn học bài. Tuấn nói dối tinh bơ.

- Đứa nào?
- Thăng Hùng.

Tuấn nói đại tên một đứa bạn chăm học, nào dè cha cậu đập tay xuống bàn đánh thình một cái, quát:

- Nói láo! Tôi qua tao mới nói chuyện với ba thăng Hùng, mày đâu có tới nhà nó?

Tuấn giương mắt nhìn cha, không chút sợ sệt. Ông già đang tra gan, hỏi tội cậu ư? Thật là buồn cười, ông cũng dối trá, lại tra vặn thăng con về tội dối trá? Được, đã thế phải cho ông biết là cậu đã rõ hết mọi chuyện, để xem thái độ của ông ra sao? Nghĩ vậy, Tuấn sửa thế ngồi ngay ngắn lại, điềm tĩnh:

- Vậy thì con nói thật, hôm qua con đi vũ trường, nhảy đầm với bạn gái.

Ông Bình ngạc nhiên, không ngờ thăng Tuấn dám to gan đến thế, nó dám nói huých tẹt cả ra, mà không cần che đậy chi cả, chứng tỏ nó đã hết sợ ông rồi. Coi cái bản mặt ngang tàng của nó kìa! Sẵn sàng nghênh chiến đó, gắng với nó bây giờ là hỏng hết, nó sẽ đương đầu cho tới cùng. Mà đấu với nó, chắc chắn ông sẽ thua thê thảm, bởi vì nó đã nắm được cái tẩy của ông. Ông xiu xuống ngay, thôi đành chịu lùi một bước vậy, ông cố nén tiếng thở dài, lần đầu tiên người cha làm lỗi này cảm thấy nhục nhã, vì đã đánh mất oai quyền làm bố. Ông xuống giọng, nhỏ nhẹ:

- Năm nay con đang học lớp 12 là năm then chốt ở trung học, nếu điểm số kém, con sẽ không được lên đại học, vì không trường nào sẽ nhận con cả. Tương lai của con là do con quyết định, sau này con sẽ làm nghề gì? Nếu không có chút vốn học vấn trong tay? Còn nhỏ, sao con không học hành chăm chỉ, lại đi vào con đường ăn chơi sớm thế?

- Vậy ba nói hể lớn tuổi thì mới có quyền ăn chơi hay sao?

Tuấn hỏi một câu rất ngây thơ, làm ông Bình bối rối, lúng túng mãi mới tìm ra câu trả lời:

- Không phải vậy, nhưng... nhưng người già làm gì có tương lai mà sợ hỏng?
- Con lại nghĩ khác, người già không có tương lai, nhưng có quá khứ, nếu không cẩn thận, họ có thể phá hỏng tất cả những gì họ đã xây dựng trong quá khứ.

Ông Bình giật mình, thăng Tuấn không còn con nít như ông tưởng, nó đã biết nhận xét, suy nghĩ như người lớn, cậu thiếu niên thông minh, can cường này giống y chang hình ảnh của ông thời còn trẻ. Ông nhìn con bằng ánh mắt thương yêu:

- Con đã trưởng thành rồi đó!

Tuấn cười ngượng nghịu:

- Con cũng nghĩ vậy, mà ba có biết cái gì đã làm cho con trưởng thành trước tuổi không?

Ông Bình lại giật mình, nét mặt hơi biến đổi. Thấy vậy Tuấn vụt hối hận và thôi ngay ý định khiêu chiến, vì thật lòng cậu cũng không muốn dòn cha vào thế bí. Vội vã cậu sửa lại nét mặt hiền hoà:

- Mà thôi con cũng chẳng nói, vì có thể là con hiểu lầm.

Ông Bình thở ra nhẹ nhõm, nhìn con bằng cặp mắt thâm cảm ơn. Người cha tội nghiệp này thấy cần phải nói một cái gì đó để vớt vát lại một chút sĩ diện, nhưng ông nghĩ không ra. Hai cha con ngồi im một lúc lâu, sau cùng ông lên tiếng, ông nói với con như tâm sự với một người bạn:

- Đạo này ba có nhiều chuyện lo nghĩ. Công việc làm ăn của ba bị thất bại, vì kinh tế suy thoái là tình trạng chung, gia đình nào cũng bị ảnh hưởng. Vì vậy, ba có ý định dời đổi cơ sở làm ăn về Việt Nam...

Tuấn buồn cười và thương hại cho cha, ông đang cố tìm có để bào chữa cho những việc làm sai quấy của ông đây. Cậu mỉm cười, hỏi:

- Ba có chắc về Việt Nam làm ăn, ba sẽ thành công không?
- Không chắc lắm, nhưng nếu không thử thời vận thì sao biết được? Đó là lý do đạo này ba hay về Việt Nam... Việc này tốn nhiều thì giờ lắm, trước hết là phải nghiên cứu tình hình, tìm địa điểm thuận lợi, tìm người hợp tác, rồi còn phải giao thiệp, phải xuất vốn nữa...

Tuấn lại cười thâm trong bụng, nhưng không nở làm cho cha bẽ mặt, cậu vờ tin thật và gật gù:

- Con hiểu rồi, ba giải thích vì sao mà quỹ tiết kiệm của gia đình mình hao hụt và ba hay về Việt Nam. Nhưng... Tuấn ngưng lại, cố lựa lời cho cha khỏi đau lòng, nhưng ba nên cân nhắc, suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi quyết định xem có nên đem tất cả vốn liếng mà ba má đã khổ công gây dựng, chắt chiu dành dụm trong hai mươi lăm năm trời, để đổi lấy một thứ mà chính ba cũng không biết chắc là sẽ thành công? Ba có nghĩ đến hậu quả không? Nếu thất bại thì gia đình mình tan vỡ là chuyện dĩ nhiên, mà tương lai của các con cũng sẽ hỏng cả, vì tụi con còn tâm trạng đâu mà học hành?

Ông Bình thâm phục đũa con khôn lanh, nó vừa giữ thể diện cho ông, nhưng đồng thời cũng không quên mục đích, nó đang gián tiếp ra điều kiện cho ông chọn đó, hoặc là gia đình, hoặc là mối tình phù phiếm, chứ ông không thể có cả hai. mấy lúc gần đây, ông đã suy nghĩ lại và thấy mình dại, chỉ vì một chút thú vui bất chính, ông muốn hưởng thụ để vớt vát tuổi già, mà ông đã đánh mất bao nhiêu thứ: uy tín đối với con cái, hạnh phúc gia đình và cả tiền bạc nữa chứ. Ấy là chưa kể những tiếng thị phi, những khổ tâm nhọc trí mà ông phải lo đối phó che đậy, dấu giếm tội lỗi. Bây giờ thì ông tỉnh ngộ rồi, ông nhất quyết làm lại, ông muốn nói cho con ông hiểu để nó yên lòng. Dịu dàng mỉm cười, ông vỗ nhẹ vai Tuấn:

- Con nói phải, đó chỉ là một việc làm hồ đồ nhất thời. Mấy lúc sau này, ba đã bình tâm suy nghĩ lại, và thấy không thể tiếp tục một chuyện làm ăn bấp bênh như vậy được, nên ba đã quyết định chấm dứt. Ba không còn ý định thay đổi công việc nữa, ba sẽ lo chân chính, tu bổ lại mấy cơ sở làm ăn của gia đình mình ở đây, con yên tâm.

- Cảm ơn ba!

Lòng Tuấn bùng lên một niềm vui khó tả, cậu cũng nhìn cha bằng cặp mắt vô cùng thương yêu:

- Con cũng xin lỗi đã làm ba buồn lòng bấy lâu nay. Con hứa từ nay sẽ chăm học và không lêu lổng nữa.

Ông Bình gật đầu, giọng cảm động:

- Phải vậy mới đúng con ạ. Đòi người ai cũng có lúc lầm lỡ, nhưng phải biết tỉnh ngộ và dừng lại đúng lúc, đừng để sự việc đi quá xa. Thôi bây giờ con về phòng học bài đi!

Tuấn chào cha và bước ra cửa. Nhìn theo bóng con đi khuất sau hành lang, ông Bình lẩm bẩm một mình:

- Mong nó cũng rút được một bài học kinh nghiệm, để sau này đi trên con đường đời, khỏi vấp phải vết bánh xe cũ mà ta đã đi.

Ông thấy lòng nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng đeo đẳng làm ông bứt rứt, khó chịu cả mấy năm trời. Ông thong thả bước ra vườn sau, nhìn mấy cây mai, cây đào đơm chỉ chít những nụ, ông mỉm cười:

- Lại sắp tết nữa rồi.

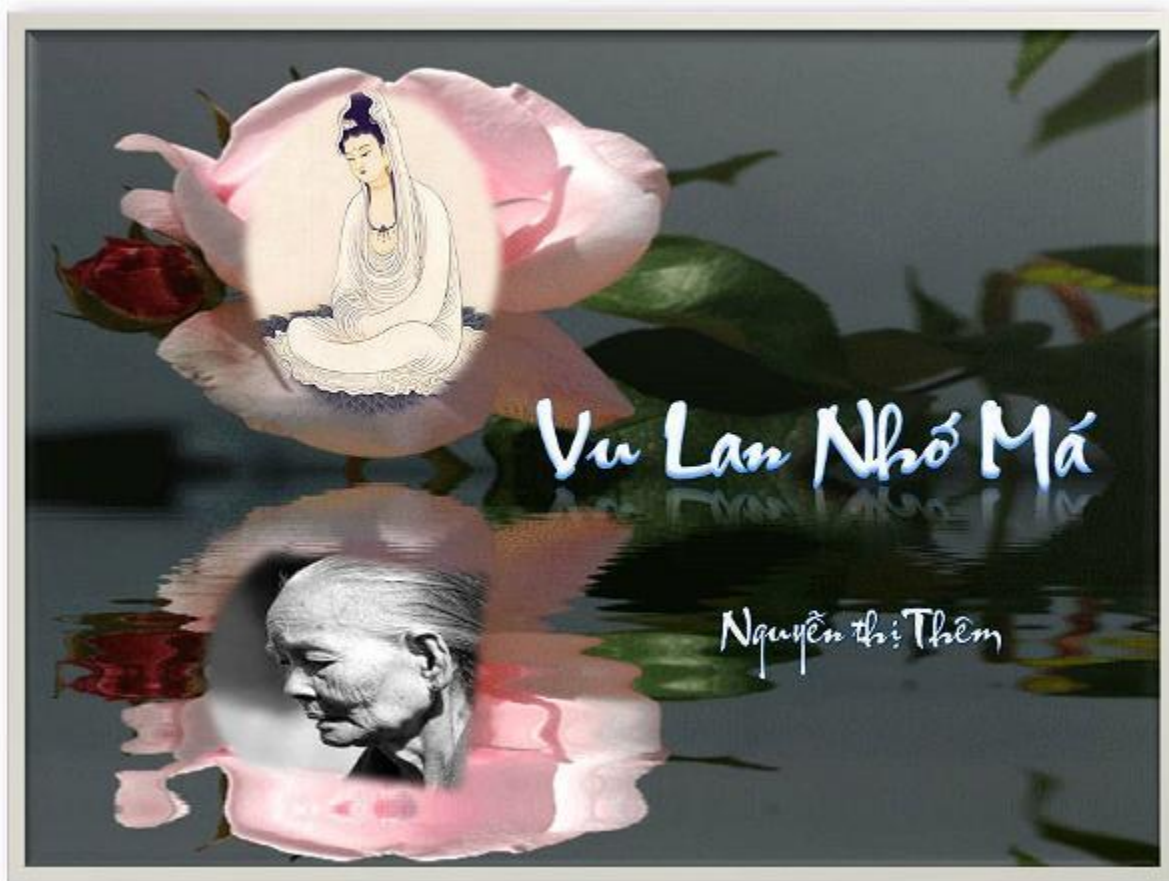
Tết năm nào bà cũng gói bánh chưng. Tội nghiệp người vợ hiền đã đi bên cạnh ông suốt hai mươi lăm năm trường, tận tụy hy sinh, chăm lo từng miếng ăn, giấc ngủ cho chồng, con. Năm nay bà không gói bánh chưng, cũng chẳng sửa soạn nhà cửa, vì bà tưởng ông không ăn Tết ở nhà, bà buồn nên đi thăm ông bà ngoại của xấp nhỏ cho khuây khoả. Ông đang sốt ruột mong bà về, để nói cho bà biết rằng ông đã tỉnh ngộ rồi, bà không có gì phải lo buồn nữa. Thay vì về Việt Nam với nhân tình, ông sẽ đưa vợ con đi du lịch một chuyến, sau khi ăn một cái Tết lớn ở nhà. Tối nay ông sẽ điện thoại cho vợ biết quyết định ấy và dục bà về sớm.

- Chắc má nó mừng lắm.

Vừa tí mẩn ngắt mấy cái lá mai, ông vừa mỉm cười một mình, mấy hôm nay thời tiết thay đổi rõ rệt, lại một mùa Xuân nữa sắp về.

PHƯƠNG - LAN

(Trích trong tập truyện *Lấy Chồng Xa*)

Người ta hay nói “thắng về nội, thối về ngoại”. Tôi không biết thiên hạ như thế nào. Riêng tôi, khi khốn cùng nhất, khi buồn bã nhất tôi lại về ôm lấy má. Không phải để kể lể những đau khổ của mình. Mà là chỉ để ôm má, hít cái mùi mồ hôi nồng nàn quen thuộc và nghe mình nhẹ nhàng nhiều lắm.

Chuyện không vui của tôi, nhất là về chồng, con tôi hoàn toàn không nói gì với má. Tôi không muốn má tôi buồn. Má đã quá cực khổ vì chồng, vì con, vì cuộc sống. Hãy để má vui trong niềm hạnh phúc của con cái. Tôi "xuất giá tòng phu" theo chồng. Má tôi không can ngăn, nhưng má khóc nhiều vì má chỉ có tôi là con gái. Má sợ tôi làm dâu khổ cực, má lo tôi không chịu đựng được thời tiết miền Trung. Nhất là má không hề đi đâu xa làm sao thăm con gái.

Rồi Sài Gòn mất, em tôi bật tin, tôi cũng vậy. Tội nghiệp cha mẹ già khóc ráo nước mắt vì con. Chờ em tôi hoài không thấy, má cầm bằng thừng 10 đã chết. Con Chín không tin tức, chết sống không hay. Má ăn không ngon, ngủ không yên. Má mòn mỏi, gầy rạc cả người.

Vậy mà sau mấy năm, tui lủi thủi bồng con về nhà. Tôi bước qua cổng nhà của sân trước, chưa gặp được ai mà nước mắt tôi đã ràn rụa. Tôi tưởng chừng như mình sống lại. Cực khổ chi không biết, về nhà, được sống bên má là tôi đã tìm lại cuộc đời mình.

Nghe tiếng chó sủa, ba tôi bước ra trước hiên nhà, má tôi đứng ở thềm che mắt nhìn ra. Chừng nghe ba tôi kêu lên: "Con Chín". Má tôi bỏ cả dép chạy tuôn về phía mẹ con tôi. Tôi quăng giỏ đồ, quên luôn cả con, tôi ôm lấy má. Tôi khóc như trút hết ruột gan. Như trút hết bi ai, khổ sở ra ngoài. Mùi mồ hôi quen thuộc của má sao vẫn làm tôi yên bình đến thế.

Cảm giác đó sống mãi trong lòng tôi. Cảm giác tìm lại cội nguồn. Về nơi mình yêu thương gắn bó. Và tôi đã thật sự "thối về ngoại" để về bên cha mẹ ruột, những lúc cuộc sống tôi bấp bênh và buồn bã nhất.

Buổi sáng đầu tiên của ngày đoàn tụ. Tôi thức dậy bước ra nhà sau. Một buổi sớm mai đẹp nhất trong đời. Năng lung linh trên cành cây vú sữa sau nhà. Không khí quê nhà sao mà trong lành quá đỗi. Ở nhà bếp má đang nấu cho tôi một nồi cháo nắm mới thơm lừng, cái mùi nắm mới mà ai một lần ăn rồi phải nhớ.

Tôi bước tới ôm lấy má. Sao mà vòng tay tôi lỏng le vậy nè! Thì ra má tôi ôm hơn trước quá nhiều. Tôi hít thật sâu như hương cả hương hoa tốt đẹp của đất trời. Mà không! Chỉ là mùi của má tôi. Cái mùi thịt da quen thuộc từ thuở tôi còn bé bỏng.

"Quê nhà và má". Tôi có cảm giác như mình còn nằm mơ. Cuộc đời quá đẹp. Ông trên vẫn luôn giúp tôi mọi điều. Tôi đã được sống còn, tôi đã thoát qua một giai đoạn kinh khủng nhất cuộc đời. Giờ đây tôi được về với má, tôi sẽ vì má, vì con mà không còn sợ bất cứ điều gì. Má ơi! Con gái má sẽ đứng lên, sẽ chịu đựng tất cả bão giông cuộc đời để được sống bên má, để ôm lấy má mỗi ngày.

Tôi đã thật sự trưởng thành khi đã bước qua một đoạn đường định mệnh. Tôi nhìn ra cái quý báu trong tình mẫu tử. Tôi có cảm giác tôi yêu thương má tôi trăm vạn lần hơn xưa. Vườn nhà tôi đẹp hơn, tình yêu thương gia đình nồng nàn hơn bao giờ hết.

Tô cháo má nấu bằng tất cả tình yêu của một người mẹ. Gia vị nêm trong đó là rau cỏ từ vườn nhà mà mỗi sáng má chăm chút tưới nước, bắt sâu. Tôi ăn mà chảy cả nước mắt. Có thể vì thương má, vì mừng mà cũng vì vị cay của những hạt tiêu má hái từ vườn nhà.

Sau khi mẹ con tôi đã ăn xong. Ba bước xuống đưa tiền cho má đi chợ. Tôi ngạc nhiên quá đỗi. Bây giờ đất nước xoay chiều, xã hội thay đổi, nhà tôi cũng thay đổi rồi sao? Tại sao ba phải đưa tiền đong gạo phát cho từng bữa chợ? Tại sao vậy? Má tôi đi ra cổng tôi còn đứng đó tần ngần, hai mắt cay xè. Tự dưng tôi thấy mình hụt hẫng. Ba dường như hiểu được những suy nghĩ trong đầu tôi. Ba bước lại cười cười. Con đừng ngạc nhiên! Ba không phải không tin má con. Nhưng từ sau ngày 30 tháng Tư. Mấy đợt đổi tiền, má con không còn tính ra được đồng tiền sử dụng. Bả lộn tiền trước 75, sau 75, tiền cũ, tiền mới tùm lum. Trong đầu bả tiền bạc sao mà lung tung lộn xộn, tính mãi không ra. Má con không chịu nổi với những mất mát và thay đổi hiện nay. Cuối cùng má con giao quyền giữ ngân quỹ gia đình lại cho ba. Khi nào cần xài cái gì thì ba đưa và mua từng đó là xong. Bả không còn muốn giữ tiền, không muốn đi hội họp hay giao thiệp bên ngoài. Thường thì gửi chị Sáu con đi chợ mua thức ăn dùm. Hôm nay con về, má con quá vui nên mới đi chợ đó thôi.

Thì ra tôi đã hiểu. Những biến cố thời cuộc và mất tin tức con cái đã ảnh hưởng không nhỏ tới tâm trí má tôi. Trong tâm hồn đơn giản của bà. Chính phủ nào cũng là chính phủ. Công Sản hay Quốc Gia, người dân cũng đâu tất mật tối kiếm miếng cơm ăn. Mấy đứa con bà đi lính. Mấy đứa cháu trong xóm hay bà con xa đi theo phía bên kia. Hòa bình rồi, hết chiến tranh cùng nhau về làm ăn sum họp gia đình. Có cái gì mà phải bị tù đày không biết ngày về. Có cái gì phải bị tịch thu nhà cửa, lấy đất lấy nhà. Có cái gì phải lên loa chửi rửa ra rả cả ngày. Má tôi và má chồng tôi, những người mẹ chon chắt tôi nghiệp chịu nhiều thiệt thòi và mất mát.

Tôi có điều ân hận, là tôi chưa cùng má tôi chụp một tấm hình chung nào. Ngày đó muốn chụp hình phải đi tới tiệm Má tôi thì nhà quê, rất sợ phải chụp hình. Còn tôi lại không muốn ép má. Thật tình tôi cũng y y vì mình không hề nghĩ đến phải có ngày bỏ má để đi xa.

Bây giờ với thời đại tiên tiến, máy móc dư thừa. Cầm Iphone, ipad trên tay, nếu còn mẹ, bạn hãy bấm cho mẹ những bức hình mỗi khi có dịp. Bạn hãy nghiêm túc chụp hình cho mẹ mỗi năm, để thấy sự thay đổi nơi mẹ. Hãy yêu quý thời gian được có mẹ bên cạnh. Đó là những ngày đẹp và thiêng liêng nhất trong đời. Đừng như tôi mà tiếc nuối thì đã quá muộn màng.

.....

Má ơi! Vu Lan lại về nữa rồi. Bao nhiêu năm má mất. Nhưng sao cứ mỗi mùa Vu Lan con lại vẫn thấy má luôn hiện hữu bên con. Khi cầm những sợi tóc của mình rụng, con lại nhớ má và thấy mình có lỗi. Con nhớ bàn tay má vuốt ve trên mái tóc dài đen nhánh thuở con mới lớn. Con đưa đôi bạn bè cắt ngắn hay uốn quăn. Lần nào má cũng không cho. Má vuốt tóc con yêu thương như nhớ lại mình thuở nào trẻ trung xinh đẹp. Mái tóc dài mượt mà khỏe mạnh đó ngày xưa con không biết quý, không biết nâng niu. Tuổi trẻ đại khờ chỉ mơ mộng hão huyền, chỉ muốn thay đổi mới.

Con gái duy nhất của má chạy theo chữ nghĩa học hành, quên đi mình có một người mẹ tảo tần vất vả. Quên đi má cần có người để tâm sự an ủi những lúc cơm canh không ngọt. Những lúc má thật cô đơn.

Rồi con đi làm xa nhà, lấy chồng xa xứ. Những lần về thăm lại được má chiều chuộng thương yêu lo lắng mọi điều. Con chỉ biết hưởng thụ mà không biết đáp đền. Cho đến khi vận nước xoay chiều, con về bên gối má thì má đã già. Con quăng bỏ tự ái làm người qua một bên, dang nắng giữa trời để kiếm miếng cơm ăn. Một lần nữa má phải đem thân già bảo bọc cho con, chăm lo cho cháu.

Má ơi! Khi con đưa tay mân mê mái tóc bạc xác xơ của má là lúc con phải nghe lời má cắt cụt nó đi để cạo đầu cho má. Má nói: "Đầu má nặng nề nhưc quá. Những nghiệp chướng mang vào thân đã quá lâu. Bây giờ con hãy cạo sạch nó đi cho nhẹ thân của má." Con cầm cái kéo, cắt những sợi tóc bạc rơi lả tả xuống nền sân sau mà thương mà tủi. Cảm giác đó xé nát trái tim con. Vì con biết đoạn đường đời má còn sống bên con là rất ngắn.

*Con khẽ đưa lưỡi dao
Tóc má rơi nhẹ nhẹ
Những sợi tóc trắng xóa
Rớt xuống đời hư không.*

*Tóc má con cạo sạch
Xóa những điều đảo điên
Má mỉm cười khẽ nói
"Phải sạch mọi ưu phiền."*

*Ôi! Một đời vất vả
Tóc xanh rồi bạc phơ
Bây giờ cạo trọc lóc
Đời như một giấc mơ.*

*Má xoa đầu hoan hỉ
Hết nhưc đầu con ơi.
Những nặng nề vương bận
Má phải sạch hết rồi.*

*Đầu má giờ trắng xóa
Tâm nhẹ nhàng thanh thoi
Mây bay không trở lại.
Con sợ ngày chia phôi.*

Con tắm rửa cho má lần cuối cùng và cũng là lần đầu tiên con thực sự nhìn toàn thân của má. Má như một bộ xương khô gầy tóp tụi nghiệp. Má nhắm mắt bình yên, gương mặt bình thản như yên lòng trả lại mọi sự cho thế gian. Hơi thở má yếu đuối thoi thóp như ngọn đèn trong cơn gió bão. Con lau từng ngón tay, ngón chân và khắp người má với rượu pha nước ấm. Con mặc cho má bộ đồ trắng má cắt kỹ dưới đáy rương. Bộ đồ rộng thùng thình trong cơ thể hao gầy của người mẹ thương yêu. Con niệm Phật bên tai má và má hắt hơi thở sau cùng trong bàn tay nắm chặt của con.

Vĩnh biệt má yêu kính nhân từ của con. Con không khóc được dù con thương và yêu kính má vô cùng. Trong thâm tâm con, má sẽ được siêu thoát hay đầu thai, tái sinh làm một người nào đó xinh đẹp, hạnh phúc. Bởi vì cả cuộc đời má đã gieo nhiều duyên lành, làm nhiều điều tốt. Trái tim nhân từ của má mở ra không chỉ cho riêng con cái của mình mà cho biết bao người xung quanh.

Nguyễn Thị Thêm

Đừng Quên Cái Chính

Người viết thích lang thang trên mạng để tìm tài liệu hay hay lạ lạ đem về đây chia sẻ với bạn bè. Đây là niềm vui trong ngày của tôi vì qua đây tôi học được thêm những bài học mới để mở mang kiến thức, để con tim và

tâm lòng của mình đón nhận thêm những tình cảm yêu thương, dịu dàng từ mọi nguồn tâm linh khác nhau, không phân biệt tôn giáo.

Hôm nay, người viết xin mời quý bạn đọc một câu chuyện dưới đây để rồi sau đó bạn có thể biết được mình là **‘Tôi là ai’**, bạn nhé.

Cây Nghiêng Về Phía Nào, Thì Sẽ Ngả Về Phía Đó

Như một định luật, cây nghiêng về phía nào thì chắc chắn sẽ ngã về phía đó. Tư tưởng con người cũng vậy. Một người khi tâm tư

hướng về đâu, sự suy nghĩ cũng sẽ được quy hướng như vậy. Trong sách Veritas có thuật lại một câu chuyện để xác minh điều đó là chính xác

Không Gì Đẹp Bằng

Trả lời cho một thanh niên mong mỏi được biết rõ về mình. Một cụ già nọ đã kể câu chuyện như sau:

“Ngày nọ, tại một đỉnh núi cao, người ta thấy ở chân trời xa tắp có hai bóng đen ôm lấy nhau.

Một em bé ngây thơ buột miệng nói: “Hai bóng đen đó là ba và má đang ôm nhau.”

Một chàng thanh niên đang mơ mộng phát biểu: “Đó là hai tình nhân quấn quýt nhau.”

Một người khác có tâm hồn cô đơn thì nhận xét: “Hẳn họ là 2 người bạn gặp lại nhau sau nhiều ngày xa nhau.”

Kẻ có lòng tham lam chỉ nghĩ đến việc tiền bạc thì lại quả quyết: “Đây là hai thương gia vừa ký với nhau một giao kèo làm ăn.”

Một người đàn bà có trái tim triu mến thì thốt lên: “Đây là một người cha trở về từ chiến trận, đang ôm lấy đứa con gái của mình.”

Một tên sát nhân đứng gần đó góp ý: “Đây phải là 2 người đàn ông đâm đá vật lộn nhau, trong một cuộc giao chiến một mất một còn.”

Một người đàn ông không màng đến những gì xảy ra xung quanh mình lên giọng: “Ai mà biết được họ đang ôm nhau hay cắn xé nhau.”

Nhưng sau cùng, một vị thánh có quả tim Thiên Chúa mới mỉm cười giảng hoà: “Không có gì đẹp cho bằng hai người ôm nhau.”

Kể xong câu chuyện này. Cụ già đưa ra kết luận: “Mỗi một tư tưởng của Bạn để lộ bạn là ai.” Bạn nên tự vấn lương tâm xem như bạn thường tưởng nghĩ đến những gì. Hơn bất cứ một bậc thầy nào, những tư tưởng của bạn có thể nói cho bạn biết: **Bạn Là Ai!**

(Trích trong Bản Tin của Đoàn Liên Minh Thánh Tâm số 12 tháng 7 & 8, năm 2007 Portland, Oregon)

Bạn có đồng ý với tôi khi còn trẻ chúng ta có những ý nghĩ, hành động khác với lúc “tuổi hạc khá cao” bây giờ không?

Hãy nhìn đứa bé mới sinh ra đẹp như một thiên thần trong giấc ngủ dù đôi khi cháu nhăn mặt nhíu mày, nhưng vẫn dễ thương làm sao đấy! Vì sao thế? Chắc hẳn bạn sẽ đồng ý với người viết là: tâm hồn cháu bé rất trong sạch, tinh khiết “chưa lấm bụi trần.” cho nên bé rất dễ thương!

Đứa bé lớn dần lên, bắt đầu nhiễm lây những thói hư tật xấu của môi trường xã hội, của những người sống chung quanh bé: ông bà, cha mẹ, anh em, thân nhân xa gần, bạn bè, hàng xóm láng giềng, v.v. cho nên đã tạo tác thêm những nghiệp tội do vô minh dẫn dắt.

Tuy nhiên, đương sự cũng có thể học được những điều hay lẽ phải, lối sống tốt đẹp để xây dựng thêm những nghiệp lành hạnh tốt. Cho nên đôi khi trong giấc ngủ, họ có thể gặp nhiều mộng đẹp nên họ mỉm cười duyên dáng. Đẹp quá! Và đôi khi họ có thể gặp ác mộng nên khi ngủ họ la hét um sùm, nghiêng răng trèo trẹo. Ghê quá!

Con người có tính ý đẹp đẽ hay ghê xấu một phần do hoàn cảnh và tha nhân bên ngoài ảnh hưởng đến, nhưng phần lớn là do tâm ý của mình quyết định nên không thể than trách ai được. Người xưa thường nói “Tiên trách bỉ, hậu trách nhân” là thế!

Có một bài học mà người viết nhớ mãi là Bài học Cây Đinh đã giúp ta hiểu biết thêm về giá trị của sự khoan dung.

Bài Học Cây Đinh

Có một cậu bé trai, nó có cái tật xấu là ưa nổi nóng quạu quọ, vì vậy, cha của nó đã đưa cho nó một túi đinh; lại bảo nó, mỗi khi nó có nổi nóng quạu quọ thì hãy đóng một cây đinh lên trên bờ rào phía sau vườn nhà. Ngày thứ nhất, nó đóng được 37 cây đinh. Và từ từ mỗi ngày số đinh được đóng lên bờ rào mỗi ít đi. Nó cũng đã phát hiện là nó đã không chế được cái tật xấu của nó cũng như cái việc đóng những cây đinh có hơi dễ dàng. Cuối cùng, có một ngày kia cậu bé này cũng thấy là mình vẫn đủ nhẫn nại để không nổi lên cái tật xấu nóng nảy quạu quọ nữa, nó báo cho cha nó biết việc này.

Cha nó lại bảo nó, bắt đầu từ nay, mỗi khi nó không chế được cái tật xấu của nó thì hãy đi nhổ một cây đinh. Ngày ngày trôi qua, sau cùng thì nó báo cho cha nó hay là nó đã nhổ hết những cây đinh rồi.

Cha nó nắm tay nó, cùng đi ra sau vườn nhà và nói rằng: “Con của cha, con ngoan lắm, con làm rất hay. Nhưng mà hãy nhìn những cái lỗ đinh trên bờ rào, cái bờ rào này không thể hồi phục được cái nguyên trạng của nó nữa. Một khi con nổi nóng thì những lời nói của con nó cũng giống như những cái lỗ cây đinh này, chúng đã để lại những vết hằn. Giả dụ như con dùng dao đâm người ta một dao, thì bất luận là con đã nói bao nhiêu lần những lời tạ lỗi, cái vết thương đó nó vẫn sẽ vĩnh viễn còn đó.

Những lời nói nhưc nhối cũng ví như sự nhưc nhối thực tại, không làm sao chấp nhận được (dù đó chỉ là lời nói)”.

Ghi chú: Giữa người và người với nhau, thường do sự kiên trì về cố chấp bởi những lỗi lầm giữa đôi bên, đã tạo nên những thương tổn vĩnh viễn cho nhau.

Nếu mọi người trong chúng ta đều có thể tự mình làm, bắt đầu có thái độ khoan dung đối với mọi người, bạn nhất định sẽ nhận được những kết quả tốt mà bạn không hề nghĩ tới... Giúp mở cánh cửa sổ cho người ta, cũng là để cho chính mình nhìn thấy được một không gian hoàn chỉnh hơn.

(Nguồn: sưu tầm trên internet- Không thấy đề tên tác giả)

Người viết xin mượn bài viết dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Câu chuyện với lời nhắc nhở thật hay, hữu ích:

ĐỪNG QUÊN CÁI CHÍNH

Một người đàn bà nghèo khổ bé đưa trẻ đi ăn xin, một lần bà ta đi ngang qua một cái hang. Bỗng nghe văng vẳng bên tai: "Người có thể vào trong và lấy bất cứ thứ gì mình muốn, nhưng đừng quên cái chính và hãy nhớ một điều: sau khi người trở ra thì cửa hang sẽ đóng lại vĩnh viễn, tuy vậy hãy lợi dụng cơ hội hiếm có này và nhớ đừng quên cái chính".

Nghe lời bà ta đi vào trong hang. Bà bị lóa mắt bởi vô số những thứ quý giá: vàng bạc, châu báu, kim cương. Bà ta đặt đứa con xuống và bắt đầu nhặt mọi thứ có thể và nhét hết vào mọi nơi trên người. Bên tai văng vẳng lời nhắc nhở: "Người chỉ có 8 phút thôi và đừng quên cái chính!"

Sau khi đã nhét đầy người vàng bạc châu báu cũng là lúc hết giờ. Bà ta vội vã rời khỏi hang, cũng là lúc cửa hang đóng sập lại. Chợt bà ta sực nhớ đến đứa trẻ còn ở trong hang. Bà ta vút tất cả vàng bạc châu báu đã lấy được và lăn ra khóc lóc vật vã. Nhưng chẳng

ích gì vì cửa hang đã vĩnh viễn đóng lại.

Trong cuộc đời chúng ta cũng có khoảng 80 năm để sống ở đời và từ trong sâu thẳm đáy lòng luôn có một âm thanh nhắc nhở chúng ta: **"ĐỪNG QUÊN CÁI CHÍNH"**

Nhiều khi con người vì ham kiếm thật nhiều tiền, nhiều khi ăn chơi vô độ, hoặc chạy theo danh vọng, sắc đẹp mà quên đi cái chính của cuộc đời:

ĐÓ LÀ CHĂM CHÚT ĐỜI SỐNG TÂM LINH, CHO GIA ĐÌNH, CHO NHỮNG NGƯỜI THÂN YÊU LÀ CHA MẸ, CON CÁI, VỢ CHỒNG... là giá trị của đạo đức làm người.

Nhoáng cái đã hết 80 năm. Đến khi sắp nhắm mắt mới nhận ra mình đã quên đi cái chính thì ôi thôi đã muộn!
(Nguồn: sưu tầm trên internet- Không thấy đề tên tác giả)

Xin mời thưởng thức Youtube Thập Mục Ngưu Đồ nói về cái Tâm của chúng sinh, nghe nhạc để lòng thấy thanh thản dăm ba phút.Smile!

Youtube Thập Mục Ngưu Đồ - Suong Lam Portland Youtube Channel

10 Tranh Thiền Nói Về Tâm Của Con Người.

<https://www.youtube.com/watch?v=Qw7xvpKDFIA..>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 477-ORTB 897-81419)

Người Thua Cuộc

Một năm trước, tôi và Kiệt làm chung hăng. Tuy biết nhau qua nhiều lần gặp gỡ trong những giờ cơm trưa, nhưng chưa có dịp để trò chuyện. Một hôm, thấy Kiệt ngồi ăn trưa với gói xôi, hơi ngạc nhiên, tôi hỏi:

- Bà xã đâu mà phải ăn xôi thay cơm vậy anh Kiệt?

Kiệt cười:

- Bã về Việt Nam rồi, phải chạy tịnh kiều này tới hai tháng lận, cô ơi!

Ngày hôm sau, khi chuẩn bị thức ăn trưa, tôi bỗng nảy ra ý nghĩ mang thêm một phần cơm cho Kiệt.

Không chút khách sáo, Kiệt vui vẻ nhận lấy với lời cảm ơn nồng nhiệt. Vậy là từ đó, chúng tôi có những bữa cơm trưa thân mật. Một vài tiếng xầm xì bắt đầu nổi lên, nhưng tôi lơ đi như không biết gì. Kiệt là một người thật thà, dễ tính, nên anh cũng chẳng quan tâm đến lời dèm pha của thiên hạ. Anh bảo tôi:

- Ai nói gì thì nói, mình không có thì thôi.

Tôi nhìn Kiệt đầy đờ:

- Mà nếu có gì thì "đây" cũng chẳng ngăn ai.

Kiệt cười phá lên một cách vô tư. Nụ cười thoải mái, nhưng đầy hấp lực của Kiệt làm khơi dậy trong tôi một ý tưởng táo bạo "hai tháng cũng đủ cho một cuộc tình manh nha".

Tôi vốn là người đàn bà bất cần đời sau hai lần dang dở. Tôi đủ khôn ngoan để không "mắc cạn" như thươ đôi mươi. Và tôi cũng muốn thử sức chinh phục của mình vào độ tuổi bốn mươi. Vì thế, tôi bắt đầu tấn công Kiệt. Một cuối tuần, tôi hỏi Kiệt:

- Đi biển chơi không?

Kiệt trầm ngâm do dự. Tôi gõ nhẹ vào tay anh:

- Coi vậy... anh cũng thuộc loại "thờ bà" há? Vợ vắng nhà mà cũng giữ kỷ luật nghiêm minh. Phục anh thiệt!

Kiệt nhượng mảy, bậm môi với tôi:

- Đừng có xuyên tạc. Tôi đang nghĩ xem có bận gì không?

Tôi cười nắc nẻ:

- Xin lỗi, tôi đánh giá anh quá thấp... Anh Kiệt chứ đâu phải đồ bỏ.

Kiệt đứng lên, nói vài câu đùa cợt trước khi bỏ đi, nhưng không đá động gì đến lời đề nghị của tôi.

Quyết không chịu thua, tôi nghĩ đến việc mời Kiệt đến nhà, dự sinh nhật của tôi.

Buổi tối sinh nhật, khi bước vào nhà thấy chằng chịt một người khách nào, Kiệt có vẻ bối rối. Tôi vội vàng lên tiếng:

- Lâu lắm rồi tôi không tổ chức sinh nhật. Hôm nay, bỗng nhiên thấy hứng thú nên muốn mời bạn bè đến chung vui, nhưng vì bất ngờ quá, nên không ai sắp xếp để đến dự được, may còn có anh để tôi cảm thấy ngày sinh nhật của mình ấm áp đôi chút.

Kiệt ngồi vào bàn với nụ cười quen thuộc. Bữa tiệc trong một khung cảnh lãng mạn với nến hồng, hoa tươi, với tiếng nhạc dịu dặt và rượu nồng, đã làm Kiệt quên giữ gìn ý tứ mà thường ngày anh vẫn có. Tôi cố ý Kiệt vô tình. Vậy là anh lọt vào cái bẫy êm ái của tôi.

Buổi sáng, khi mở mắt dậy và nhận biết mình đang nằm trên giường của tôi, mặt Kiệt tái xanh. Cái vẻ lúng túng ngượng ngập như con trai vừa mới lớn của Kiệt làm tôi phì cười:

- Anh hồi hận à?

Kiệt ấp úng:

- Tôi... tôi...

Thương hại Kiệt nên tôi níu tay anh trấn tĩnh:

- Có gì đâu... Tôi và anh, không ai dụ dỗ ai hết, mình đồng ý cuộc chơi này mà.

Kiệt nhìn tôi bằng cái nhìn kinh ngạc. Nét hiền lành và thật thà trên khuôn mặt bánh trai của Kiệt làm tôi xao động. Dù sao, Kiệt cũng là một người đàn ông, khi tôi đã quyết chí quăng mả lưới tình thì làm sao anh có thể thoát được. Thế là tôi và Kiệt trở thành đôi tình nhân.

Thời gian vợ Kiệt vắng nhà quả là thời gian trăng mật tuyệt vời của chúng tôi. Với những kinh nghiệm trên tình trường của một người đàn bà "dám chơi, dám chịu" như tôi, Kiệt chỉ có nước xuôi tay, dấn thân vào cuộc chơi mà không cần biết đến hậu quả. Rồi cũng đến ngày vợ Kiệt trở về, anh như ngồi trên lò lửa vì không biết phải làm thế nào để chuyện lãng nhãng của anh đừng đến tai vợ, và làm thế nào để anh có thể đến với tôi thường xuyên. Tôi hỏi Kiệt:

- Em muốn hỏi, anh yêu em thật sự hay chỉ vì một lý do nào khác?

Kiệt cầm tay tôi, hôn nhẹ:

- Anh không biết nói những câu văn hoa, bóng bẩy, nhưng anh biết rằng anh không thể nào xa em và quên em được.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, tôi nhận rõ được tình cảm tha thiết mà tôi đã dành cho Kiệt, nên quyết định phải làm những việc tôi cần làm để dành lấy tình yêu này. Tôi gửi vợ Kiệt tám ảnh tôi và Kiệt chụp chung trên bãi biển. Tôi tin chắc rằng, không một người vợ nào có thể ngăn được sự ghen hờn, tức giận, khi nhìn thấy chứng tích ngoại tình của chồng mình. Vợ Kiệt sẽ dày xéo, đay nghiến, hành hạ anh cho thỏa cơn tức giận. Có thể, bà sẽ tìm đến tôi để đánh ghen, để chửi bới. Có hình ảnh nào thâm thẳm, xấu xí hơn hình ảnh người đàn bà đỏ mặt, tía tai, la hét, khóc lóc trong cơn ghen tương lồng lộn. Còn tôi. Tôi sẽ kiêu sa, quyền rũ trong căn phòng xinh xắn, ấm cúng của tôi để chờ đợi Kiệt đến tạm trú trong cơn hoạn nạn. Tôi sẽ ngọt ngào an ủi, chịu đựng Kiệt hết lòng. Và ai. Ai sẽ là người thắng cuộc? Tôi nghe lòng rộn rã với niềm mơ ước sắp thành tựu.

Mấy ngày sau, Kiệt hốt hải tìm tôi. Anh ôm đầu khổ sở:

- Không biết ai cho tin mà vợ anh có vẻ nghi ngờ!

- Tôi thăm dò:

- Bà ấy có gặng hỏi, có đưa ra bằng chứng gì không?

- Không... nhưng anh biết, vợ anh là người rất bản lĩnh.

Tôi cười mĩa mai:

- Vậy thì bà ta sẽ làm gì được mình?

Kiệt ra về với nét mặt âu lo.

Hai tuần sau, vợ Kiệt gọi điện thoại cho tôi, hẹn gặp ở một nhà hàng Mỹ. Với lòng tự tin, tôi hân hoan đi đến điểm hẹn sau khi trang điểm thật kỹ lưỡng với bộ quần áo thời trang rất "sexy". Tôi quyết phải để cho người đàn bà này thấy rõ sự thua kém của mình, mà đừng lấy danh nghĩa là vợ của Kiệt để lấn át tôi.

Tôi đến nhà hàng khoảng năm phút sau thì vợ Kiệt xuất hiện. Người đàn bà trước mặt tôi thật xinh đẹp, tươi tắn và quý phái. Với nụ cười rạng rỡ, tự nhiên, bà chìa tay để bắt tay tôi và tự giới thiệu:

-Tôi tên Kiều Loan, bạn bè thường gọi tôi là chị Kiệt. Hân hạnh được biết chị.

Giọng nói dịu dàng, ngọt ngào và điềm tĩnh của vợ Kiệt làm tôi bối rối. Tôi đã có chuẩn bị. Nhưng chỉ chuẩn bị đối phó với một người đàn bà buồn thảm, hốc hác vì ghen tuông. Bà sẽ khóc lóc, van xin tôi trả Kiệt lại cho bà, chứ không phải người đàn bà rất thông dong, tươi tỉnh, đang nhìn tôi bằng cái nhìn rất kẻ cả. Ngay lúc tôi chưa biết phải nói gì thì Kiệt bước vào. Mặt Kiệt biến sắc khi nhìn thấy tôi và vợ anh. Đến lúc này thì tôi chợt hiểu. Vợ Kiệt đã sắp đặt cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, để xem Kiệt sẽ xử sự ra sao trước mặt tôi, và cũng để xác định rõ vị trí của bà trong tình cảm của Kiệt. Bà nhìn Kiệt nhỏ nhẹ nói:

- Ngồi đây anh, có cần em giới thiệu người khách quý này không?

Kiệt vừa lắc đầu, vừa gượng cười. Nụ cười của anh hôm nay trông thảm hại làm sao. Tôi nhìn Kiệt tức tối. Kể từ khi bước chân vào đây, anh không một lần liếc mắt đến tôi. Mới hôm qua anh còn nồng nàn, tình tứ. Mới hôm qua anh còn chất ngất đam mê, sao bây giờ phũ phàng đến thế? Tôi phóng một nụ cười chua chát về hướng Kiệt, nói rõ từng tiếng một, khi vợ Kiệt yêu cầu tôi chọn món ăn:

- Anh Kiệt có thể chọn món ăn cho tôi. Anh ấy biết rõ tôi thích gì.

Vợ Kiệt nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt chồng:

- Em thích món anh nào anh cũng biết, phải không?

Rồi vợ Kiệt nheo mắt với tôi, thân mật đề nghị:

- Vậy thì tôi và chị cũng nên làm khó anh Kiệt một chút nha.

Quay sang Kiệt, bằng giọng nói thật mềm mỏng, nhưng ánh mắt của bà sâu thẳm, đầy cương quyết:

- Anh chỉ được chọn một món trong hai món em và ... khách thích.

Kiệt cười không thành tiếng. Thái độ lúng túng của Kiệt đêm nào trên giường ngủ của tôi dễ thương bao nhiêu, thì cái lúng túng của anh ngày hôm nay đáng ghét bấy nhiêu. Kiệt đã nói rằng, anh không thể xa tôi, không thể quên tôi, nhưng món ăn anh lựa chọn ngày hôm nay đã làm đau buốt trái tim tôi. Vợ Kiệt âu yếm gấp từng món ăn cho Kiệt và luôn miệng khen:

- Món ăn anh chọn cho em ngày hôm nay ngon thật. Cảm ơn anh vẫn còn nhớ vợ anh thích gì, dù em không ở cạnh anh mấy tháng nay.

Gấp một ít thức ăn đặt vào bát tôi, vợ Kiệt nói:

- Chị ăn thử món tôi thích, xem có hợp với khẩu vị của chị không?

Chưa bao giờ môi miệng tôi lại bị khóa cứng như hôm nay. Tôi ngồi yên không cử động, quên cả lời cảm ơn để chứng tỏ sự lịch sự của mình. Giọng vợ Kiệt như sắc lại:

- Nếu không hợp khẩu vị của chị, là vì nó không phải là món ăn của chị. Chị nên gọi món khác, tôi sẵn sàng mời chị.

Tôi nhìn vợ Kiệt không chớp mắt. Cái cảm tưởng như mình đang tham gia một vở kịch trên sân khấu, mà tôi là một diễn viên không diễn trọn vai trò làm tôi bối rối, sợ sùng.

Tôi ra về trong nỗi đau và sự thán phục. Giá như vợ Kiệt mắng nhiếc, sỉ vả tôi, có thể tôi sẽ dễ đối phó hơn là thái độ nhẹ nhàng, lịch sự nhưng không kém phần cứng cỏi của bà. Tôi thua cuộc vì tôi đã khinh địch, đã xem thường câu nhắc nhở của Kiệt "vợ anh là một người đàn bà bản lãnh", đồng thời tôi cũng nhận ra một điều, Thượng đế đã dành cho mỗi người một chỗ đứng. Và tôi. Tôi không thể dành lấy những gì không thuộc về tôi.

Ngân Bình

GIAO CON

Tiếng hai đứa con đang chành chọe cãi nhau, con Hồng quát mắng âm ỉ và con bé Hạnh khóc ré lên làm Nghi thấy như trong người quặn đau thêm, Nghi bước ra ngoài phòng khách:

- Kìa Hồng sao con lại đánh em?

Con Hồng vẫn đang tức tối:

- Tại nó đòi đồ chơi của con.

Nghi ôn tồn:

- Hồng ơi, con là chị phải nhường em mình chứ?

Hồng cãi:

- Không công bằng. Nó có đồ chơi của nó rồi.

Quả là con em ngang ngược thỉnh thoảng cứ đành hanh đòi đồ chơi của chị, mà chị Hồng không vừa, chẳng mấy khi chịu cho em chơi những món đồ mà nó yêu thích.

Nghi ôm bé Hạnh vào lòng dỗ dành:

- Nín đi con, con chơi đồ của con rồi mẹ thương.

Nghi không hứa sẽ dẫn nó đi mua đồ chơi nữa, nó phải tập quen chấp nhận với hiện tại, rồi sẽ không có ai chiều chuộng những sở thích của nó. Nghi ôm con thật chặt và thiết tha, con bé được mẹ vỗ về cũng nguôi ngoai dần... Nghi gọi con lớn:

- Hồng lại đây với mẹ.

Hồng sà vào người mẹ, nũng nịu:

- Mẹ phải ôm con nhiều như em Hạnh mới công bằng.

Ôi, Hồng luôn lý sự đòi sự công bằng mà trong cuộc sống đôi khi thương để chẳng công bằng cho một ai.

Ôm hai đứa con bằng hai tay, mỗi đứa một bên nách mẹ. Nghi dịu dàng thủ thỉ:

- Hồng và Hạnh nghe mẹ nói này, hai con cùng do cha mẹ sinh ra, là chị em phải thương yêu nhau mãi mãi nhé? Hồng nói trước đi, con có yêu em Hạnh không?

Trẻ con chóng giận, chóng quên, nó trả lời ngay:

- Con yêu em mà.

- Thế em Hạnh có yêu chị Hồng không?

- Con cũng yêu chị Hồng mà.

Nghi chậm rãi và tha thiết:

- Hai con hứa với mẹ đi. Hai con sẽ thương yêu nhau, đừng bao giờ rời bỏ nhau.

Không hiểu sao giọng mẹ buồn buồn và truyền cảm quá làm con Hồng cảm động:

- Con hứa, nhưng... nhưng em Hạnh không được đòi đồ chơi của con như lúc nãy.

Nghi thở dài, mắt Nghi long lanh ngấn lệ, hai con còn bé bỏng quá nào đã hiểu gì mà Nghi chờ mong chúng hứa hẹn. Con Hồng mới lên 8 và em Hạnh lên 6. Nhưng Nghi cứ nói như trời cứ mưa bay, mưa cả ngày mưa cũng thấm đất.

Nghi cúi hôn lần lượt lên mái tóc từng đứa và hít lấy mùi thơm của tóc con. Nghi nói và thầm cầu mong sẽ là lời thần chú linh nghiệm, sẽ là hạt mưa bay thấm vào mảnh đất tâm hồn hai con:

- Hãy thương yêu nhau, hãy thương yêu nhau Hồng của mẹ ơi, Hạnh của mẹ ơi!

Hồng ngược mặt lên nhìn mẹ, ngạc nhiên:

- Nhưng sao mẹ khóc? Con đã nói thương em Hạnh rồi mà.

Em Hạnh cũng bắt chước chị:

- Nhưng sao mẹ khóc? Con đã nói thương chị Hồng rồi mà.

Hai khuôn mặt ngây thơ và yêu quý đang ngược nhìn Nghi. Trời ơi, hạnh phúc thật gần thế này mà sao Nghi không được quyền giữ lại, không được quyền gần gũi con?

Nghi cố nén cho mình đừng bật khóc nức nở làm hai con sợ hãi và buồn lây. Nghi nói:

- Chỉ vì mẹ thương hai con của mẹ thôi.

Nghi muốn cứ ngồi ôm con thế này lâu thêm nữa, nhưng cả hai đứa đều chán rồi, chúng rời khỏi tay mẹ và vui vẻ chạy ra tiếp tục với những món đồ chơi.

Có lẽ Nghi phải quyết định ngay hôm nay thôi khi mà điều ấy trước sau gì Nghi cũng phải làm. Cái điều ghê gớm và đau lòng nhất đối với Nghi.

Nghi vào phòng ngủ và bấm số phone, ở một nơi mà mấy năm nay tuy biết nhưng Nghi chưa bao giờ gọi đến. Giờ này chắc chắn là Sự đã đi làm chỉ còn người vợ ở nhà.

Nghi hồi hộp khi nghe tiếng phone reo, Nghi bỗng biến mình thành kẻ thua cuộc đau đớn, nhưng Nghi cố lấy hết can đảm tự giới thiệu khi có tiếng người bốc phone:

- Chào cô Liễu, tôi là mẹ của hai bé Hồng và Hạnh...

Người phụ nữ bên kia im lặng chờ đợi. Nghi tiếp:

- Tôi muốn nói chuyện về hai đứa con tôi.

Tức thì cô ta lên tiếng, lạnh lùng:

- Anh Sự đi làm chưa về. Có gì chị nói với anh ấy.
- Khoan... khoan... tôi xin cô đừng vội cúp máy. Người tôi muốn nói chuyện chính là cô.

Giọng cô Liễu khó chịu:

- Con của anh chị liên quan gì đến tôi? Mà hai người đã dứt khoát chia tay nhau rồi, li dị có giấy tờ đăng hoàng, ai có phận nấy, đừng kiếm chuyện với tôi à nha....

Nghi khẩn khoản:

- Cô Liễu ơi, tôi van cô vài phút lắng nghe. Đúng như cô nói, tôi và anh Sự không còn gì nữa ngoài sự liên hệ là hai đứa con. Hôm nay là vấn đề khác, mà người giúp đỡ mẹ con tôi chủ yếu là cô, trước hết là cô...

Cô Liễu vẫn đành hanh, ngắt ngang:

- Tôi có quyền gì mà quan trọng dữ vậy chứ.

Nghi nói vội vàng chỉ sợ cô Liễu giận dữ cúp máy:

- Tôi đang bệnh nặng lắm cô Liễu à. Gần 3 năm nay, tôi phát hiện bị ung thư ruột già quá trễ, giai đoạn cuối rồi, tôi không còn sống được bao lâu. Tôi đã trải qua giải phẫu và điều trị hóa chất, bây giờ sự sống đếm từng ngày, có thể từng giờ và con tôi sẽ mồ côi mẹ. Khi tôi chết đi quyền nuôi dưỡng hai con sẽ thuộc về anh Sự, cho dù cô và anh Sự không muốn thì tôi cũng chẳng còn con đường nào khác, vì tôi không hề có thân nhân ruột thịt tại Mỹ. Tôi xin cô hãy vì thương anh Sự và thông cảm cho sự bất hạnh của tôi mà cưu mang hai đứa nhỏ. Tôi muốn giao hai đứa con tôi cho cô, tôi sẽ mang chúng về khi cảm thấy cái chết đang gần kề.

Cô Liễu cộc lốc:

- Tôi sẽ nói với anh Sự.

Nghi tiếp tục năn nỉ:

- Xin cô cho tôi một lời hứa, tôi van cô, để tôi yên tâm.
- Khi nào chị mang chúng nó về đây ta bàn chuyện cũng không muộn.

Cô Liễu nói xong và cúp máy.

Ngày mới quen nhau rồi yêu nhau Sự là một anh chàng vui tính, dễ mến nên Nghi đã không ngần ngại chấp nhận lời cầu hôn của Sự. Đâu ngờ Sự dần dần lộ ra là một anh chàng bay bướm ham vui, chỗ đình đám hội họp nào có phụ nữ đẹp hay độc thân là có anh. Niềm vui của Sự là bên ngoài nhiều hơn trong gia đình.

Nghi đã tự ái, Nghi ghen, Nghi buồn và nhiều lần cãi nhau với chồng cũng như đã khuyên chồng bỏ tính hào hoa vớ vẩn ấy đi nhưng chẳng kết quả gì, có lẽ bản tính trời sinh khó có thể dời đổi được.

Hạnh phúc gia đình của Nghi tuy chẳng ra gì nhưng vì hai con Nghi vẫn luôn chịu đựng và cố gắng vun đắp. Cho đến ngày Sự bắt đầu nhận công tác của hãng về Việt Nam làm việc thì hạnh phúc bắt đầu rạn nứt và đổ vỡ, khoảng thời gian này Sự đã quen cô Liễu xinh đẹp, họ yêu nhau, ăn ở với nhau.

Khi Liễu có thai thì Sự quyết định về Mỹ li dị Nghi để sau đó làm thủ tục bảo lãnh Liễu sang Mỹ.

Sự nói cô Liễu là tình yêu thật sự của anh, y như ngày nào Sự cũng đã nói thế với Nghi.

Nghi không ngạc nhiên, chỉ đau đớn khi nghĩ đến hai con sẽ mất đi tình cảm thân thương của người cha.

Chia tay chồng, Nghi mang hai con về tiểu bang khác trước khi cô Liễu sang đoàn tụ với Sự. Nghi và Sự đã thỏa thuận: Sự giữ lại căn nhà đang trả góp, còn ba mẹ con Nghi nhận một số tiền mặt. Tình nghĩa vợ chồng khi gãy đổ đã sòng phẳng như hai kẻ đi buôn chung chia nhau vốn liếng.

Sự vẫn trả tiền cấp dưỡng hai con hàng tháng từ ngày li dị cho đến giờ, anh chưa đi thăm con lần nào, thỉnh thoảng gọi phone nói chuyện với con, mỗi lần được vài ba câu vì chẳng đứa nào đủ lớn để nói chuyện nhiều với cha.

Nghi chần chờ mãi, cố bám víu được ngày nào hay ngày ấy, dù bác sĩ nói Nghi phải trở vào bệnh viện lần nữa, càng sớm càng tốt. Nghi biết sức mình, lần này sẽ ở lại bệnh viện lâu, gọi hai con cho người quen trông giúp thì không tiện và có thể Nghi không kịp đưa con về cho người chồng cũ.

Thật đau đớn, thật tủi thân khi người mẹ biết mình không còn sống bao lâu nữa và phải đem con giao cho người khác, dù là cha của chúng, nhưng là người chồng đã phản bội mình và người vợ của anh ta, kẻ đã là nguyên nhân làm tan vỡ hạnh phúc gia đình mình.

Nghi nói với hai con là sẽ cho chúng về thăm cha, thăm cô Liễu, là vợ của cha. Sự thật một lúc nào đó phải nói ra, ngay trong lúc này là quá sớm so với tuổi đời của hai con nhưng Nghi biết là không còn thời gian cho Nghi nữa.

Hai con xa cha khi chúng còn quá nhỏ, hình ảnh người cha hoàn toàn xa lạ với chúng.

Hạnh tò mò:

- Ba là ai? Sao ba không ở với chúng ta?

Hồng thắc mắc:

- Ba hiền hay ba dữ? Sao Ba lấy cô Liễu?

Nghi giải thích vì cha mẹ không hợp nhau nữa nên chia tay nhưng bất cứ lúc nào ba cũng yêu thương hai con như mẹ đã yêu thương. Cô Liễu là một người tốt, cô cũng muốn gặp hai con lắm.

Thế là con Hồng và Hạnh đều hí hửng vui mừng, chúng riu rít phụ mẹ sửa soạn quần áo như sắp đi một chuyến du lịch. Hồng nhìn cái valy chất đầy và hỏi:

- Mẹ ơi, chúng ta đi thăm ba và cô Liễu mấy ngày mà sao mang hết cả quần áo đi?

- Mình sẽ ở chơi lâu con ạ... ba và cô Liễu muốn thế.

Nghi trả lời con mà chỉ muốn òa khóc. Dù thế nào đi nữa Sự cũng là cha của hai con, có máu mủ có xót có thương, nhưng cô Liễu thì chắc gì, cô ta đánh đá và ích kỷ từ trong lời nói, từ cách nói chuyện.

Tất cả quần áo và những đồ dùng cần thiết nhất của Hồng của Hạnh đều được gói ghém cẩn thận. Mỗi lần bỏ món gì vào valy hay vào thùng là mỗi lần Nghi chảy nước mắt. Không biết Nghi còn có thời gian mở những thứ này ra cho con tại nơi ở kia không?

Đêm cuối cùng ba mẹ con ngủ chung giường, Nghi nằm giữa hai con, chốc lại quay qua bên Hồng, chốc lại quay qua bên Hạnh. Cánh tay người mẹ yếu đuối cứ quàng ôm con mãi mê suốt đêm và Nghi gọi thì thầm tên con suốt đêm.

Nghi chỉ muốn đêm ngừng lại mãi mãi, Nghi nằm bên con khi chúng ngủ say như thế này.

Nghi chỉ muốn vòng tay được ôm con che chở cho con như thế này.

Nhưng đêm rồi cũng qua.

Sáng hôm sau taxi đến đón ba mẹ con ra phi trường.

Nghi đã mang hai con về đến thành phố cũ, về nhà cũ bình an, nơi Sự đang sống với vợ con mới.

Sự không ngờ Nghi tàn tạ đến thế, người xuống cân gầy gò, hai vai Nghi nhô lên mong manh yếu ớt, dáng Nghi liêu xiêu như chiếc lá khô sẽ dễ dàng chao đi trong gió, dù chỉ là một cơn gió nhẹ, tóc Nghi rụng xác xơ, gương mặt Nghi hốc hác, làn da tái xám không còn chút gì của sự sống...

Vậy mà mấy năm nay Nghi không hề cho Sự biết căn bệnh của mình. Nghi đã chịu đựng bao dày vò đau đớn thân thể cho tới giây phút này, khi không thể cưỡng lại số mệnh Nghi đành quay về tìm chồng để xin chỗ nương tựa cho con.

Sự xót xa cho Nghi, người chồng từng ăn chơi bạt mạng, coi thường vợ, coi thường mái ấm gia đình bỗng nhen nhúm mơ hồ cảm tưởng như mình cũng có lỗi với bệnh hoạn của vợ.

Vậy mà mấy năm nay Sự không cần biết người vợ cũ và hai con đã sống ra sao, Sự cứ ung dung tưởng rằng gọi tiền trợ cấp nuôi con là xong bốn phận làm cha.

Sự nhìn Nghi bằng ánh mắt tội nghiệp và trách:

- Sao cô không cho tôi hay biết gì về bệnh tình của cô?

- Tôi không muốn làm phiền anh.

Nghi lấy ra cuốn nhật ký, run tay trao cho Sự và run giọng vì cảm xúc nghẹn ngào:

- Đây là cuốn nhật ký tôi đã viết cho hai con kể từ ngày tôi biết mình bị bệnh, ngày nào, giờ nào khi có thể tôi đều viết lên cảm nghĩ của mình cho tới mấy ngày nay tôi không còn sức viết nổi nữa. Anh giữ lấy và đợi khi hai con lớn lên anh cho chúng đọc để chúng hiểu người mẹ đã yêu con và đau đớn thế nào khi phải xa con. Coi như đây là lời vĩnh biệt hai con mà ngay bây giờ chúng không hiểu nổi và đây cũng là kỷ vật tôi để lại cho con.

Sự cảm xúc theo:

- Cô yên tâm. Tôi hứa, tôi thề sẽ làm đúng lời cô dặn.

Khi phát hiện bệnh ung thư ruột già, bác sĩ nói Nghi chỉ có thể sống thêm 2-3 năm nữa. Nghi đã muốn sống 2-3 năm ấy gấp trăm gấp ngàn lần cuộc sống đời thường khác, Nghi chỉ rời con những khi cần thiết, tất cả thời gian còn lại Nghi dành cho hai con. Nghi ôm con, hôn con, gọi tên con bất cứ lúc nào, bất cứ đang ở đâu, đang làm gì... Nghi đâu muốn chia sẻ những giây phút quý báu hiếm hoi này cho ai, ngay cả với Sự.

Nghi dặn dò thêm:

- Xin anh và cô Liễu chăm sóc cho hai con.

Sự đáp chân tình:

- Thì con tôi, tôi phải lo cho chúng chứ trông vào ai bây giờ. Cô cứ yên tâm về mà lo điều trị bệnh đi Nghi đã trao cho Sự và cô Liễu món tiền chắt chiu dành dụm ít ỏi bấy lâu nay. Đó là gia tài cuối cùng của người mẹ bất hạnh dành cho hai đứa con thân yêu của mình.

Nghi dự định ở chơi với con vài ngày, sẽ lựa lời nói từ giã con để chúng yên tâm ở lại với cha. Nghi không nỡ về ngay dù trong người đang rất mệt, dù Nghi cản trở về thành phố của mình để vào bệnh viện cho bác sĩ tiếp tục chữa trị.

Nhưng không kịp nữa, Nghi không bao giờ phải lựa lời an ủi chia tay hai con và cũng không kịp nghe lời hứa hẹn từ cô Liễu là cô ta sẽ chăm lo nuôi nấng cho Hồng và Hạnh khi Nghi mất đi.

Nghi đã kiệt sức ngay tại ngôi nhà cũ, nơi vợ chồng con cái Nghi đã một thời sống chung..

Sự và cô Liễu đưa Nghi đến bệnh viện cấp cứu, Nghi đau đớn quằn quại vì bệnh. Bác sĩ muốn chích Morphine cho Nghi giảm đau nhưng Nghi từ chối, Nghi sợ mình sẽ thiếp vào hôn mê không thể nhìn thấy hai con nữa, thà chịu đau đớn để còn tỉnh mà nhìn thấy chúng được phút nào hay phút ấy vì trước sau gì Nghi cũng chết, Nghi đang yếu lắm rồi.

Sự đưa hai con đến bên Nghi, người mẹ kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể xác, hai tay Nghi không thể giơ lên mà chạm vào người con được nữa. Ánh mắt Nghi nhìn con lơ đãng và không hồn.

Sau mấy ngày đau đớn và chìm vào hôn mê. Nghi đã trút hơi thở cuối cùng.

Nghi đã chịu thua số phận, đã xuôi tay rời xa hai con. Nhưng đôi mắt thất thần ấy vẫn chưa chịu nhắm cho đến khi Sự đứng bên hai con, thay mặt chúng vuốt mắt cho Nghi và thì thầm khấn vái:

- Nếu em còn giận hờn tôi thì tôi xin em tha thứ. Nghi ơi, tôi sẽ thương yêu hai con nhiều hơn Nghi tưởng để chúng đỡ tủi và để tạ lỗi cùng Nghi.

Ngày đám tang Nghi có nhiều bạn bè quen biết cũ trong thành phố và những người không quen cũng đến vì thương cảm cho hoàn cảnh éo le của Nghi. Đám tang rất đông người.

Hai đứa bé Hồng và Hạnh sợ hãi và ngơ ngác khóc giữa những người xa lạ khi nhìn chiếc quan tài của mẹ chúng hạ huyệt.

Chúng đứng cạnh cha, túm lấy áo cha, túm lấy sự thân thương duy nhất còn lại trong cuộc đời.

Sự đã ném những nắm đất và những cành hoa cuối cùng vào lòng huyệt. Anh ta ôm lấy hai đứa con vỗ về, rung rung nước mắt, nói với con và như nói với vong linh của Nghi còn quanh quẩn đâu đây:

- Mẹ đi rồi, hai con còn có ba đây, còn có ba đây mà...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Công Cầm Dù

(Trích tuyển tập SAO MÀ TỘI NGHIỆP!)

- Người trông cũng... tuơng tất

Có sao bị trời dày?

Đi theo tôi thường nhật

Dưới nắng hè gắt gay?

Ai Rồi Cũng Về

(Kính tặng quý Bạn Hữu không khỏe, phải nghỉ hưu non không lương.

Trích tuyển tập THO YẾT HẬU.)

*

Tuổi chuẩn bị về hưu
Công theo bao căn bệnh
Tuổi Trời cho, vận mệnh
Thì đành phải mang, cru!

- Đi cho gần gần cốt
Theo em đẹp như tiên
Dù Nhật to, bên, tốt
Che mắt mình, sao phiền?

- Người ta đi tắm nắng
Ai cần Ai lãng xãng
Nói lắm lời dai dẳng
Những nhăng thì... là... rằng...

- Nay người... đẹp hết biết!
Đường ta, ta cứ đi
Chật chi mà chì chiết,
Ai có vi phạm chi?

- Cao chình ình đi cạnh
Miếng mồm dẻo... dẻo... dai
Nói toàn lời tinh nghịch
Ai mà chịu nổi Ai?

- Chật chội sinh... ẩm áp?
Nên Ai thôi không đành
Tay, dù: thêm cứng cáp
Nhờ nắng mưa trời... hành.

Vậy mà tài ăn nói
Giúp ai thỉnh Ai về
Chuyện tình như huyền thoại
Rằng... thì... là... khó chê!

Cười xong vui đáo để
Nhà chật chội đàn con
Tặng phẩm Trời cho được:
Những tiếng cười thật giòn.

Mai sau con không lớn
Có đứa nào lon ton
Muốn cầm dù cứng cáp?
Ba truyền dù chưa sòn!

Á Nghi, 12.8.2019

*Những nhăng: dằng dai, kéo dài không dứt

Đích đoạn trừ khổ đau:
Học tích lũy thiện nghiệp.
Hành giả căn cơ cao?
Nhờ đoạn diệt phiền não!

Bánh luân hồi luân lưu
Vẫn quyền uy một cõi
Chẳng mơ mộng xa vời
Bờ Giác ới! Xin đợi,
Vớ!

Diệu Từ (Ý Nga), 14.8.2019

Phương Trời Nhớ

Gởi hương trong gió đến cố nhân
Bài thơ chưa viết đã lạc vờn
Mảnh tình hư ảo màu thương nhớ
Tim cả hôn hoàng dấu lệ ngân.

Người chân mây hỡi, hồn trời đạt!
Về cuối phương trời những đắm say
Đã tàn hương tích bờ ân ái
Trăm luân là nỗi nhớ đọa đày.

Ảo vọng mê cuồng đêm khắc khoải
Từ ly ngày ấy nát hồn nhau
Một bóng, một hình, tim đau đau
Buốt giá canh tàn cơn mưa mau.

Lạc mất tìm đâu đời giông bão
Ân tình xin hẹn trả kiếp sau
Đò tình lỡ chuyến trôi em nhé!
Hương còn đọng lại mãi trong nhau.

Ngọc Quyên

Bài xướng: Tiếng Nhạn Trong Trăng

Đêm thâu sâu gọi, nhạn kêu sương
Ve khê im hơi... vắng lạ thường
Trăng rọi chập chồn soi liễu rù
Hoa rơi lác đác đọng mùi hương
Khê phòng phong kín niềm tâm sự
Viễn khách dầm mưa chạnh nhớ thương
Mấy độ thu vàng ngang trước ngõ
Người trong song cửa có buồn vương?
Kieu Mộng Hà

Bài họa: Đêm Ưu Tư

Tiếng nhạn kêu buồn giữa khói sương
Không gian đen tối vẫn bình thường
Quyên mai thoang thoang thơm nhẹ nhẹ
Đạ lý ngọt ngào tỏa ngát hương
Kẻ ở nơi đây còn thôn thức
Người ngoài ngàn dặm chắc hoài thương
Yêu ai muôn kiếp còn lưu huyền
Vạn nẻo đường đời mãi vẫn vương.
ViVân

Bài họa: Gió Lạnh Đêm Hè

Gió lạnh đêm hè, trăng ngậm sương
Côn trùng ru giấc điệu bình thường
Bên thềm, thoang thoang ngọc lan trắng
Ngoài ngõ, ngọt ngào dạ lý hương
Thờ thẩn bên đèn, lòng ngóng đợi
Bơ thờ chiếc bóng, dạ buồn thương
Cô đơn tiếng nhạn trong đêm vắng
Hỏi chút tình ai có nhẹ vương.
ViVân

Bài họa: Bức Tranh Quê

Tầng sáng còn mờ dưới lớp sương
Nhà nhà chuẩn bị một ngày thường
Bầy trâu đung đỉnh cây đồng lúa
Lũ chó loanh quanh hít bã hương
Người lớn lo mùa, sinh chán ngán
Trẻ con đọc sách, dạy yêu thương
Đồng quê: một bức tranh thơ mộng
Mảng ruộng vàng thơm, khói bếp vương
Nguyễn Phương Thủy

Bài họa: Dạ Bán Hoài Hương

Vạn vật chìm sâu dưới khói sương
Trăng khuya huyền ảo khúc nghệ thường
Thê hương cú khóc sầu lia tỏ
Áo nào quạ kêu vọng cổ hương
Khắc khoải quê xưa, xa vẫn nhớ
Thiệt tha cố quốc, biệt cảng thương
Nửa đêm thao thức sầu đắng đặc
Trăm mấc u hoài nỗi vẫn vương.
Thúy Messegee

Bài họa: Tiếng Hạc Kêu Sương

Lẻ bạn xa tình hạc vọng sương
Sâu đêm huyền nhớ kẻ vô thường
Bên song lặng lẽ nhìn trăng khóc
Quanh quẽ cô phòng nuôi chút hương
Thiếp ở nơi này, lòng chất đắng
Chàng đi khuất nẻo, dạ sầu thương
Ông Tơ nữ rờ chia duyên nợ
Bà Nguyệt sao đành dứt mối vương?
Kim Phú

KHI MÀN ĐÃ HẠ

Cung thất nghiệp đã bốn tháng nay rồi. Cái hãng buôn mà chàng đang làm thư ký bỗng dung đổi chủ, người chủ cũ lâm bệnh nặng, phải đi ngoại quốc chữa trị, giao quyền điều hành cho người em ruột. Ông này cải tổ lại toàn diện, thay đổi ban trị sự và giảm bớt một số nhân viên. Cung và năm người nữa không may có tên trong số những người bị sa thải. Chàng lãnh cái giấy giới thiệu và ba tháng lương tiền bồi thường, đi tìm việc mới. Không dám nghỉ ngơi một ngày nào, Cung vác giấy giới thiệu, và đơn xin việc đi khắp các hãng xưởng để xin việc làm, nhưng không nơi nào cần người cả. Có một chỗ thuê ngân viên trong một vũ trường, nhưng họ đòi phải thế chân tới 100 ngàn, Cung không có đủ tiền để đóng, nên thất nghiệp vẫn hoàn thất nghiệp. Cung lo lắng, bây giờ mỗi ngày chàng đều mua một tờ báo, khôn phải để đọc tin tức, mà để dò trong mục rao vặt xem có chỗ nào cần người. Từ hai tháng nay, Cung đã phải trả lại căn nhà tiện nghi đang ở, để thuê chung phòng với một người bạn cũng độc thân như chàng, trong một cao ốc chung cư, cho rẻ. Người bạn chung phòng với chàng tên Thịnh, là một bạn học cũ của chàng từ thuở còn học trung học. Thịnh bây giờ làm nghề chạy áp phe, khi trúng mồi thì ăn chơi như một ông hoàng, khi không có mồi cũng lâm vào cảnh đói rách như chàng bây giờ. Họ gặp nhau khi cả hai cùng lang thang trên hè phố, Thịnh mời Cung về ở chung để chia đỡ tiền phòng.

Sáng nay, sau bữa điểm tâm nghèo nàn chỉ gồm có xôi bắp và ly cà phê không sữa, cả hai tên thất nghiệp đều châu đầu vào tờ báo. Bất chợt Thịnh la lên:

- Này Cung, đọc coi!

- Cái gì? Cung vừa nhấp một ngụm cà phê vừa hỏi, giọng không lấy gì làm sốt sắng lắm, có nơi cần người à?

- Không, nhưng bạn hãy đọc cái tin mừng này đi!

Cung vẫn thờ ơ:

- Tin mừng thì có gì phải coi? Tin mừng của người ta, chứ có phải tin mừng của mình đâu?

- Nhưng tin mừng này có liên quan tới cậu. Còn nhớ Diễm Liên chứ? Nàng sắp lấy chồng đấy.

Cung giật nảy mình, giật vội lấy tờ báo trong tay Thịnh, hồi hộp, run run lật ra coi. Nội trang tư của tờ nhật trình, một hàng chữ thật lớn đập ngay vào mắt chàng. Bản tin được đóng khung, và chiếm tới một phần tám trang báo khổ lớn

TIN MỪNG

*Nhận được hồng thiếp của ông bà hiệu trưởng Trần Quang Trung,
báo tin sẽ làm lễ vu qui cho trưởng nữ là cô*

Trần Thị Diễm Liên, giáo sư

đẹp duyên cùng cậu

Lê Văn Hùng, bác sĩ

Trưởng nam của ông bà giám đốc Lê Văn Giảng.

Hôn lễ sẽ cử hành vào lúc 11 giờ sáng ngày... tháng... năm...

tại tư gia số... đường Hai Bà Trưng, Tân Định, Sài Gòn.

*Chúng tôi xin chia vui cùng hai họ, và chúc cô dâu, chú rể
sát cầm hòa hiệp, bách niên giai lão.*

Một nhóm giáo sư đồng nghiệp.

Cung đặt tờ báo xuống, thù người nghĩ ngợi, thôi đúng rồi, từ tên họ, nghề nghiệp, tới tên cha mẹ của nàng đều không sai tí nào, đúng là Diễm Liên, người yêu của chàng mười năm về trước. Đạo đó, cả hai cùng học trường Nguyễn Bá Tòng, Cung học trên nàng hai lớp. Diễm Liên nổi tiếng là cô nữ sinh đẹp nhất lớp đệ tứ A1, khuôn mặt bầu bĩnh, hai má lúm đồng tiền, và nụ cười xinh như mộng của nàng đã làm cho bao nhiêu cậu nam sinh chết mê, chết mệt. Cung đã vất vả lắm mới chiếm được trái tim của nàng, nhờ cái mã đẹp trai, con nhà giàu, và tài ăn nói có duyên của chàng. Hai người yêu nhau dòng đã cả năm trời thì cha của Diễm Liên được thăng chức, nhưng phải đổi ra miền Trung để nhận chức thanh tra học chính. Diễm Liên theo gia đình dọn nhà đi Qui Nhơn, xa cách nhưng tình yêu của cả hai không vì thế mà gián đoạn, họ vẫn thư từ qua lại một thời gian nữa, mới từ từ thưa dần, và sau cùng chấm dứt hẳn.

Đã hơn mười năm rồi, không biết Diễm Liên bây giờ ra sao, nhưng đời Cung đã trải qua quá nhiều biến cố. Nhiều tai ương dồn dập xảy tới cho gia đình chàng, khiến Cung phải cố gắng lắm mới vượt qua nổi. Trước hết là cha chàng làm ăn thua lỗ, bị phá sản, đang từ một doanh thương giàu có, bỗng chốc trở nên trắng tay, lại thêm nợ nần chồng chất không trả nổi, ông phần chí uống rượu, rồi sinh bệnh và qua đời. Cung phải bỏ học để đi làm nuôi mẹ và một đứa em gái. Thế rồi mẹ chàng cũng qua đời, và đứa em gái đi lấy chồng xa, đời Cung hoàn toàn cô độc từ đó. Cuộc kiếm sống khá vất vả, khiến Cung chẳng còn thì giờ nghĩ đến việc lập gia đình, vì thế cho nên tới giờ này chàng vẫn còn độc thân. Bây giờ được tin người yêu cũ sắp đi lấy chồng, tim chàng quả có hơi xao xuyến. Cung run tay móc bao thuốc lá, châm lửa hút, Thịnh này giờ vẫn không ngừng quan sát bạn, bây giờ mới lên tiếng:

- Thế nào? Có phải đúng là nàng không? Bây giờ bạn tính sao?

- Còn tính sao nữa? Cung thờ dài, bọn tôi dứt liên lạc đã lâu, cô ta đi lấy chồng là phải rồi.

- Thế bạn không đau lòng ư?

- Đau thì có đau, nhưng làm thế nào bây giờ? Tôi thân tàn ma dại như vậy...

Thịnh mỉm cười, ngắt lời:

- Ấy, nếu bạn muốn thì vẫn làm được chứ? Hấn nhìn vào mắt Cung, cố gắng thuyết phục, phải làm một cái gì, không thì uống lắm. Này! Bạn còn cất giữ những thư từ, hình ảnh của hai người lúc còn yêu nhau không?

- Còn, nhưng cậu hỏi để làm gì?

Thịnh thở ra một hơi dài:

- Cũng may cậu chưa vứt bỏ... Những thứ đó bây giờ là kho vàng, kho bạc đấy!

Cung nhíu mày:

- Tôi không hiểu cậu nói gì cả..

Thịnh nháy mắt cười rất đều:

- Có thể mà không hiểu, sao cậu ngây thơ quá vậy? Này nhé, người ta sắp làm vợ một ông bác sĩ giàu có, danh giá, nên rất sợ tai tiếng. Cậu mà đem những thứ đó ra hù là họ phải sợ ngay.

Cung à lên một tiếng:

- Cậu muốn tôi dùng những thứ đó để tổng tiền nàng à?

- Chứ còn gì nữa? Ông bác sĩ mà biết được người vợ tương lai có một dĩ vãng không trong sạch, thì nhất định sẽ từ hôn ngay. Bạn cứ đòi 300 ngàn để chuộc những bằng chứng đó, tôi tin rằng họ sẽ không từ chối đâu, đại gì mất người chồng danh giá, chỉ vì có 300 ngàn bạc? Giá mua sự im lặng như vậy là quá rẻ.

Cung bàng hoàng, vì hết bị những bất ngờ này đến những bất ngờ khác... Khẽ liếc nhìn người bạn chuyên làm áp phe, trí óc chàng làm việc rất nhanh, trong đầu chàng chợt nảy ra một ý định... Cung ra vẻ nghĩ ngợi một lúc, rồi lắc đầu:

- Không được, làm vậy kỳ quá. Tôi ngại...

Thịnh cười khẩy:

- Chết đói tới nơi rồi, còn làm bộ quân tử Tàu. Hay nếu cậu ngại, thì cứ giao cho tôi, bao nhiêu việc tôi sẽ lo hết. Chúng ta cùng hợp tác, cậu có bừa bới, còn tôi có công, thành quả sẽ chia đôi, đồng ý?

Cung nhìn con cáo già đang đứng trước mặt, khẽ rùng mình, tên này quả là một đứa lưu manh chuyên nghiệp, không từ một việc gì có thể kiếm ra tiền mà không làm, kể cả những việc vô liêm sỉ nhất. Chàng lại thở dài, đến bước đường cùng, ta cũng làm như hấn thôi. Nhưng hấn tham lam quá, chàng đâu có ngu gì để cho hấn chơi trội? Nhưng quả thật, đây là một vấn đề quá mới mẻ mà chàng chưa bao giờ nghĩ tới, nên phải cần có thời gian để tính kế, sắp đặt mọi việc cho hoàn hảo, vội vã là hỏng cả. Nghĩ vậy nên Cung tìm kế hoãn binh:

- Cậu cho tôi vài tuần để suy nghĩ.

Hai tuần sau đó, ngày nào Cung cũng cố gắng đi tìm việc làm, nhưng vô ích. Thịnh vẫn để ý theo dõi bạn, khi biết trong túi Cung chỉ còn vài trăm bạc, tiện tận lăm cũng chỉ đủ tiêu đến cuối tháng, hấn mới dục:

- Cậu phải quyết định nhanh lên, còn chưa tới một tháng nữa là đám cưới, để cưới rồi, thì hỏng việc.

Cung thở dài, ra điều miễn cưỡng:

- Thôi được, tôi đồng ý. Cậu cứ việc tiến hành theo ý cậu.

* * *

Hôm nay Diễm Liên vui lắm, nàng nồn nao vô cùng, chỉ còn ba tuần nữa là đám cưới, biết bao nhiêu việc phải làm, mà việc nào cũng cần thiết cả. Từ hai tháng trước, thiệp cưới đã được gửi đi hết. Bà Trung, mẹ nàng bận tới mất để lo sửa soạn nhà cửa, sắm đồ tế nhuyễn cho cô dâu, và xếp đặt chỗ ngồi từng bàn cho những khách được mời. Bà bàn với ông:

- Đám cưới con gái đầu lòng của chúng ta, phải làm sao cho nở mày nở mặt với thiên hạ, ông đồng ý chứ?

- Tùy bà..

Ông gật đầu ngay, trong lòng rất hân hoan, sung sướng. Suốt ngày từ sáng đến tối, nhà ông bà không lúc nào vắng khách, họ đến để chia vui, để giúp việc tổ chức tiệc tùng đón nhà trai, để góp ý kiến về những lễ nghi trong đám cưới, v.v. Diễm Liên cũng lảng xãng giúp mẹ trang hoàng nhà cửa, đặt hoa tươi, lau chùi lư hương và những đồ bằng đồng để bày bàn thờ... Diễm Liên đã chọn bạn phù dâu, và may xong áo cưới. Ngoài bộ áo cưới bằng satin dài đến gót chân, với khăn voan và vương miện cài đầu theo kiểu Tây phương, nàng còn sắm thêm một áo dài cổ truyền với khăn vành dây, và một bộ đồ xường sám bằng kim tuyến màu đỏ, xẻ lên tới đùi, nom thật là hấp dẫn. Diễm Liên nghĩ thầm, chắc Hùng sẽ ngạc nhiên lắm thấy ta mặc áo này hôm đám cưới, lúc đôi tân hôn mở đầu cuộc khiêu vũ. Có lần hai người đi xem một phim Trung Hoa, thấy cô đào Lăng Ba mặc một bộ xường sám màu đỏ, Hùng đã buột miệng khen... Thế là Diễm Liên nhất định sẽ cho chàng thấy nàng mặc áo đó cũng đẹp không thua cô đào Lăng Ba nổi tiếng của Trung quốc. Nghĩ đến vẻ mặt ngệt ra của Hùng khi ngắm nàng, Diễm Liên mỉm cười thích thú... Ôi! Nàng yêu biết bao chàng thanh niên hiền lành, trí thức đó. Buổi sáng nay, nhà vắng vẻ không có khách, cha mẹ nàng rời nhà từ lúc 10 giờ, để đến nhà hàng Văn Cảnh chọn thực đơn, và xem phòng đặt tiệc cưới, các em nàng cũng đi học cả. Một mình Diễm Liên ở nhà, nàng đem mấy cái áo cưới ra ngắm nghĩa mãi cũng chán, nên lấy sách ra đọc, nhưng chẳng đọc được chữ nào. Diễm Liên

chợt nhìn ra cửa, và thấy một đứa bé cứ thập thò nơi cổng, rụt rè không dám bấm chuông. Lấy làm lạ, nàng đi ra cửa, vẫy đứa bé lại gần, hỏi:

- Em muốn kiếm ai?

Đứa bé nhìn nàng chăm chú, rồi mới lễ phép hỏi:

- Đây có phải là nhà của cô Diễm Liên không ạ?

- Phải, chính là chị đây. Em muốn gì?

- Có người nhờ em đưa một bức thư, dặn phải trao tận tay cho chị.

- Ai vậy?

Nhưng đứa bé không trả lời, nó lặng lẽ rút từ trong túi áo ra một phong thư dán kín, dúi vào tay nàng, rồi ù té chạy mất. Ngạc nhiên hết sức, Diễm Liên vội vã đi nhanh về phòng mình, đóng chặt cửa lại, rồi mới xé bì thư ra đọc. Mới vài giòng đầu, sắc mặt Diễm Liên đã tái ngắt, và khi đọc hết lá thư, thì mồ hôi nàng nhỏ giọt, mặc dù nhà có gắn máy lạnh. Thư có nội dung như sau:

Sài Gòn ngày.. tháng.. năm...

Thư cô Diễm Liên

Hắn cô còn nhớ Cung chứ? Phạm Đỗ Cung, học lớp đệ nhị B (lớp 11) trường Nguyễn Bá Tòng mười năm về trước. Tôi cũng cùng lớp với hắn. Đạo đó Cung và cô yêu nhau, cả lớp đều biết. Mỗi tình thật đẹp và hai người trông thật xứng đôi. Chúng tôi đã tưởng sẽ được đi dự đám cưới của hai bạn. Ai dè cô lại thay lòng đổi dạ, và dứt tình, làm bạn tôi đau khổ hết sức. Cung vẫn thăm dò tin tức của cô, nhưng vì xa xôi quá, nên bất tin khá lâu. Không ngờ cô đã về lại Sài Gòn. Tình cờ đọc báo, thấy tin cô sắp lấy chồng, Cung tuyệt vọng lắm, hắn nhờ tôi nhắn cô cho hắn gặp mặt một lần chót, để giao trả tất cả những thư từ, hình ảnh, và những kỷ vật cô đã tặng hắn năm xưa, nhưng với một điều kiện... Cung bây giờ đã xa sút, và đang thất nghiệp, hắn đang cần tiền ghê lắm. Những thứ hắn đang nắm giữ trong tay, rất có giá trị với cô. Cung muốn đề nghị một cuộc trao đổi sòng phẳng, nói trắng ra là, hắn muốn đánh đổi tất cả các bằng chứng có thể đưa tới sự từ hôn của nhà trai, lấy một số tiền mặt là 300 ngàn đồng. Số tiền đó đối với gia đình cô chẳng thấm vào đâu, nhưng với Cung thì có hiệu lực cứu sống đời hắn. Cung lâm vào đường cùng rồi, hắn hóa liều, và việc gì cũng dám làm. Cô nên suy nghĩ kỹ, xem có nên vì một số tiền không lớn lắm đó, mà bỏ lỡ cơ hội được làm vợ của một ông bác sĩ giàu sang, danh giá? Lại còn danh dự của gia đình cô nữa, cha cô đường đường là một nhà mô phạm, một vị hiệu trưởng có uy tín trong giới giáo dục, mà có đưa con gái bị từ hôn, thì nhục nhã thế nào, chắc cô cũng đoán hiểu.

Nếu cô đồng ý với điều kiện tôi đưa ra, thì xin hãy đem tiền đến gặp bạn tôi lúc 5 giờ chiều ngày... tháng... tại địa chỉ số... đường Bàn Cờ. Tất cả những kỷ vật nói trên sẽ được trao tận tay cho cô, ngay sau khi đưa tiền. Để làm bằng chứng chúng tôi còn giữ tất cả những tài liệu quý giá đó, tôi xin gửi kèm đây, một bức ảnh hai người chụp chung ở Vũng Tàu năm xưa...

Tôi tin rằng cô sẽ không gài bẫy, gọi cảnh sát bắt chúng tôi đâu, bởi vì cô không muốn báo chí sẽ làm rùm beng cái dĩ vãng cần phải dấu kín của cô.

Kính thư

Nguyễn Văn X

Đặt lá thư xuống bàn, Diễm Liên lão đảo ngòai xuống, trong phong bì còn một bức ảnh, Diễm Liên run run cầm lên xem và rưng rờ, thật không thể chối cãi gì được, hai người đều mặc áo tắm hở hang, và Cung đang ôm vai nàng. Diễm Liên sợ hãi ghê gớm, mặc dù sự thật giữa hai người chưa có gì cả, chỉ là một bức ảnh chụp lúc đang tắm biển. Thế nhưng làm sao chứng minh? Ai dè chỉ vì mối tình trong trắng ngây thơ thuở học trò, mà bây giờ phải nhận lãnh hậu quả. Diễm Liên thở dài, nhẫn nại chịu số phận, nàng tom góp tất cả tiền bạc dành dụm, và bán đi một cái lắc vàng và một sợi dây chuyền có cái mề đay bằng kim cương, mới gom đủ số.

* * *

Cuộc hội kiến lúc đầu xem ra rất căng thẳng, hai cổ nhân nhìn nhau như hai kẻ thù địch, và cứ ngậm câm, không ai chịu mở miệng trước. Chỉ có kẻ thứ ba là đóng vai chủ động, Thịnh nhìn Diễm Liên dò xét một hồi, rồi mới lên tiếng:

- Thật sự chúng tôi không có ý tống tiền cô, vạ bất đắc dĩ mới phải làm vậy, và xin thề là sẽ không có lần thứ hai.

Thịnh vừa nói vừa dơ lên một cái gói có cột dây cẩn thận:

- Đây là tất cả những thơ từ, hình ảnh và kỷ vật, chúng tôi sẽ giao cho cô để hủy bỏ tại đâu, tùy cô quyết định, sau khi cô đã trả tiền sòng phẳng. Cô đem đủ số đó chứ?

Diễm Liên lắc đầu:

- Dạ chưa, tôi không có sẵn, tại ông cho một cái hẹn cận ngày quá, món tiền lại quá lớn, tôi chạy đâu ra?

Thịnh sầm mặt lại:

- Thế hôm nay cô đến đây làm gì?

- Để... để... xin khát với ông cho tôi một thời gian nữa, mới chạy cho đủ số.

- Một thời gian nữa là bao lâu? Thịnh hỏi gần như quát, cô muốn khát lần khát nữa để qua mặt chúng tôi hả? Thôi được, cô đã không nhận chịu điều kiện, thì chúng tôi sẽ có cách khác. Cô cứ về đi, đến sáng mai, cái gói này sẽ đến tay gia đình bên chồng tương lai của cô.

Vừa nói, Thịnh vừa giận dữ quật mạnh cái gói xuống bàn. Diễm Liên mặt cắt không còn một hạt máu, nhưng mắt nàng rục lên những tia lửa căm hờn. Cung từ đâu tới giờ chỉ đứng im, đầu cúi xuống, nét mặt mang một vẻ lạnh lùng khó hiểu, bây giờ mới ngẩng lên, đưa mắt nhìn người yêu cũ với vẻ ái ngại, chàng bắt chợt lên tiếng, giọng êm dịu khác thường:

- Diễm Liên đừng sợ. Em cứ an tâm về đi, anh hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Vừa nói, chàng vừa giằng lấy cái gói trong tay Thịnh, đưa cho nàng:

- Em hãy cầm lấy, đem về nhà đốt. Anh xin lỗi Liên vì chuyện xảy ra hôm nay. Bây giờ em về đi, những chuyện trong quá khứ chúng ta hãy quên hết, em cứ yên tâm đi lấy chồng, anh chúc phúc cho em.

Cả Thịnh và Liên đều há hốc miệng. Liên mắt đỏ hoe, nàng lùi dần, lùi dần... rồi chạy thật nhanh ra cửa. Còn lại Thịnh và Cung, mặt Thịnh đỏ phừng phừng, hấn gầm lên:

- Thế này là thế nào? Khi không sao máy lại bỏ cuộc? Thằng điên! Thế là mất toi nó 300 ngàn..

Cung điềm nhiên:

- Người ta đã không có tiền, có ép cũng vô ích. Thôi, bỏ qua đi!

- Đồ khôn nạn! thế còn công lao của tao?

- Coi như tụi mình xui xẻo.

- Xui đâu mà xui? Chỉ tại mày, chén cơm đã bung tới miệng còn bị mày hát đồ. Đồ hèn!

- Vừa thôi, bạn đâu có quyền xỉ vả tôi như vậy?

- Sao không? Ai bảo mày bỗng dưng đổi ý vào phút chót, làm bao nhiêu công lao của tao đổ xuống sông, xuống biển hết. Đã quân tử Tàu thì cuốn xéo ra khỏi nhà này, rồi uống nước lã mà sống.

- Bạn khỏi đuổi tôi cũng đi. Như thế này, sao còn tiếp tục ở với nhau được nữa?

Nói xong, Cung lập tức tom góp vài bộ quần áo cũ đã sờn rách, cho vào một cái túi xách, và đi thẳng ra cửa. Chàng dốc hết số tiền còn lại, thuê một căn phòng hạng bét trong một khách sạn rẻ tiền, rồi gọi điện thoại cho Liên:

- Anh đã rời khỏi tên bạn lưu manh đó rồi. Xin lỗi Liên về chuyện hồi chiều đã làm cho em sợ.

- Anh đang ở đâu? Em sẽ đến ngay.

Cung trầm giọng xuống, ra vẻ đau khổ:

- Em đến làm gì? Giữa chúng ta coi như đã hết. Anh vẫn rất yêu em, anh không sao quên được mỗi tình thơ mộng của chúng ta khi xưa. Nhưng bây giờ anh sắp mất em, anh cần phải xóa đi hình ảnh của em trong tim anh... Em đừng đến nữa, nhìn thấy em, anh càng thêm đau lòng.

- Không, thế nào em cũng đến, em có một việc quan trọng cần nói với anh.

- Chuyện gì vậy? Sao không nói bây giờ?

- Không tiện nói qua điện thoại.

Cung tặc lưỡi, giọng xuôi xị:

- Thôi được rồi, anh cũng có chuyện cần giải thích với em. Chúng ta gặp nhau một lần chót vậy, nhưng em đến khách sạn không tiện đâu, ai biết được, em sẽ mang tiếng. Chúng ta hẹn nhau trong một quán nước nào đó tùy em chọn.

- Cám ơn anh đã giữ gìn cho em... Diễm Liên nói giọng cảm động, vậy 7 giờ tối mai, chúng ta gặp nhau ở quán cà phê Phượng, ở đường Nguyễn Văn Giai, anh nhé?

- Được, đúng 7 giờ tối mai, anh sẽ có mặt.

Quán cà phê mờ ảo ánh đèn, và vắng khách. Họ chọn một bàn khuất trong một góc tối, xa tầm nhìn của mọi người... Gọi nước cho Diễm Liên xong, Cung mở đầu câu chuyện. Vắn tắt, chàng kể cho nàng nghe về cuộc đời của mình, rồi thở dài:

- Cha anh chết đi, để lại một món nợ khá lớn mà anh phải trang trải, cho nên mới ra nông nỗi này. Anh đã phải bỏ học để kiếm sống, nhưng cũng không khá, mới đây lại bị mất việc..

Diễm Liên ngậm ngùi:

- Tất cả những điều anh kể, bây giờ em mới biết. Trước đây, em chỉ biết một điều là anh đang túng quẫn, nên em vẫn có ý định sẽ giúp đỡ anh. Chiều hôm qua, em có mang theo tiền, nhưng không đưa ngay, chỉ sợ thằng cha lưu manh đó cuồn hết, bởi thế nên em tìm cách trì hoãn, vì em vẫn nghi ngờ lắm, em biết anh không nỡ đòi xử hèn hạ như thế với em, chắc chỉ tại thằng cha ấy bày trò làm lão. Đến khi anh đưa cái gói và bảo em về đi, thì em biết em đã đoán đúng, em rất xúc động, thì ra anh vẫn là một người có tình cảm và lương thiện, chứ đâu phải là một tên lưu manh, đẽu cáng.

- Cảm ơn em đã nghĩ tốt về anh, sự thật đúng là thế đấy.

- Em rất thông cảm hoàn cảnh của anh... Diễm Liên ngưng lại như để lựa lời, rồi mới thông thả nói tiếp, em có một chút lòng thành muốn giúp đỡ.

Nói xong nàng mở sắc tay, lấy ra một cuộn giấy bạc lớn gói trong giấy nhật trình, đặt vào tay Cung:

- Đây là số tiền 300 ngàn em giúp riêng anh, hãy cầm lấy và làm lại cuộc đời.

Cung đẩy gói bạc trở lại, buồn rầu nói:

- Em đừng làm thế, anh mang mặc cảm tội lỗi, giống như đang tổng tiền em vậy.

Diễm Liên cười dịu dàng:

- Giống sao mà giống? Đây là tiền ân tiền nghĩa, chứ đâu phải là những đồng tiền bản thủ, bất chính. Anh cầm lấy cho em an tâm, thấy tình cảnh của anh như vậy, em cũng đau lòng lắm, anh không lấy là phụ lòng em đó.

Vừa nói, nàng vừa nhét xấp bạc vào túi chàng. Cung để yên cho nàng làm xong, rồi mới thở dài, nói nhỏ:

- Em đã nói thế thì anh phải nhận vậy, mặc dù anh rất xấu hổ.

Diễm Liên an ủi:

- Anh cứ cầm đi, đừng ngại gì cả. Con người ta ai chẳng có lúc gặp vận xui, hy vọng rồi sẽ qua đi. Em chúc anh may mắn.

Nói xong nàng đứng dậy:

- Em phải về kéo trẻ rồi.

Cung cũng đứng dậy:

- Ừ thôi, chúng ta chia tay, anh chúc em hạnh phúc.

Tiền nàng ra cửa, Cung đứng trông theo cho tới khi bóng nàng khuất hẳn nơi góc phố, mới quay vào.

Bây giờ mới là lúc hạ màn. Cung kêu taxi trở về khách sạn, hấn mở xấp bạc đây cộm ra kiểm điểm lại, rồi cười một cách khoái trá:

- Không ngờ ta đã đi một nước cờ cao và thắng một ván bài lớn như vậy, đóp trọn số tiền 300 ngàn, mà không phải chia chác gì cả, đã thế lại còn được tiếng là con người có tình, có nghĩa... Ha ha! Ai dám bảo ta không phải là một con cáo già?

Cung rút túi lấy ra một điều thuốc thơm cuối cùng, bật lửa đốt, rồi vò cái bao rỗng, quăng vào sọt rác. Hấn khoan khoái hít một hơi thật dài, trong khói thuốc mờ ảo, Cung mỉm cười đắc ý, tự khen mình là một diễn viên đại tài, đã đóng trọn vai trò quân tử, trong sạch của mình một cách xuất sắc, cả tên đồng lõa và nạn nhân của hấn đều không ai nghi ngờ gì cả.

PHƯƠNG – LAN

Nhà

*

(Kính tặng Anh Chị Em Nghệ Sĩ
luôn giữ Lửa đấu tranh và
giữ vững lập trường Quốc Gia trong sáng tác.

Ngóng Về Đất Mẹ

(Trích tuyển tập ĐEM THƠ HỒ LỬA)

Thời gian trôi xuôi,
Nỗi buồn trôi ngược
Nuốt những ngậm ngùi

Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI 2.)

*

Nhiều “thi sĩ” đi trên mây lâu quá
Không xuống trần thăm biển khổ quê hương,
Lắm nhà “văng” ca tụng mãi “*thiên đường*”
Bỏ “*địa ngục*” về ăn chơi xả láng.

Nhiều “nhà báo” phí lời ca tụng đảng
Diện **áo cam** đeo bám cậu **ám* cao**
“Nhà phê bình” “được” cán bộ mời chào
Khen **ảo đỏ** quên bình, phê “**áo đỏ**”.

Thi tán tụng, các “nhà” cùng bôi nhọ
Tán “hươu hồng”, tán “vượn đỏ” say no
Tu quốc doanh, bày từ thiện lắm trò
Vô thần đỏ thờ Hồ, lạy cả Hán.

Khoác **áo trắng** khen luật sư **tráo án**
Diện **áo lam** khen lều **láo** chùa, **am**
Toàn những “nhà” không hồng, đỏ, cũng cam
Xưa phản chiến, nay hiền, không “*phản động*”.

Những **nhà thợ**, **nhà “tho”** khen Việt Cộng
Những **nhà “văng”**, **nhà vụn** thẳng ra ông
Những **nhà bào**, **nhà “báo”** “giun” khen “rồng”
Chữ cả đồng, xúc...xông...xông nhuộm đỏ.

Căn Nhà Lớn sao quên hơi “**nhà**” nhỏ?

Nơi chớ che đùm bọc có đủ to?

Ai không... lớn, dẫu tiền nhân dặn dò:

“Dù một tấc cũng không cho mất Đất!”

Ý Nga, 11.8.2019

*Cậu **ám**: con ông cháu cha của đảng

Niềm riêng giấu kín.

*

Năm tháng phôi pha
Con dần thấu hiểu
Thương quá Má Ba
Tấm lòng hiếu thảo:

Gắn kết keo sơn
Ông Bà vui vẻ
(Có đầu như con
Ra đi biên biệt!)

Gió lạnh đêm mưa,
Ngày hè nóng bức
Săn sóc dư thừa
Chăm nom tận lực.

*

Trú quốc mỗi mòn
Ngóng về đất Việt
Mẹ già héo hon
Trong cùng gọng xiết.

Con trẻ thẹn lòng
Má nào hay biết
Hương buồn, nên chong
Soi dòng thư viết.

Lời Ba dạy: -“**Bền
Tấm lòng yêu nước!
Giữ lửa! Tiến lên!
Rời ra sẽ được...!**”

Nỗi buồn bồng bênh
Thương Ba đã khuất
Vận nước chông chênh
Tà quyền ai truat?

*

Ba ơi! Ba ơi!
Ai người đi trước?
Ai sẽ đổi đời
Cho dân hưởng phúc?

Ý Nga, 9.8.2019

VU LAN ĐI CHÙA VỚI MẸ

Vu Lan tặng mẹ nụ hôn,
 Xin thưa với mẹ rằng con yêu người.
 Vu Lan tặng mẹ nụ cười,
 Rằng con yêu mẹ có mười lần hơn.
 Mẹ ngồi xe đẩy héo hon,
 Tay con đẩy nhẹ, mẹ con đi chùa.
 Dưới chân Tam Bảo xin thưa,
 Cầu cho mẹ được như xưa mạnh lành.
 Công ơn cao cả dưỡng sinh,
 Mẹ là núi cả, biển xanh cao dày.
 Vu Lan quỳ dưới Phật Đài,
 Cầu cho mẹ được sống hoài với con.

Tặng Phương Thúy CGV

Nguyễn Thị Thêm

THÔI ĐỪNG MƯA

Thất tịch sao mưa tầm tã thế
 Ngưu Lang, Chức Nữ buồn tái tê
 Tìm đâu ôi chiếc cầu ô thước
 Mịt mù sao thấy được đường về?

Chè đậu đỏ chờ ai quán nhớ
 Mỏi mắt trông nào có người qua
 Trời giăng giăng màn mưa xám ngắt
 Ngồi co ro góc phố đèn mờ...

Mưa chập chùng nào phải mưa ngâu
 Tan tác làng quê vạn lối sầu
 Hoa trái cỏ cây đang run rẩy
 Ô thước ơi sao chẳng bắc cầu?

Trông ngóng mong trời - thôi hết mưa
 Nắng vàng âm áp đã về chưa
 Trời hời xin đừng tuôn mưa lệ
 Cõi tình giá lạnh hết đong đưa!

Phạm Thị Minh Hưng

Trời Đất Quỷ Thần!

(Trích tuyển tập SAO MÀ TỘI NGHIỆP!)

*Em duyên dáng ngây thơ
 Đi ngang chi hàng phố
 Khiến cho chàng trai tơ
 Mắt thôi miên rộng mở?*

*Tự nhiên anh đại khờ
 Muốn theo em, ở đợ
 Khăn trắng anh giương cờ
 Ngoằn ngoèo theo vô cơ.*

*Bà hàng phố ới... ới...
 Tiền chẵn chưa kịp thổi
 Hôm nay lời quá rồi,
 Trai tơ khờ thật tội!*

*Em đằng trước có hay
 Người đằng sau cháy túi?
 Áo dài trắng em bay
 Hút hồn anh trong ấy.*

*

CHIỀU BUÔNG

(Trích tuyển tập 2: TRI ƠN CHIẾN SĨ VNCH.)

*

Chia nhau nửa liều thuốc thừa
Đệ huynh tâm sự chẳng chừa thứ chi
Bệnh tim chưa chết cấp kỳ
Hai người lính lão yếu đi đã nhiều.

Mỗi người mang một đăm chiêu
Hoàng hôn le lói ánh chiều nhẩn nheo
Bàn tay gân guốc bèo nhèo
Vẫn mơ “*súng trận, quân reo*” ngày nào.

Mơ, luôn bảo vệ đồng bào
Chí trai xông xáo binh đao đi đầu
“*Giặc vào, Việt Cộng đi đâu?*”
Hai người lính hỏi, lây sâu người nghe!

Ý Nga, 7.8.2019

*Tình kiêu căng học đòi,
Em khiêm nhường không nói,
Tim anh ngoa nhip oai
Chắc tại cà phê hồi?*

*Cũng may bụng vừa no
Mới nhanh nhẹn chân thò
Nếu không chắc anh... bò
Đường nhà em xa quá!*

*Mãi rồi cũng... dừng chân
Ngay trước đồn cảnh sát
Em Trời Đất Quý Thần:
-Ba tui làm trong ấy!*

*

*Xuất khẩu không... thành thơ
Anh nghe mà lạnh gáy
Cười được em, anh ngờ:
Vô tù, đời nát bấy!
Á Nghi, 8.8.2019*

Đại Lễ Vu Lan 2019

Thuyết Pháp

Lễ Chúc Thọ

Năm nay, tu viện Bửu Hưng ở Vancouver, WA làm lễ chúc thọ cho quý Phật tử niên kỷ từ 70 tuổi trở lên rất trang trọng. Đây là một lễ nghi tốt đẹp và thiết thực nhất vì là một dịp để cho quý vị cao niên có một ngày vui đạo hạnh với con cháu và các đạo hữu. Một món quà nho nhỏ do chùa gửi tặng nhưng lại có ý nghĩa chúc phúc

lành tuổi thọ đến cho quý vị cao niên này, đồng thời nhắc nhở con cháu của họ rằng: họ còn có phúc vì cha mẹ họ còn sống hiện tại.

Mỗi vị Phật tử cao niên tuổi đời “thất thập cổ lai hy”, trong đó có vợ chồng người viết, hân hoan đón nhận một cành hoa hồng biểu tượng lòng thương yêu kính mến và một món quà rất hợp với tuổi già từ ban tổ chức. Các Phật tử khác nghiêm trang thưởng thức chương trình Lễ Chúc Thọ này và mong ước trong một dịp Lễ Vu Lan nào đó cũng sẽ được vinh hạnh ngồi vào hàng ghế danh dự này như quý vị trường thượng hôm nay.

Những bài ca về sự nhớ ơn cha mẹ do các Phật tử "ca sĩ tài tử" của chùa Bửu Hưng trình bày và nghi thức lễ lạy cha mẹ đang còn sống do Thượng Tọa Thích Trừng Sỹ hướng dẫn đã làm cho buổi lễ chúc thọ năm nay thêm phần cảm động. Nghi lễ cài hoa hồng được thực hiện kế tiếp. Các Phật tử hiện diện trong buổi lễ hôm nay đều nhận được một hoa hồng cài áo. Các chư tôn đức tăng ni nhận hoa hồng màu vàng. Các Phật tử khác được cài hoa hồng đỏ nếu còn cha mẹ, hoa hồng trắng nếu mất Mẹ, hoa hồng màu hồng nếu mất Cha.

Kính mời quý thân hữu thưởng thức youtube Youtube Đại Lễ Vu Lan và Lễ Chúc Thọ Bửu Hưng Tu Viện 2019 do người viết mới thực hiện qua link dưới đây

Youtube Đại Lễ Vu Lan và Lễ Chúc Thọ Bửu Hưng Tu Viện 2019

<https://youtu.be/5Oye-1UNIIM>

Một bạn văn nghệ cõi ảo đã chia sẻ với người viết bài viết về màu hoa hồng cài áo dưới đây xin mời bạn cùng đọc với tôi nhé.

Ý nghĩa bông hoa cài trên ngực áo

“Bông hoa hồng được chọn là biểu tượng của tình yêu, sự cao quý và ngát hương. Việc nhớ về bậc sinh thành và cài lên ngực bông hoa hồng là tình cảm đẹp nhất, là chữ Hiếu mà con cái gửi đến bậc sinh thành.

Với ý nghĩa đó, nhiều người Việt Nam đến ngày Vu Lan đều cài một bông hoa lên áo, như một lời nhắc nhở về công ơn cha mẹ.

Ý nghĩa bông hoa cài trên ngực áo

Bông hồng màu đỏ cho những ai may mắn, chắc hẳn sẽ tự hào vô cùng vì trên đời này còn có Mẹ và Cha.

Bông hồng màu hồng cho những người còn Mẹ mất Cha.

Bông hồng trắng cho những ai không còn Mẹ trên đời, sẽ ngậm ngùi biết rằng mình đã mất đi điều quý giá nhất.

Tại sao các vị tu sĩ lại cài bông hồng vàng?

Các vị tu sĩ đã lìa bỏ đời sống thế tục để sống cuộc sống của người xuất gia. Họ mượn thân tứ đại do cha mẹ sinh ra để “trên cầu giải thoát, dưới cứu độ chúng sinh”.

Thay vì cài bông hồng đỏ hoặc trắng để chỉ cho cha mẹ hiện tiền, việc đó rất là đúng, hợp với trời đất nhưng người tu sĩ còn có cha mẹ rộng hơn, lớn hơn, cao cả hơn. Đó là tất cả chúng sinh. Người tu sĩ coi tất cả chúng sinh là cha mẹ, là quyến thuộc, họ hàng và quan trọng nhất là những vị Phật tương lai.

Theo đạo Phật, màu vàng là màu của giải thoát như Vô thượng phước điền y, màu của Đất. Trên Đất, chúng ta có thể dẫm, đạp, cày xới, khắc nhỏ hay làm bất cứ gì, đất vẫn tro tro, vì đất là sức sống, là nhẫn nhục, curu mang tất cả, chấp nhận tất cả. Màu vàng còn là màu của Tuệ giác, tượng trưng cho sự buông bỏ, xả ly, không chấp thủ và thành tựu giải thoát.

Do vậy, hòa mình trong ngày Vu Lan tháng hội nhưng người tu sĩ cũng muốn mượn màu sắc của hoa màu vàng để nói lên tinh thần đúng nghĩa của mùa Vu Lan là sự giải thoát.

Vu Lan là cũng dịp đặc biệt để mọi người chúng ta sống chậm lại và yêu thương nhiều hơn.

Hòa trong Tâm thành hướng về mùa Vu Lan Báo hiếu, con xin kính dâng Mẹ và thân gửi đến mọi người món quà:

"VU LAN MÙA HIẾU HẠNH"

Ai còn mẹ xin đừng làm Mẹ khóc

Ai mất Mẹ rồi xin một nén tâm hương!

Mời click vào hàng chữ xanh dưới đây để thưởng thức!

[VU LAN MÙA HIẾU HẠNH](#)

https://www.youtube.com/watch?v=cP8uXMbT_s4

Xin cảm ơn người bạn cõi ảo **Thanh Hoàng** nhé.

Người viết đại diện cho những vị cao niên được chúc thọ hôm nay đã đọc lời cảm tạ ngắn gọn đến ban tổ chức, nhắc nhở đến tầm quan trọng của lễ chúc thọ được thừa trình dưới đây:

Mừng Lễ Chúc Thọ Bửu Hưng Tu Viện nhân ngày Lễ Vu Lan 2019

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính thưa Chư Tôn Đức Tăng Ni

Kính thưa toàn thể Quý Đạo Hữu chùa Bửu Hưng,

Vu Lan đã đến trong lòng người con Phật dù ở Việt Nam hay ở quê người.

Với văn hoá Việt Nam, ngày Lễ Vu Lan thường được tổ chức tại các chùa để tưởng nhớ đến Cha Mẹ đã qua đời, cầu nguyện chư tiên linh quá vãng siêu sinh Tịnh Độ và nguyện cầu cha mẹ hiện tiền phước thọ tăng long. Với văn hóa Mỹ, chỉ mừng Ngày Sinh Nhật, Mừng Ngày Của Cha, Ngày Của Mẹ còn hiện tiền nhưng ít khi nghĩ đến người đã qua đời.

Chúng ta là người Việt Nam sống ở xứ người, chúng ta cần hội nhập và dung hoà nét đẹp của 2 nền văn hóa Việt Mỹ. Vì thế hôm nay nhân ngày Lễ Vu Lan, Bửu Hưng Tu Viện tổ chức buổi chúc thọ cho quý vị cao niên để cha mẹ hiện tiền và con cháu có dịp hòa chung niềm vui hiếu hạnh bên nhau.

Sương Lam xin phép đại diện cho quý vị cao niên có mặt trong ngày Lễ Chúc Thọ, xin chân thành tri ân quý vị chư tôn đức Tăng Ni đã quang lâm chứng minh buổi lễ chúc thọ này và cũng xin cảm niệm công đức quý Phật tử đã góp phần tổ chức buổi chúc thọ hôm nay được viên mãn tốt đẹp.

Cầu nguyện Ôn Trên Tam Bảo gia hộ cho tất cả gia đình quý Phật tử được an vui hạnh phúc.

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát

SƯƠNG LAM ĐỌC LỜI CẢM ƠN

Tri Ân Chư Tôn Đức Tăng Ni
Cảm Niệm quý Phật Tử Bửu Hưng Tu Viện

Xin mời xem hình ảnh Vu Lan Bửu Hưng 2019

Hoa Ly shared “Vu Lan Bửu Hưng 2019” with you

[https://photos.google.com/share/AF1QipNeKDDXScTbID-](https://photos.google.com/share/AF1QipNeKDDXScTbID-1Inxqs35P2pHdwKOx7WUOvvcmla7QIEFenaUDRaSMReloY52ug?key=MTBFc1RGX1ZzSTJOOFRwT2U1Z1IRc0hLLXMzNnhB)

[_1Inxqs35P2pHdwKOx7WUOvvcmla7QIEFenaUDRaSMReloY52ug?key=MTBFc1RGX1ZzSTJOOFRwT2U1Z1IRc0hLLXMzNnhB](https://photos.google.com/share/AF1QipNeKDDXScTbID-1Inxqs35P2pHdwKOx7WUOvvcmla7QIEFenaUDRaSMReloY52ug?key=MTBFc1RGX1ZzSTJOOFRwT2U1Z1IRc0hLLXMzNnhB)

Xin cảm niệm công đức đạo hữu Hoa Ly đã chụp bộ ảnh Vu Lan rất đẹp.

Người viết cũng không quên cảm ơn ban trai soạn đã đãi toàn thể Phật tử một tô bún riêu nóng hổi ngon lành.

Đề kết luận, người viết xin mời quý thân hữu thưởng thức Youtube **Bông Hồng Cài Áo** - Nhạc Nguyễn

Văn Đông, ca sĩ Tâm Hảo trình bày, PPS và Youtube do Chị Liên Như và anh Trần Năng Phùng thuộc Đại Học Văn Khoa Group thực hiện với bài thơ Màu Hoa Hồng Cài Áo của Sương Lam.

Xin cảm ơn những người bạn tốt đã cùng tôi bày tỏ lòng tri ân đến hai đấng sinh thành của chúng ta trong ngày Lễ Vu Lan này.

[Bông Hồng Cài Áo- Nguyễn Văn Đông- PPS Liên Như ... - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=XsKieEuIFl4)

<https://www.youtube.com/watch?v=XsKieEuIFl4>

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát

ĐẠI LỄ VU LAN - MÙA BÁO HIẾU

Màu Hoa Hồng Cài Áo

Viết tặng những người con trong Ngày Lễ Vu Lan

SL

Trên áo anh cài hoa hồng màu đỏ
Mừng cho anh còn có Mẹ trên đời
Để nụ cười còn nở ở trên môi
Để được thấy đời anh còn có phúc

Mẹ già như cánh khô, cây gỗ mục.
Những khi trời gió bão hoặc mưa to
Là lúc anh sợ hãi lẫn âu lo
Cây đổ gãy! Thế là con mất Mẹ

Anh sẽ thấy nếu đời anh mất Mẹ
Là anh buồn đau khổ biết dường nào
Như đêm đen thiếu vắng ánh trăng sao
Như buổi sáng thiếu mây hồng giọt nắng

Anh sẽ nhận cánh hoa hồng màu trắng
Cài áo anh vào buổi Lễ Vu Lan
Nghe lời kinh mà nước mắt chực tràn
Anh thương mẹ, công ơn người cao rộng

Mẹ chín tháng cưu mang mầm nụ sống
Mẹ đón đau khi nở nhụy khai hoa
Mẹ nhọc nhằn, dù mẹ trẻ hay già
Con khôn lớn cũng nhớ giồng sữa Mẹ

Mẹ lo lắng chăm nuôi đàn con trẻ
Lúc ấu thơ cho đến tuổi trưởng thành
Lúc khổ nghèo hay thành đạt công danh
Thương con cháu, không tính toán vụ lợi

Rằm Tháng Bảy, mùa Vu Lan đã tới
Chúc mẹ già vẫn nở nụ cười tươi
Chúc người con, tống tụng sướng vui cười
Cài ve áo, chiếc hoa hồng màu đỏ

Ôi! Buồn lắm! Hoa hồng màu trắng đó!
Trên áo tôi! Tôi mất Mẹ lẫn Cha
Mùa Vu Lan khi nghe đến lời ca
Bông hồng cài áo! Lệ nhòa đôi mắt!

Sương Lam

(trích trong Tuyển Tập Góp Nhật Hương Sen
(www.phunuviet.org))

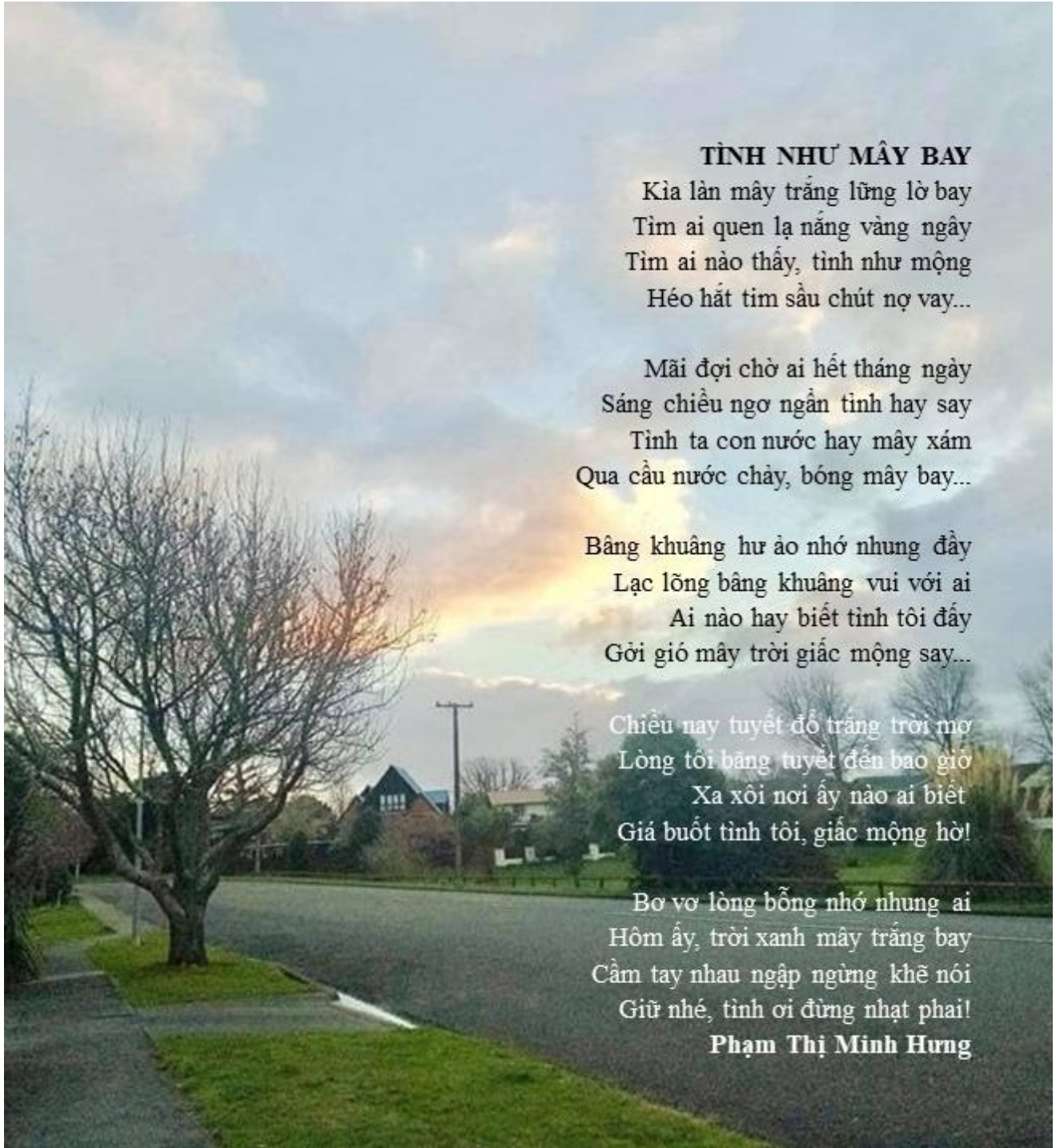

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 476-ORTB 896-8-7-19)

TÌNH NHƯ MÂY BAY

Kìa làn mây trắng lững lờ bay
Tìm ai quen lạ nắng vàng ngây
Tìm ai nào thấy, tình như mộng
Héo hắt tim sầu chút nợ vay...

Mãi đợi chờ ai hết tháng ngày
Sáng chiều ngơ ngẩn tình hay say
Tình ta con nước hay mây xám
Qua cầu nước chảy, bóng mây bay...

Bâng khuâng hư ảo nhớ nhung đầy
Lạc lõng bâng khuâng vui với ai
Ai nào hay biết tình tôi đây
Gởi gió mây trời giấc mộng say...

Chiều nay tuyết đổ trắng trời mơ
Lòng tôi băng tuyết đến bao giờ
Xa xôi nơi ấy nào ai biết
Giá buốt tình tôi, giấc mộng hồ!

Bơ vơ lòng bỗng nhớ nhung ai
Hôm ấy, trời xanh mây trắng bay
Cầm tay nhau ngập ngừng khẽ nói
Giữ nhé, tình ơi đừng nhạt phai!

Phạm Thị Minh Hưng

RÕ RA CHÂN CHÍNH, NGUY TÀ!

(Trích tuyển tập TRI ƠN CHIEN SI VNCH, tập 2.)

Nhìn dân khổ dài đằng đặc
Việt gian phù thịnh, chống suy

TÔI NHÌN TÔI

Nửa thánh thiện

Nửa Tâm tà

Ngày trì Chánh niệm

Đêm là chúng sinh.

Chúng tôi vẫn luôn ghi khắc
Những hy sinh khó ai bì:

Chiến Sĩ giữ gìn xã tắc
Vang lừng khúc Khải Hoàn Ca
Đi đầu ngăn chặn hiểm họa
Gián nguy vẫn không nề hà!

Tuy xác các Anh rã mục
Đã siêu thoát tự bao đời
Nhưng gương các Anh sống mãi
Trong tâm hồn của chúng tôi
Chiến trường chịu nhiều vất vả
Gương sáng luôn rực rỡ ra!

*

Có đâu như Cộng hèn hạ
Rước giặc vào tận trong Nhà!

Ý Nga, 4.8.2019

“Hữu Xạ Tự Nhiên...”

(Trích tuyển tập SAO MÀ TỘI NGHIỆP!)

Chặn đầu bằng một đóa hoa
Khóa đuôi những kẻ lân la sau nàng.

Nàng không lý tới, làm tàng
Đại ngôn tôi tán oang oang cả làng
Thơ si sáo ngữ làng nhàng
Nên chưa bắt... nhĩ*, đâu hàng dễ chi!

Mắt nàng bắt... nhĩ* mắt ni
Sao chưa xuất... khẩu* nhất nhì đoan trang?
Mỗi ngày một đóa ngọc lan
Hương thơm dễ nể, tỏa tràn tình si.

Lan nhà gần trại hoa, vì
Thi tài: quý điệu, nhĩ, lý... ác non.
Nàng buông ma ngữ: - “**Cám ơn!**”
Ơi là bắt nhĩ! Mừng rơn tôi cười.

*

Thế rồi từ đó chẳng rời
Thế rồi mai mối, tôi mời nàng sang
Ngọc lan làm dáng khoe khoang
Tỏa hương thơm ngát mừng chàng thành công.

Thương hoa, thương cả tấm lòng
Ngày ngày dâng tạ ơn hồng được se
Ông Tư, bà Nguyệt chở che

*Hỷ-nộ-ái-ố... thất tình
Chẳng dư
Chẳng thiếu
Tạo hình... cái Tôi.*

Bản lai diện mục
Đâu rồi?
Vẫn còn chấp Ngã
Ói thôi... luân hồi.*

Kiều Mộng Hà

Aug 4, 2019

*khuôn mặt có trước khi Cha Mẹ sinh

TUỔI ĐÔI MƯƠI ĐÂU RỒI?

(Khi xem những hình ảnh của tuổi đôi mươi.)

Tuổi đôi mươi của chúng ta đâu rồi?
Em muốn ngược dòng thời gian tìm lại,
Nắng vàng mơ của năm em mười bảy,
Mưa chiều buồn mười tám tuổi băng khuâng.

Em đi tìm em và tìm lại anh,
Chàng trai của những bài thơ em đọc,
Thơ trên báo cũng làm em cảm động,
Anh chỉ là một hình ảnh vu vơ.

Hồi những ánh mắt dù là tình cờ,
Những nụ cười thoáng qua như giấc mộng,
Anh là ai trong đám đông phố rộng,
Giữa hai người xa lạ có nhớ nhau?

Tuổi đôi mươi của anh đi về đâu?
Còn ghi lại những gì trong ký ức,
Tên của em chắc gì anh đã biết,
Chắc gì em là hình ảnh người thương.

Hồi mái tóc đã lạc gió mấy phương,
Tóc bông bênh của một phương trời cũ,
Hình ảnh đẹp một thời ta rất trẻ,
Những tình yêu chưa chắc đã là yêu.

Thế nhưng chúng ta đã ước mộng nhiều,
Cứ nòng nài trái tim như lửa cháy,

Hương thơm bắt... khứu*, nàng về cùng tôi.

Á Nghi, 3.8.2019

*Nhĩ (dấu ngã): tai, nhân (dấu ngã): mắt, khẩu (dấu hỏi):
miệng, khứu (giác): ngửi bằng mũi

Sao Em Xé Bỏ Thơ Hay?

(Trích tuyển tập EM TẬP VIẾT)

Em không là thi sĩ
Chỉ tội thích làm thơ
Vần, vần học rất kỹ
Vẫn điệp vần ngu ngơ.

Anh khen thêm xấu hổ
Chỗ này sai vần bằng,
Câu kia lỗi vần trắc
Tại em chưa siêng năng.

Nhập đề gieo vần tréo (cách),
Kết luận lại vần ôm*
Em luôn luôn tự trách
Xé bỏ khỏi mòn gom (tẩy)!

“Thi sĩ” mọc như nấm
Trên khắp các diễn đàn
Bao thi vương bình phẩm
Ai mà dám thi gan?

*

Viết sai như nấm độc
Hại thế hệ đi sau
Càng học càng thấy dốt
Văn chương phải chuốt, trau!

Anh ơi! Anh đừng tiếc
Vần vần chưa ngọt ngào
Tứ thơ chưa hoàn hảo
Vất sọt rác đi nào!

Minh tôn trọng độc giả
Học “Cẩn tắc vô ưu” *
Không bạ đâu viết đó
Mua danh, giả nai, trù...*

Ý Nga, 2.8.2019

* “Cẩn tắc vô ưu”: cẩn thận thì sau sẽ không phải lo lắng
gì

*Giả nai: làm bộ ngây thơ, ngơ ngác

Cứ ủy mị như mưa Ngâu tháng bảy,
Tưởng rằng thế gian chỉ có một người.

Ước mộng chỉ là mộng ước mà thôi,
N như bọt sóng tan vào lòng biển cả,
Tuổi đôi mươi khi yêu ta cứ ngỡ,
Tình sẽ ngàn đời. Bỗng hóa tàn tro.

Trời đất hôm nay như ngày hôm qua,
Không trả lại em nắng mưa ngày ấy,
Không trả lại bóng hình em đã thấy,
Tuổi đôi mươi chìm khuất ở nơi nào?

Nguyễn Thị Thanh Dương

(August, 02, 2019)

TRÍ TỐI SAO SOI?

(Trích tuyển tập KẼ SĨ KHÁC VIỆT GIAN!)

Thiên Cộng, không biết nhục
Văn toàn chuyện khiêu dâm,
Thơ tả điều khích dục
Viết chẳng thấy ngượng thâm?

Nào có gì hàm súc
Trong nhóp nháp điếc câm,
Chẳng chi đáng nề phục
Ta học gì uyên thâm?

Gương đàn anh thô tục,
Gương đàn chị tối sầm
Dám dạy ta bắt chước
Chuyện kết trí, hợp tâm?

Ý Nga, 1.8.2019

CŨNG CỘNG SẢN THÔI!

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

Tần Thủy Hoàng chẳng trường sinh
Hưởng chi là Tập Cận Bình
Sao Việt Cộng lại tán tỉnh?
Đúng là cháu “bác” u minh.

Nịnh!

Ý Nga, 1.8.2019

*Các cách gieo vần trong 1 đoạn thơ 4 câu: vần chéo (vần cách: TD: **như bài này**), vần ôm (vần 2 câu giữa, vần 3 tiếng, vần tiếp (2 câu gieo vần bằng, 2 câu gieo vần trắc).

Thiền Có Thể Chữa Bệnh

Người viết làm kẻ giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân này đã gần 10 năm qua. Tôi rất lấy làm cảm động và sung sướng khi được nhiều độc giả thương mến và khích lệ.

Tôi vẫn nghĩ: “những gì phát xuất từ trái tim sẽ đi đến trái tim”. Sự chia sẻ những gì tôi đã đọc, tôi đã biết, đã được những người bạn đồng tâm cảm với tôi đón nhận với niềm vui và quý mến. Khi tôi nhận được một lời khen, một sự cảm thông về những gì tôi đã trình bày trên trang báo này tôi có được một niềm vui trong ngày và chắc chắn vị độc giả đó cũng có niềm vui như tôi vì người trao và người nhận đã trao nhau một nụ cười thân mến. Theo thiền ý, đó là một phúc duyên. Cũng như việc đến với Thiền cũng là một phúc duyên cho những ai có duyên với Thiền chứ không phải chỉ dành riêng cho Phật Giáo mà thôi vì Thiền đã được áp dụng trong nhiều lãnh vực: y tế, thể thao, văn chương, nghệ thuật, v.v.

Người viết xin được chia sẻ với các bạn một vài điểm chính trong bài viết **Thiền: Phương Thuốc Trị Bệnh** của tác giả Hồng Quang mà tôi đã đọc được trên internet như sau:

“Con người ai cũng muốn khỏe mạnh, không bệnh hoặc ít bệnh, nhưng không ai tránh khỏi hiểm họa này. Bác sĩ, y tá được đào luyện, bệnh viện được xây cất, y dược được chế biến cũng nhằm phục vụ sức khỏe con người. Nhưng bệnh viện không phải là nơi miễn phí mà bệnh nhân luôn luôn được tự do đến đó, và thuốc cũng không phải là thần dược trị được bá bệnh và an toàn không bị phản ứng phụ (side effect). Hơn hai ngàn năm, tôn giáo Đông phương có một loại thần dược vô giá không tốn tiền mà nhiều người chưa biết đến, hoặc có biết, có nghe nhưng không chứng minh được lợi ích của loại “thuốc” này. Loại thần dược đó là THIỀN.

Khoảng 50 năm qua, nhiều bệnh viện và bác sĩ người Âu không những dùng Thiền để chữa trị bệnh tâm thần mà còn chữa nhiều loại bệnh khác, ngay cả bệnh AIDS (bệnh Sida), bệnh ung thư, ... Theo tài liệu, có mười thứ bệnh căn bản được điều trị bằng thiền bởi bệnh viện và y giới trên thế giới: bệnh tim, bệnh viêm gan, bệnh bao tử tiêu hóa, bệnh thận, bệnh phổi, bệnh AIDS, bệnh ung thư, bệnh đau khớp, bệnh thời mãn kinh, bệnh tiểu đường.

Một ví dụ về bệnh tim với Dr. Dean Ornish như sau:

Nguyên nhân chính do chế độ ăn uống. Thức ăn có quá nhiều mỡ, dầu, muối, quá nhiều thịt và cá nhưng ít rau quả. Về tinh thần thì vì quá lo âu phiền muộn và hay nóng nảy giận hờn. Chế độ ăn uống và tinh thần bất ổn là hai nguyên nhân chính tạo ra nhiều thứ bệnh nhất là bệnh tim. Bác sĩ Dean Ornish viết nhiều tác phẩm trình bày cách chữa bệnh tim như cuốn **Dr. Dean Ornish's Program for Reversing Heart Disease** (Chương trình phục hồi bệnh tim của bác sĩ Dean Ornish).

Hơn 10 năm trước đây một bài trên Nhật báo Los Angeles Times cho biết, BS Dean Ornish chữa những bệnh tim hiểm nghèo cần phải mổ, nhưng ông không mổ mà chỉ áp dụng ba phương pháp là cho bệnh nhân ăn chay, tập thể dục và ngồi thiền. Kết quả đạt 85%. Các hãng bảo hiểm sức khỏe (Health Insurance Companies) lớn như Blue Cross, Blue Shield, Mutual of Omaha tài trợ cho mỗi người bệnh 3.500 Mỹ kim để chữa bệnh tim theo phương pháp này.

Bác sĩ Herbert Benson và các đồng nghiệp của ông làm việc trong các phòng thí nghiệm và giảng dạy tại đại học y khoa Harvard (Mỹ), thường khuyến khích thực hành lối Thư Giãn để chữa bệnh. Trong cuốn sách có tựa đề **Kết Quả Việc Thư Giãn** (The Relaxation Response) chứng minh rằng một người ngồi thiền từ 10 đến 20 phút mỗi lần, ngày hai lần là có thể chữa trị được các chứng bệnh về tim, cao áp huyết, đau nhức kinh niên, mất

ngủ thường trực và nhiều loại tâm và thân bệnh khác. Các bệnh này sinh ra do tình trạng căng thẳng nơi những con người quá ham muốn; ham giàu, ham quyền, ham của.”

(Nguồn: Thiên-Phương thuốc trị bệnh- tác giả Hồng Quang- sưu tầm trên Net)

Người viết không chuyên về lãnh vực y khoa nên không dám lạm bàn vấn đề này có đúng hay không? Người viết chỉ chia sẻ với bạn đọc những gì người viết đã đọc và thấy có ích lợi cho tinh thần và kiên thức của bạn mà thôi nhé! Riêng thiên ý, khi có bệnh chúng ta cần phải được bác sĩ điều trị đúng bệnh. Bên cạnh đó, niềm tin và tinh thần an lạc, thư giãn sẽ làm tăng khả năng chống bệnh tật của bạn và Thiên giúp con người có khả năng đó. Bạn có đồng ý với tôi chăng?

Xin mời quý bạn đọc mẫu chuyện vui vui về Thiên như sau:

Tất cả đều là Thiên

Có một du tăng nghe tiếng Thiên phong của sư Vô Tướng cao diệu, muốn tìm đến tranh biện Thiên Pháp. Nhưng gặp khi sư Vô Tướng vắng nhà, chỉ có sa di theo hầu ra tiếp:

- Sư phụ vắng nhà, có chuyện chi tôi có thể tùy ứng thay người.

Du tăng:

- Người hãy còn quá nhỏ, không được.

Sa di:

- Tuổi tuy nhỏ chứ trí tuệ không nhỏ à.

Du tăng nghe vậy, bèn dùng ngón tay vẽ một vòng tròn nhỏ, chỉ về phía trước. Sa di dang hai tay vạch một vòng tròn lớn. Du tăng giơ một ngón tay, Sa di giơ năm ngón tay. Du tăng giơ ba ngón tay ra, Sa di chỉ tay vào mắt. Du tăng kính sợ quỳ xuống lạy ba lạy, quay đầu bỏ đi. Vừa đi vừa nghĩ: Ta dùng tay vẽ một vòng tròn nhỏ chỉ về phía trước, ý hỏi Sa di kia rằng: Trí lực của người được bao lớn? Sa di dang tay vẽ một vòng lớn, ý trả lời: Rộng lớn như đại dương. Ta lại giơ tay chỉ tới, ý hỏi tự thân anh ta như thế nào? Anh ta giơ năm ngón tay, ý trả lời: Thọ trì ngũ giới. Ta lại giơ ba ngón tay, ý hỏi: Tam giới ra sao? Anh ta chỉ vào mắt, ý trả lời tam giới đều trong mắt. Một Sa di thị giả mà cao minh như vậy, thì không biết hạnh duệ thiên sư Vô Tướng còn uyên thâm đến bậc nào nữa. Nghĩ lại, ta bỏ đi là thượng sách!

Sau đó, sư Vô Tướng trở về. Sa di thuật lại chuyện và nói:

- Thừa sư phụ, không biết tại sao vị du tăng ấy lại biết trước đây con làm nghề bán bánh. Ông ta vẽ một vòng tròn nhỏ, ý hỏi: Bánh nhà người to cỡ nào? Con dang hai tay, ý trả lời: Có to lớn gì đâu!.. Ông ta chỉ tay, ý hỏi: Một cái giá mấy ngàn? Con giơ năm ngón tay, ý trả lời: Năm ngàn. Ông ta lại giơ ba ngón tay, ý hỏi: Vậy Ba ngàn có được không? Con chỉ tay vào mắt, ý trả lời: Không được, ông không phân biệt được bánh ngon, bánh dở à! Không ngờ, ông ta lại bỏ đi.

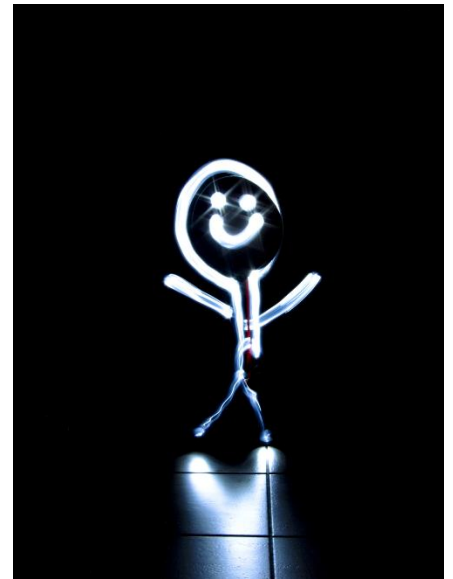
Sư Vô Tướng nghe rồi, nói: “Tất cả đều là Pháp, Tất cả đều là Thiên! Này, Sa di, người có hiểu không?

Sa di ngơ ngẩn, đứng lặng.

Người ta nói: Phật pháp xem trọng cơ duyên. Mà Thiên, chính là cơ duyên. Nếu hiểu được như vậy, thời không lúc nào là không Thiên, không chỗ nào là không Thiên, không người nào là không Thiên, không chuyện gì là không Thiên. Còn nếu không hiểu, thời nói năng huyền thiên không can hệ gì đến Thiên. Trong lịch sử Thiên, có thuyết trà của sư Triệu Châu, thuyết bánh của sư Vân Môn, đó đều là Thiên cả. Tục ngữ có câu “**Người nói vô tâm, người nghe hữu ý**”, cho nên sư Vô Tướng nói tất cả đều là Pháp, tất cả đều là Thiên vậy. (Theo Chan Gushi)

Mời quý thân hữu đọc và xem youtube bài thơ *Vội* đây thiên vị của Thầy Thích Tánh Tuệ, để cho cái "tâm viên ý mã" của mình có được dăm ba phút nghỉ ngơi. Theo thiên ý, đó cũng là một phương thức chữa bệnh nhẹ nhàng cho cái tâm lao xao của chúng ta nơi trần thế.

VỘI

Vội đến, vội đi, vội nhặt nhà
Vội vàng sum họp vội chia xa.
Vội ăn, vội nói rồi vội thờ,
Vội hưởng thụ mau để vội già.

Vội sinh, vội tử, vội một đời,
Vội cười, vội khóc vội buồn lo.
Vội thương, vội ghét, nhìn nhau lạ!
Vội vã tìm nhau, vội rẽ rời...

Vội bao nhiêu kiếp rồi vẫn vội,
Đuổi theo hạnh phúc cuối trời xa.
Ngoài hiên, đâu thấy hoa hồng nở,
Vội ngày, vội tháng, vội năm qua.

Cứ thế nghìn thu đời vẫn vội,
Mặt mũi ngày xưa không nhớ ra.
"Đáy nước tìm trăng" mà vẫn vội,
Vội tỉnh, vội mê, vội gặt gà...

Vội quên, vội nhớ vội đi, về,
Bên ni, bên nớ mãi xa ghê!
Có ai Giác lộ bàn chân vội,
"Hỏa trạch" bước ra, dứt não nề...

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Và mời xem Youtube bài thơ **Vội** của anh Ngô Nguyễn.

<https://www.youtube.com/watch?v=wvCLvCHHNNk>

Xin cảm niệm công đức Thầy Thích Tánh Tuệ và cảm ơn anh Ngô Nguyễn nhé.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 475-ORTB 73119)

